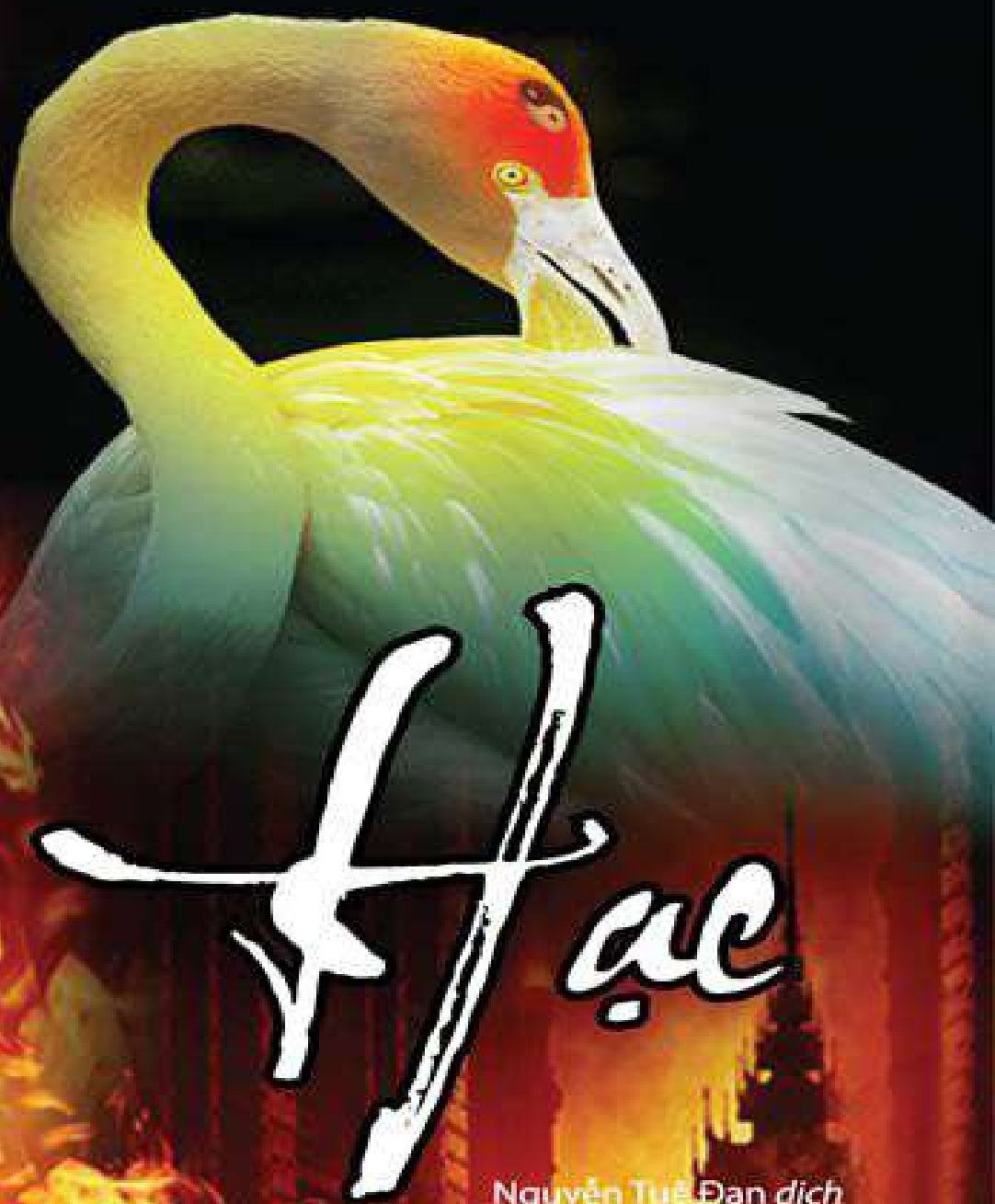

Jeff Stone

**Năm
vị
tổ
sư**

Nguyễn Tuệ Đan dịch

BỘ SÁCH VĂN HỌC KỲ ẢO HẤP DẪN

NXB Hội Nhà văn

Jeff Stone
Nguyễn Tuệ Đan dịch

Học

Năm
vị
tổ
sư

NXB Hội Nhà văn

Tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc

4348 - Năm Dần

(1650 sau công nguyên)

“The Five Ancestors - Book 4: CRANE ”

Copyrights © 2005 by Jeff Stone

This translation published by arrangement with Random House
Children’s Books,
a division of Random House.

Xuất bản theo hợp đồng trao quyền sử dụng tác phẩm giữa
Random House Children’s Books và Công ty TNHH Sách Phương Nam
Bản quyền tiếng Việt © Công ty TNHH Sách Phương Nam, 2011.
Mọi sao chép, trích dẫn phải có sự đồng ý bằng văn bản của
Công ty TNHH Sách Phương Nam.

Truyện thuyết làm sáng tỏ...

Chú tiểu Long dũng mãnh của chùa Ấn Chân đã mất tích và chú nhóc Hầu thì bị bắt! Giờ đây, thay vì bị truy đuổi, Hồ, Xà và Hạc phải theo dấu kẻ thù để giải thoát cho một chú tiểu và truy tìm một chú tiểu khác.

Ở hạ nguồn sông Hoàng Hà, dấu vết dẫn đến một thành phố đầy nguy hiểm và một thế giới ngậm u ám. Không biết rằng cậu em nhỏ nhất của chúng đang bị dùng như con mồi trong một cái bẫy tàn độc, ba kẻ đi giải cứu có thể phải tự cứu lấy chính mình. Còn Long thì sao đây? Dấu vết để lại thật mờ nhạt và chẳng biết được gì thêm ngoài những ngõ cụt và lời đồn đại. Tuy nhiên năm đứa phải tập hợp lại nếu chúng muốn hoàn tất định mệnh của mình như là... NĂM VỊ TỔ SƯ.

Tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc

4339 - Năm Tị

(1641 sau công nguyên)

MỞ ĐẦU

“Con không hiểu, mẹ ơi. Tại sao mẹ cắt trụi hết tóc con vậy?” Con bé ba tuổi tên Nhiên An sụt sịt hỏi mẹ.

Băng để lưỡi dao cạo xuống cái mặt bàn nhỏ được quét sơn, kể bên một đồng những tấm hải đồ. Bà lau cái đầu trọc, nhợt nhạt của Nhiên An bằng một chiếc khăn ấm và quét những lọn tóc nâu dài ra khỏi chiếc áo ngủ của nó. Băng trả lời, “Ở chùa, cậu nào cũng phải cạo đầu cả. Đó là luật”.

Nhiên An lại thút thít khóc, “Mẹ nói cậu nào cũng cạo đầu. Còn con là con gái mà”.

Băng đáp, “Đúng vậy. Nhưng, từ giờ trở đi con phải giả vờ như mình là một đứa con trai. Đầu của con cũng phải cạo mỗi ngày”.

“Nhưng tại sao vậy?”.

“Bởi vì con phải nấu mình ẩn tránh. Cha mẹ đang bị nguy hiểm, có nghĩa là con cũng bị nguy hiểm. Có bọn người đang truy tìm cả ba người nhà mình. Con phải giả làm một đứa con trai để lừa chúng và con không được để cho tóc mọc ra vì màu của nó khác hẳn với mọi người. Con biết điều này mà”.

Nhiên An nói, “Con biết là mình khác. Bởi vì cha. Nhưng con mặc kệ. Con muốn ở với cha. Con muốn ở với cả hai cha và mẹ kìa!”.

Băng bỏ chiếc khăn xuống bên ngọn đèn dầu cháy lập lòe. Bà quay về phía ô cửa sổ duy nhất của gian buồng nhỏ và ngó mông lung vào bầu trời đêm. “Mẹ đau lòng lắm, nhưng mẹ con mình phải rời nhau ra. Con sẽ đến ngôi chùa mà ngày xưa mẹ lớn lên ở đó, còn mẹ thì sẽ bay lên vùng núi. Cha con thì sẽ hạ thủy chiếc tàu này và trở về biển”.

Nhiên An nhướng đôi mắt về phía những chiếc bóng lung linh trên trần nhà bằng gỗ ghép. Nó nghĩ thật nhanh, “Sao con không thể cạo trọc đầu rồi ăn mặc như một thằng bé và ở với mẹ chứ? Mẹ cũng có thể cạo đầu luôn. Hai mẹ con mình làm con trai với nhau”.

Băng thở dài. “Con quá thông minh so với tuổi của con. Con biết vậy mà, phải không nào? Con không thể đi với mẹ. Mẹ buồn lắm chứ”.

“Vậy thì tới khi nào mẹ mới đến mang con đi?”.

Băng quay đi khỏi ô cửa sổ, “Mình phải thành thực về chuyện này. Có lẽ là còn lâu lắm”.

Nhiên An hỏi, “Lâu tới chừng nào?” Nước mắt bắt đầu lăn xuống đôi gò má gầy gầy tái nhợt của nó.

Băng quỳ xuống và nhìn vào mắt Nhiên An, “Mẹ không biết mình sẽ đi xa trong bao lâu. Một số người tin rằng mọi chuyện xảy ra đều có lý do, con yêu à. Con phải cố tìm thấy điều tốt lành trong chuyện này và con phải luôn mạnh mẽ, như mẹ dạy vậy. Con sẽ học được nhiều điều ở Đại Sư. Con sẽ tiếp tục học các thuật chữa bệnh và võ thuật. Mẹ đã học mọi điều mà mẹ biết ở chùa”.

Nhiên An nhắm mắt lại, “Con nhớ Đại Sư rồi. Ông từng đến thăm mình rồi. Ông xấu tính lắm”.

Băng giảng giải, “Ông không xấu tính đâu. Ông nghiêm khắc thôi. Hai điều khác nhau. Nhìn mẹ này”.

Nhiên An mở mắt ra.

Băng động viên, “Con phải mạnh mẽ. Đến chùa là chuyện hợp lý. Sự lựa chọn hợp lý luôn luôn là lựa chọn tốt nhất. Con hiểu không nào?”.

Nhiên An thút thít.

Băng lặp lại, “Con có hiểu không?”.

Nhiên An lau nước mắt và gật đầu.

Băng nói, “Giỏi lắm. Mẹ có cái này cho con. Nó luôn luôn phù trợ cho mẹ. Có lẽ nó cũng phù trợ cho con”.

Băng thò tay vào trong cổ chiếc áo trắng và lấy ra sợi dây bạc đang đeo. Lũng lảng ở sợi dây là một con hạc xanh be bé. “Mẹ chạm mặt dây chuyền này cho mình nhiều năm trước. Nó bằng ngọc. Người ta tin viên ngọc xanh quý hút được đau đớn. Hãy đeo nó trên tim con. Đó là nơi mà con sẽ đau nhất”.

Băng trông sợi dây qua đầu Nhiên An. Nhiên An không cảm thấy chút khác biệt nào.

Nhiên An vẫn thiết tha, “Con vẫn muốn đi với mẹ”.

Băng nhìn Nhiên An không chớp mắt. Bà không trả lời. Nhiên An biết mẹ không đổi ý. Nhiên An lại ngó lên trần nhà. Nó nói, “Con biết! Con có thể mơ về mẹ! Khi thấy cô đơn, con có thể nhắm mắt lại và thăm mẹ. Chúng ta có thể bay cùng nhau từ núi ra biển và tìm cha và...”.

Băng lắc đầu nhẹ và đặt những ngón tay dài, thanh mảnh lên vai Nhiên An. “Tối giờ đi ngủ rồi”.

Nhiên An nhắm mắt rồi leo lên giường của mình. Nó nhìn mẹ chăm chăm, cố không chớp mắt.

Băng nói, “Còn một điều nữa. Nếu con nghĩ có lý, thì con sẽ hiểu rằng việc này phải được làm cho xong. Ta cũng phải đổi tên con”.

Nhiên An trì người xuống tấm nệm mỏng và đôi mí mắt bắt đầu chớp nhanh. “Không, mẹ ơi... không đổi tên con đâu. Con thích tên của mình thôi”.

“Mẹ cũng thích tên của con. Nó hợp với con lắm. Có lẽ quá hợp nữa, trong những lúc khó khăn này. Ở nơi mà con đến, người ta nói tiếng Quảng Đông. Họ sẽ hiểu rằng Nhiên An có nghĩa là Bình An và đó là một cái tên con gái. Mẹ rất tiếc, nhưng mình phải đổi nó thôi. Sẽ chỉ có một mình Đại Sư biết con là con gái”.

Nhiên An cố hết sức nén những giọt lệ lại. Nó cần phải mạnh mẽ, như lời mẹ nó nói. Nó cần phải làm những điều đúng đắn. “Vậy tên mới của con là gì?”.

Băng chỉ vào con hạc ngọc bé xíu trên cổ Nhiên An, “Hạc nhé”.

Nhiên An nhắm nghiền mắt lại. Nước mắt lại trào ra. Nó ghì chặt con hạc ngọc vào ngực và muốn hét lên, nhưng rồi nó không thốt lên một tiếng nấc nào.

Băng gật đầu hài lòng, “Con là một cô bé rất can đảm. Mẹ tự hào về con. Ngủ ngon với những giấc mơ đẹp nhé, bé Hạc yêu quý của mẹ. Ngày mai, mình đi đến chùa Ân Chân.

Chương 1

Hạc, cô bé mười-hai-tuổi, ngồi vắt vẻo trên một cành cây cao trong trạng thái mơ màng. Chung quanh cô, Ấn Chân đang bùng bùng cháy. Khói đen dày đặc tỏa tràn lên người cô những luồng không khí được hình thành do hơi nóng dữ dội bên dưới. Các anh em cô: Hồ, Hầu, Xà và Long đã bỏ đi cả rồi. Cô cũng nên đi thôi. Đại Sư đã bảo chúng phân tán theo gió khắp bốn phương trời, vì thế cô sẽ bay theo gió.

Hạc dang rộng hai cánh tay để luồng không khí ấm nóng nhắc cô bay vào bầu trời đêm. Cô chào đón cái cảm giác quen thuộc và chẳng mấy chốc thấy mình bay là đà trong bóng tối, vằn vãi càng lúc càng cao. Tuy nhiên cho dù cô bay cao tới đâu đi nữa, thì cũng không thể thoát khỏi đám khói. Khói làm cay mắt và cản tầm nhìn của cô. Cô không có chọn lựa nào khác ngoài việc đáp xuống thêm lần nữa. Có lẽ, một cách nào đó, cô có thể bay quanh tránh sự khó khăn này.

Bên dưới cô, khuôn viên chùa Ấn Chân lại hiện ra. Qua làn khói mù, Hạc thấy thấp thoáng cảnh một trăm nhà sư bị giết. Giờ thì cô bất lực không giúp gì được họ, giống như trong suốt cuộc tấn công vậy. Cô nhắm mắt, rồi bay tiếp.

Hạc hướng về những cánh cổng chính của Ấn Chân và thấy Ứng, người từng là anh của cô, đứng ở bên ngoài cổng, gương mặt rỗng rớt của hắn

nhấn nó thành một vế cau có giận dữ. Đại Sư đứng đó với Ưng, cậu em Hồ của cô cũng có mặt. Hạc nhìn Ưng quất sợi dây xích rạch má của Hồ, rồi chìa súng bắn thủng một lỗ to trên ngực của Đại Sư.

Hạc rùng mình và chớp mắt, rồi Ưng biến mất như lời người ta đồn đại về những con rồng thần thoại đã biến mất. Hồ bỏ chạy, còn Đại Sư ngã quy xuống đất.

Hạc nghe tiếng cậu em út Hầu cười khúc khích sau lưng cô. Cô ngoái lại nhìn nhưng không thấy nó đâu cả. Thay vào đó, cô thoáng thấy một con ma khi đang nhảy múa trên mái nhà cháy rừng rực.

Hạc tự hỏi, “Chuyện gì đây nhỉ?” Trước đây cô từng có những giấc mơ kỳ dị và sống động, nhưng chưa hề có giấc mơ nào giống như thế này. Mọi chuyện quá rõ ràng và quá... tàn bạo.

Những hình ảnh trở nên bi thảm hơn.

Hạc thấy Đại Sư đột nhiên đứng lên, những làn khói phì phò tuôn ra khỏi cái lỗ đâm đũa máu me trên ngực ông. Ông ngó lên thấy Hầu đang bay sà trên đầu, rồi cái đầu trọc nhẵn nhúm của ông rơi khỏi cổ.

Hạc lại rùng mình. Đã quá sức chịu đựng của cô rồi. Cô muốn thức giấc. Cô véo mình một cái và cảm thấy đau, nhưng không có gì thay đổi. Cô vẫn đang bay lượn trong luồng không khí ngột ngạt. Cô cảm giác như mình đang nửa tỉnh nửa mê.

Trạng thái này có lẽ là do khói chằng. Nếu cô thoát ra khỏi đám khói đó thì có lẽ cô sẽ tìm được cách nào đó để bừng thức giấc. Hạc lượn ra ngoài hàng cây, bay là đà trên những ngọn cây. Cô cố bay càng thấp càng tốt, hi vọng rằng làn khói đang tỏa sẽ thoát bên trên mình.

Cô chưa vào rừng xa lắm thì bay ngang qua một cái bông cây thật to và thoáng thấy chính mình đang chôn cái xác không đầu của Đại Sư vào trong đó. Tò mò, Hạc đáp xuống trên một cành cây gần bên và nhìn chính mình kết thúc việc chôn cất, rồi trôi vào giấc ngủ bên trong bông cây.

Khi Hạc ngó qua bóng tối mù khói, cô thấy một tên lính có cái đầu của con bọ ngựa lèn vào trong bông cây và rắc một thứ gì đó lên gương mặt say ngủ của cô.

Cô đã bị đánh thuốc mê. Đó là lý do vì sao cô không thức dậy nổi. Đến cùng sự nhận biết này là một cảm giác chóng mặt. Hạc nhớ lại những bài học của Đại Sư về những loại bào tử nấm và loại thực vật khác có tính chất đó, nếu hít vào, thì có thể đưa một người vào một tình trạng mê đi trong nhiều ngày liền. Hạc biết ngay rằng giờ đây cô chỉ nửa tỉnh nửa mê. Cô cố kéo mình vào thế giới tỉnh táo, rồi đám khói bao quanh cô bắt đầu tan dần đi.

Cùng lúc đó, Hạc nhìn cái đầu của loài côn trùng giả tạo của tên lính trong giấc mơ của cô. Nó biến đổi từ cái đầu của một con bọ ngựa thành đầu của một gã đàn ông và cô nhận ra hắn. Hắn tên là Đường Lang. Hắn là tay đầu lĩnh số một của Ưng. Hạc nhìn Đường Lang nhắc cái thân thể bất tỉnh của cô lên rồi bồng ra khỏi bông cây.

Hạc dang hai tay ra trong giấc mơ và nhảy lên không trung, đi theo Đường Lang. Cô nhìn xuống thấy lúc này hai tên lính đang khiêng thân thể bất tỉnh của cô đi dọc theo một con đường mòn. Cô bị trói và treo lủng lẳng trên một cây sào như một con thú bị người ta săn được.

Hạc chớp mắt và khung cảnh bên dưới thay đổi. Giờ thì cô được cởi trói, đang ở trong rừng, trò chuyện với Hồ, Hầu và một... con cọp con?

Hạc lại chớp mắt và một ngọn gió mạnh dấy lên từ chốn mơ hồ nào đó. Nó thổi bay mất đám khói còn lại và những hình ảnh biến mất theo nó.

Khi cơn gió ngừng, Hạc thấy mình bắt đầu rơi từ trên trời xuống. Cô lại véo mình cái nữa.

Lần này thì cô mở mắt ra.

Hạc thấy mình nằm sấp mặt trên bờ sinh lầy của một con suối hẹp. Đất mát lạnh và ẩm, còn mặt trời giữa trưa trên đầu sưởi ấm đôi chân trần và cái

gáy đau như của cô. Cô giơ những ngón tay dài gầy guộc lên đỉnh đầu đang gĩa gĩa của mình và cảm nhận một thứ mà cô chưa cảm nhận trong nhiều năm: mái tóc. Nó khá lờm chờm và vậy bần, nhưng nó thực sự có đó.

Hạc thắ mắ, “Mình đã ngủ thiếp đi bao lâu rồi? Mình đang ở đâu đây?”

Cô ngẩng đầu lên và từ từ có lại thị giác. Những giác quan khác cũng trở lại với cô.

Hạc giật phắ người. Cô không ở đây một mình.

Một giọng nói vang lên đều đặn trên đầu, “Cô bị đánh thuốc mê. Để tôi giúp cô nhé”.

Hạc nhìn vào cái cây gĩa bên và cô tròn xoe mắt. Một gã đầu trọc lắng mắ áo nhà sư màu cam đang nằm ườn trên một cành cây to. Gĩa nhướng đôi lông mày rậm rì rồi nhắ xuống đất với vẻ uyển chuyển và nhanh nhẹn của một con báo. Gĩa tiến tới Hạc bằng những bước chân nhẹ êm và tự tin.

Gĩa nói, “Bụi Mơ, ta đoán vậy. Nếu vậy thì thi thoảng cô sẽ cảm thấy những tác động trong nhiều ngày. Nó là loại mạnh. Nó làm nhòa đi cái ranh giới giữa giấc mơ và thực tại”.

Hạc ngó gã không chớp mắt. Nếu cô nhớ chính xác những điều đã học, thì Bụi Mơ được lấy từ vỏ kén của hoa anh túc. Quả là thứ thuốc rất mạnh.

Gĩa tự giới thiệu, “Ta tên là Sư. Trong tiếng Quảng Đông nó có nghĩa là ‘ông sư’. Một cái tên đơn giản cho một người đơn giản. Ta chính gốc là từ chùa Thiếu Lâm, nhưng giờ thì ta sống bên ngoài chùa, giữa đám dân thường. Do đó, tên ta là vậy”.

Hạc tiếp tục ngó chăm chăm.

Sư hỏi, “Cô ít lời nhỉ?” Gĩa dừng lại cách cô một vài bước, lễ phép đứng ra xa. “Thế cũng được. Ta sẽ kể với cô những gì ta biết. Ta theo dõi những kẻ bắt cô, Ứng tướng quân và Đường Lang, đã khá lâu rồi. Ta có thói quen để ý mọi chuyện xảy ra trong vùng này. Ta có cảm giác cô có điều gì đặc biệt, ngay cả trước khi ta nhận ra cô từ Ấn Chân. Và khi ta nghe lén chúng

bàn với nhau về chuyện cô là con gái, chà, nói như thế này nhé, ta có ấn tượng gấp bội. Bởi vì các cao thủ như Ưng và Đường Lang mà phải mất quá nhiều công sức để đánh thuốc mê và bắt một cô gái nhỏ, điều đó thật là không bình thường”.

Hạc nhìn cổ tay và cổ chân mình. Chúng trầy trụa và bầm đầy máu khô, nhưng cô không có cảm giác đau đớn gì cả. Hẳn là Bụi Mơ đang làm cho sự đau đớn mất đi.

Sư gật đầu với cô, “Trang phục cô đang mặc trông thật ngộ. Nó có vẻ như đủ rộng cho một người lớn mặc”.

Hạc nhìn chiếc áo rộng quá khổ và cái quần màu cam chẳng vừa vặn gì. Cô luôn luôn mặc áo quần thật rộng để mong muốn áo quần rộng sẽ giúp giấu được giới tính của cô tốt hơn. Có vẻ như điều đó không còn quan trọng nữa rồi. Cô nhún vai. Cô không biết phải nói gì.

Sư hỏi, “Cô thấy không khỏe lắm phải không nào?”.

Hạc lắc mạnh đầu. Cử động mạnh làm cô chóng mặt và thị giác bắt đầu kém đi.

Sư nói, “Ta đưa cô đến Thiếu Lâm. Ta có một con ngựa gần đây và chúng ta sẽ đến đó ngay thôi. Ta sẽ chăm sóc cô”. Gã hả hống cười toe toét và Hạc cảm nhận được có điều gì ẩn khuất sau cái bề mặt đó. Một điều gì nham hiểm. Gã tiến một bước tới gần cô.

Hạc uốn tay phải thành một nắm tay mở hạc, chụm bốn đầu ngón tay lại với nhau và ấn chúng thật chặt vào đầu của ngón tay cái.

Nụ cười trên mặt của Sư tức thì tan biến. “Cô là một hạc quyền thủ ư?” Gã hỏi, “Lẽ ra ta nên đoán trước”.

Hạc không nói năng gì.

“Người ta nói rằng Bụi Mơ giúp người dùng nó thấy được tâm can của kẻ khác. Cô có nghĩ vậy không?”.

Hạc không đáp. Thế giới quanh cô đang trở nên mơ hồ nhòa nhạt, như thể khói vướng vào mắt. Cô cảm thấy năm tay mở hạc lỏng dần ra, các ngón tay cô thả lỏng thành một bàn tay mở ra mềm mại.

“Thú vị lắm”. Giọng Sư mơ hồ xa xăm, nụ cười nham hiểm lại nở trên môi gã. “Vì có vẻ như cô lại sắp phê nữa rồi, ta sẽ cho cô biết một bí mật nhỏ nhé. Các huynh đệ ở Thiếu Lâm cũng không còn tin tưởng ta nữa. Thật ra, họ không cho ta vào chùa trong mấy năm nay. Tuy nhiên, điều đó sắp thay đổi rồi. Cô sẽ là chiếc vé để ta đi vào. Chiếc vé dành cho ta và một vài người bè bạn thân thiết của ta nữa”.

Chương 2

Hai đêm sau, Sư thét vào bóng tối, “Mở cửa ra! Có một chú tiểu cần giúp đỡ”.

Cánh cổng trước to đùng của chùa Thiếu Lâm vẫn đóng. Không một ai trả lời.

Sư lắc cái đầu trọc rồi xuống ngựa, xem chừng thân thể bất tỉnh của Hạc vẫn vắt ngang vững vàng trên lưng ngựa. Gã tháo cái túi nhỏ khỏi con ngựa rồi quàng nó qua một bên vai. Rồi gã vắt Hạc lên vai bên kia và đi lên những bậc tam cấp bằng đá tiến đến phía cổng gồm hai cánh bằng gỗ khổng lồ. Hai cánh cửa cao hơn chiều cao của hai người đàn ông và bao quanh khung cửa là một bức tường xây gạch thật to sơn màu đỏ tươi. Trên hai bên ngưỡng cửa có một cái lỗ tròn lớn dày đặc những lưới mắt cáo được bố trí trong tường. Sư biết chắc là có người đang theo dõi phía ngoài qua cái vòng tròn bên phải.

Sư tiến tới đập mạnh vào cánh cửa to đủ để tạo sự vang dội ra phía xa. Gã la lớn, “Chú tiểu cần được chăm sóc là ở Ấn Chân. Một cô gái. Các ông đâu có muốn gánh lấy trách nhiệm về cái chết của cô ta phải không?”.

Sư chờ đợi. Chẳng ai trả lời gã. Gã lại đập mấy cánh cửa.

“Cút đi”. Một giọng nói đồng dục cất lên xuyên qua lưới mắt cáo.

Sư đáp, “Không. Mở cửa ra. Ta có một mình thôi. Trời tối rồi, nhưng ta chắc rằng ông có thể thấy rõ rằng ta nói thật”.

Giọng nói lại cất lên, “Chúng ta không thể mạo hiểm để cho người lạ hay người khả nghi vào bên trong. Chí ít là mi. Có quân lính quanh đây. Chúng ta tin rằng quân lính đang đồn trú trong khu vực này. Mi có thể là người của bọn chúng”.

Sư nói, “Đừng nhảm nhí nào. Ta có một mình và cô gái thì bất tỉnh. Đến nhìn tận mắt đi”.

Kẻ đứng sau mắt lưới lê bước tới hai cánh cửa lớn và sau một loạt then khóa được cài lại, một cánh cửa hé mở.

Sư lùi lại hai bước, rồi cánh cửa mở ra rộng hơn. Một vị sư già thò cái đầu trọc nhăn nheo ra, quắc mắt nhìn Sư.

Vị sư nhướng đôi mày rậm rì lên và liếc nhìn Hạc đang nằm vắt qua vai gã.

Vị sư già thở dài rồi tiến tới bên Sư, đưa tay ra sờ lên mặt Hạc. Ông nhấc một mí mắt lên, rồi mí mắt kia nữa. Ông nói, “Bụi Mơ”.

Sư gật đầu, “Tôi cũng nghĩ như vậy. Đó là trò của Ứng. Hãn và tay đầu lĩnh số một của hãn, Đường Lang. Chúng hủy diệt Ấn Chân rồi, ông biết mà”.

“Ta cũng nghe nói vậy”.

Sư nói, “Cô gái này có thể biết thông tin về cuộc tấn công. Ta cũng có thông tin để chia sẻ. Ta có theo dõi Ứng tướng quân và Đường Lang”.

Vị sư già nói, “Ta lo về việc chữa trị cho đứa bé này hơn. Mi được gì trong chuyện này?”.

“Ông biết tôi nghĩ như thế nào về Ứng tướng quân. Nếu hãn chường mặt ra ở đây và muốn hủy diệt Thiếu Lâm như đã làm với Ấn Chân, thì ta muốn

các ông nghiền nát hẳn ra. Thông tin của tôi sẽ giúp các ông. Tôi nghĩ thông tin của cô ấy cũng sẽ có ích nữa”.

Vị sư già vuốt lên chiếc áo của Hạc, “Cô ấy rõ ràng là đến từ Ấn Chân. Áo của họ khác hẳn áo của chúng ta. Có lẽ ta sẽ phải tin mi. Ta sẽ triệu tập một cuộc họp ngay lập tức. Hãy mang cô gái đến khu dành cho khách nữ ở sau khu nhà chính rồi gặp ta ở khách sảnh. Cô ấy sẽ ở lại đây bao lâu tùy thích, nhưng mi thì không. Mi sẽ phải đi ngay khi cuộc họp kết thúc”.

Sư gật đầu và chuyển Hạc qua vai kia. “Tôi sẽ bảo đảm cô gái này được thoải mái trước khi tham gia với ông. Không lâu đâu”.

Vị sư đáp, “Mi nói đúng. Không nên mất quá nhiều thì giờ. Người ta sẽ theo dõi mi khắp trong khuôn viên. Một khi mi bước vào bên trong, thì mi sẽ bị nhốt lại với hơn cả ngàn vị võ tăng. Đừng có làm điều gì ngu xuẩn”.

Sư hững hờ khoác tay, “Tôi không mơ chuyện đó đâu”.

Vị sư già ngó Sư chăm chăm, “Vậy thì vào trong đi. Mi ra khỏi đây càng sớm càng tốt”.

Chương 3

Hạc thức giấc khởi đầu ngày mới sau một giấc ngủ dài và sâu. Cô thấy buồn nôn và đau đầu. Cô ngồi dậy trên chiếc giường lạ và dụi đôi mắt mờ mờ.

Cô thấy mình trong góc một căn phòng tối om. Chỉ có vài ánh trăng len lỏi qua những cánh cửa chớp gỗ, cũ kỹ, nhưng Hạc biết chắc rằng cô có thấy vài sợi khói bay trong không gian. Có phải cô lại đang mơ chẳng? Cô không nghĩ như vậy. Cô ngó quanh xem mình đang ở đâu và không thấy điều gì rõ ràng đáng kể. Tuy nhiên, khi các giác quan khác bắt đầu rõ dần, cô bắt đầu nghe và thậm chí còn ngửi được những thứ làm cho tim cô đập dồn dập.

Hạc nhận ra thứ tiếng lanh canh riêng biệt của gỗ va vào kim loại như côn chạm vào đao bên ngoài căn phòng. Cô còn nhận ra thứ mùi trứng thối của lưu huỳnh cháy trong không khí kèm với những tiếng CẮC BÙM! liên tục vang lên và thường có những tiếng thét đau đớn theo sau. Nếu phải đoán, thì cô sẽ cho rằng ở bên ngoài bọn lính đang tấn công các vị võ tăng. Hẳn là cô đang ở chùa Thiếu Lâm, như lời Sư đã nói.

Hạc ngó xuống và giật thót người khi thấy mình chỉ mặc bộ đồ lót trên người. Cô không nhớ mình đã cởi đồ ra hay không. Cô nhìn kỹ lại căn phòng, nhưng không thấy chiếc áo bào màu cam và quần của mình đâu.

Kế bên cái giường là một tủ áo nhỏ. Hạc vội lục những ngăn kéo. Trang phục duy nhất trong đó là một chiếc áo lụa đỏ, cô tròng nó lên người, vội luôn những nút thắt của sợi dây dọc theo bên phải của chiếc áo vào những khuyết áo.

Hạc kéo thẳng hai tay áo ngăn rồi dựng chiếc cổ áo cao theo kiểu truyền thống lên. Tay cô xoa nhẹ lên xương đòn mình, rồi dừng lại. Cô vội vàng vuốt các ngón tay dưới cổ áo cho tới khi gặp một sợi dây lụa mảnh, kéo nhẹ nó và một con hạc ngọc bé xíu trôi lên. Hạc thở ra nhẹ nhõm rồi nhét con hạc trở vào trong áo.

Một tiếng CẮC BÙM! vang rền ngay bên ngoài cửa sổ căn phòng, tòa nhà rung chuyển dữ dội, bụi từ trên những xà nhà rơi xuống mù mịt. Hạc hiểu rằng mình phải chuồn khỏi đây thôi. Cô bước một bước trên đôi chân loạng choạng và cánh cửa tung bản lề bay vào trong.

Một tên lính vạm vỡ đứng chật ngưỡng cửa. Giáp trụ của hãn phản quang lấp lánh trong ánh sáng ngọn đuốc cháy bập bùng trên tay.

Tên lính nói, “Khà khà, cái gì ở đây thế này?”.

Hạc cảm nhận một luồng khí lực mạnh mẽ bùng lên làm giật bắn toàn thân và nó làm cho đầu óc cô trở nên minh mẫn. Cô liếc xuống chiếc áo và biết ngay mình cần phải làm gì. Cô nhìn thẳng vào mắt tên lính và ngồi xuống nền đá, co hai đầu gối sát vào ngực. Cô vòng tay ôm chặt quanh hai gối, run cầm cập như sợ hãi lắm.

“Đừng sợ như thế, cô bé ời. Đây, đưa tay cho ta...”. Tên lính nói với nụ cười nham hiểm trên môi.

Tên lính bước tới và cúi xuống Hạc, tay hãn duỗi dài ra. Khi những ngón tay ú nần bắn thiu của hãn chạm vào má Hạc, cô chụp lấy cổ tay hãn bằng cả hai tay. Cô áp hai gối sát vào người rồi lăn trên lưng, kéo tên lính về phía mình.

Mất thăng bằng, tên lính vạm vỡ loạng choạng tới trước và Hạc giáng hết sức của cả hai bàn chân vào ngực hắn trong lúc vẫn vừa giữ chặt cổ tay hắn vừa lăn ra sau.

Đà té của tên lính khiến hắn bay lộn ngược vòng cung trên đầu Hạc. Ngay khi thân hắn vọt ra ngoài thân của mình, Hạc buông cổ tay hắn ra. Tên lính tiếp tục bay ngược rồi va mạnh vào bức tường ngoài xa. Hạc đứng bật dậy và phóng nhanh qua ngưỡng cửa.

Trước mắt, Hạc thấy mình đối diện với phía sau của một tòa nhà dài và thấp. Bầu trời đêm dày đặc khói và cô không thể nhận ra hướng nào là hướng tốt nhất để chạy. Cô chọn phía trái. Cô chạy đến rìa của một tòa nhà dài và ngó quanh góc đường.

Hạc thấy các toán lính đang đánh nhau với từng vị sư. Chúng đông hơn các vị sư rất nhiều. Những xác chết trong áo bào cam nằm khắp nơi, người họ thủng lỗ chỗ những dấu đạn đỏ toang hoác. Các vị sư không chống nổi với súng.

Sau lưng cô, tên lính mà cô vừa cho bay tung đang gào lên, “Ta vừa xua một con nhỏ mặc áo đỏ ra! Nó là của ta đấy! Ta...”.

Hạc không chờ nghe thêm một lời nào nữa. Cô ngó qua trái, qua phải, rồi lại qua trái, phân vân quyết định xem nên chạy theo lối nào. Rồi cô nhìn lên. Cô thấy một phần lớn của kèo mái nhà treo lủng lẳng từ một góc của tòa nhà dài. Hạc ngồi sụp xuống rồi lạng lẽ nhảy thẳng vào không trung. Những năm khổ luyện thể hạc cưỡng quả là đáng công. Cô bắt giữ lấy cái xà nhà rồi tung thân thể nhẹ hều lên mái ngói.

Hạc thận trọng bước khỏi rìa mái, rồi nhón chân bước ngang qua những viên ngói trên mái chạy sao cho nhanh nhất có thể. Với mỗi bước chân, cô nhận thấy các viên ngói càng trở nên nóng hơn. Chắc hẳn lửa đang bùng cháy bên dưới. Giờ thì cô phải thận trọng hơn nữa. Chẳng bao lâu nữa ngói sẽ bị nhiệt độ làm cho rạn đi.

Hạc đi được nửa đường dọc theo chiều dài của tòa nhà thì không còn gặp may nữa. Một viên ngói dưới chân cô vỡ tan và nhiều viên rơi xuống đất.

Tên lính truy đuổi Hạc ngó lên, “A, mi chuẩn đi đâu!” Hắc bật cười to và chạy về phía cô.

Hạc quyết định không giữ im lặng nữa để chạy thoát thật nhanh. Cô bắt đầu phóng chạy. Khi đến gần phần cuối của tòa nhà, cô nhận thấy hoặc phải nhảy qua mái nhà kế bên hoặc nhảy xuống đánh nhau với tên lính. Tòa nhà kế bên cách xa hơn là Hạc nghĩ, nhưng cô thấy rằng mình không có lựa chọn nào khác. Cô dang rộng hai tay ra và phóng một bước dài khỏi rìa mái nhà.

Hạc nhẹ nhàng đáp xuống trên mái nhà kế bên rất rộng chỗ. Tên lính đứng bên dưới cô huýt gió tán thưởng.

Hắc nói, “Chưa thấy thì chắc là ta không tin nổi. Mi sẽ làm trò khi gì nữa đây, nhảy múa à? Ta có trò này làm mi nhảy múa đây!”.

Tên lính thò tay vào bên dưới tấm kính che ngực của áo giáp và Hạc lại bắt đầu chạy tiếp. Tên lính chửi rủa và chạy theo.

Sau vài bước chân, Hạc khựng lại, bối rối. Mái nhà này là đường cùng rồi. Bên ngoài nó không còn gì cả ngoài bóng tối. Cô phải dừng chân lại.

“Sẵn sàng nhảy múa cho ta xem chưa?” Tên lính thở hắt hơi, hỏi vọng lên từ bên dưới.

Hạc làm lơ không đáp. Cô nhìn qua vai tên lính và thấy một bức tường ngay bên ngoài ánh lửa sáng rực của ngọn đuốc hắc cầm. Hắc hắc và cô đang ở phía ngoài xa của khuôn viên chùa.

Ngày xưa, Đại Sư đã bắt cô nhảy từ đỉnh tòa nhà cao nhất của Ấn Chân, vượt qua bức tường khuôn viên, rồi đáp xuống khu đất bên ngoài. Cô tự hỏi giờ chỗ mình đang đứng cao bao nhiêu đây và chiều kích của các bức tường của chùa Thiếu Lâm như thế nào.

Tên lính lại thò tay vào áo giáp và Hạc bước xa hơn lên phía đỉnh của mái nhà. Cô thấy rằng những viên ngói ở đó thì nóng hơn những viên ở ngoài rìa mái nhà nhiều.

Đúng ra, chúng nóng đến nỗi cô phải đổi chân trụ liên tục. Điều đó làm cô nảy ra một ý. Hạc quỳ xuống, nắm tay lại thành một nắm đấm nhỏ, rồi đâm mạnh vào một viên ngói.

Viên ngói vỡ tan tành và lửa phụt lên qua chỗ trống, liếm vào bầu trời đêm.

“Này!” Tên lính la lớn, tay lỏng ngóng với một vật gì đó. “Mi làm gì vậy?”.

Hạc đứng lên, xé rời hai tay áo ra, rồi cột chúng quanh một mảnh ngói vỡ. Cô để các đầu của dải lụa phất phơ thật dài và cầm một mối trong khi đốt các mối kia với ngọn lửa nhảy múa phừng cháy qua cái lỗ trống. Với bó lửa phừng phừng bên hông, Hạc lao nhanh đến rìa của mái nhà, hướng về phía bức tường của khuôn viên.

Tên lính hỏi to, “Mi nghĩ là mi đang đi đâu đó? Mi sẽ tự sát ở ngoài đó đấy! Dừng lại ngay!”.

Hạc ngoái lại nhìn tên lính và thấy hắn đang cầm một khẩu súng ngắn. Cô phải hành động ngay.

Hạc vung bó lửa cháy phừng phừng lên quá đầu và ném nó vào bóng đêm. Khi nó bay, cô nhìn thấy rõ bức tường khuôn viên và khu đất bên ngoài. Cô đoán được các chiều kích của bức tường và khoảng cách từ chỗ cô đứng đến khu đất bên ngoài nó.

Rồi cô nhảy.

Chương 4

Hạc nhẹ nhàng đáp xuống êm ru phía ngoài xa bức tường khuôn viên. Cô lẩn nhiều vòng trên mặt cỏ ướt để giảm bớt lực của cú đáp, rồi đứng bật dậy.

Cũng như Ấn Chân, chùa Thiếu Lâm có một cái hào cỏ bao quanh chu vi để dễ phát hiện kẻ nào muốn tiếp cận. Hạc chạy băng qua nó. Cô đến được một hàng cây tối om cách một khoảng xa rồi dừng lại thở lấy hơi. Qua làn khói mù, bầu trời đêm rõ hơn nhiều so với bên trong khu chùa đang cháy. Hạc hít vào thật sâu. Hết hơi này đến hơi khác. Cô vẫn còn cảm thấy buồn nôn vì chất Bụi Mơ, nhưng lúc này không có thời gian để nghỉ lâu.

Hạc ngó quanh, rồi bàng hoàng đến cứng đờ người ra. Cô thấy rằng không phải chỉ một mình cô đang ở đây.

Trên không trung, một giọng nói nhẹ nhàng cất lên đều đều, “Cô vừa nhảy một cú tuyệt quá. Ta mừng khi cô tiết lộ ý định của mình bằng cách quơ ngọn đuốc cháy rừng rực đó trước. Nếu không thì chắc ta hụt mất cô rồi”.

Hạc nhìn lên thấy Sư thu mình trên một cành cây to. Gã đang mặc chiếc áo bào Ấn Chân của cô.

Hạc nheo mắt lại.

Sư nói và cười to, “Ta đã nói với cô rằng cô sẽ là chiếc vé để vào chùa Thiếu Lâm của ta. Việc mượn chiếc áo bào của cô để mặc trong lúc ta thực hiện cái việc bắn thiu sẽ gây ra những lời đồn đại ghê gớm, cô có nghĩ vậy không nào? Bọn người của ta không nghĩ rằng chính ta là kẻ đã giết các sư gác chùa Thiếu Lâm từ bên trong và mở cánh cổng chính cho chúng. Chúng nghĩ đó là cô! Ngoài Ưng ra, một vị sư Ấn Chân khác gánh lấy trách nhiệm cho cú sụp đổ của ngôi chùa Thiếu Lâm lừng lẫy! Dân trong vùng này sẽ nổi giận! Thật đáng tiếc khi cô đã không ở quanh đây để chứng kiến nó tận mắt”.

Hạc nghĩ thật nhanh. Cô tự hỏi có phải điều gã đang nói là sự thật hay chỉ là một trò xí gạt để làm cô phân tâm.

Một ánh trăng soi qua cành lá rồi chiếu lên đôi vai của Sư. Hạc thấy chúng gập lại chút xíu thôi và cô biết ngay điều gì sắp xảy ra.

Hạc nhảy ngược ra sau khi Sư lao ra khỏi cái cây. Gã đáp xuống ngay cái chỗ mà cô đã đứng. Hạc không tin nổi là con người có thể di chuyển nhanh đến như vậy.

Sư nham nhở cười, “Cô cảm nhận giỏi lắm. Điều đó thật là hay. Nó sẽ làm cho chuyện giết chóc này thêm hào hứng hơn...”.

Sư lại lao vào Hạc, nhưng Hạc nhảy ngang qua một bên. Cô thoát được phần lớn sự va chạm, nhưng Sư vươn tay ra chụp cổ họng cô khi gã sượt ngang. Những móng tay dài của gã quào mạnh và năm vệt máu rỉ ra ngang qua cổ cô.

Hạc hiểu rằng cô phải ra tay thôi. Sư quá sức là nhanh để cô kịp phòng thủ, nhất là trong lúc Bụi Mơ vẫn còn trong cơ thể cô. Ngay khi Sư chạm đất, Hạc lao vào gã, vung mạnh cùi chỏ phải vào đầu gã.

Đôi mày rậm rì của Sư vụt nhướng lên kinh ngạc và gã chụp lấy cái cùi chỏ đang đánh tới của cô bằng tay trái. Hạc nghe tiếng gã rên lên đau đớn khi cái cùi chỏ xương xẩu của cô chạm mạnh vào lòng bàn tay gã, nhưng gã

không buông cô ra. Chẳng những vậy, gã còn siết mạnh và níu vào lưng cánh tay cô bằng tay kia.

Sư bắt đầu bấu những móng tay dài vào cánh tay của Hạc và cô đáp lại bằng cách nắm bàn tay còn lại thành một cái mỏ hạc. Cô tung nó vào mặt gã, mong hãn buông ra ít nhất một bàn tay để đỡ đòn. Gã không buông. Thay vì vậy, gã chỉ đơn giản ngoẹo đầu qua một bên và để cho Hạc đánh trúng. Hạc suýt móc mắt gã ra. Máu bắt đầu chảy từ cái chỗ cô đánh trúng.

Hạc bối rối. Cô thu tay lại để đánh gã lần nữa và Sư tiếp tục tấn công. Vẫn siết chặt cánh tay phải của Hạc bằng cả hai tay, gã giật cô qua một bên rồi đá chân cô xoạc ra từ bên dưới.

Hạc ngã nặng, một bên mặt cô va xuống đất. Cô cảm thấy Sư để cho cánh tay cô trượt qua hai bàn tay gã cho tới khi cổ tay cô chạm những ngón tay gã, rồi gã giáng xuống thật mạnh bằng cả hai bàn tay, khóa chặt cổ tay cô lại. Với cánh tay cô giờ đây duỗi ra trong hai bàn tay gã, Sư ngã người nằm ngửa xuống đất, vuông góc với cô, rồi chuôi mỗi chân lên mỗi bên của cánh tay đang duỗi ra của cô.

Hạc thấy mình nằm ngửa, bị kẹt trong một thế khóa tay mà không thể thoát được. Sư siết chặt cả hai tay vào cổ tay cô, cánh tay cô bị kẹp chặt giữa hai đùi gã. Lưng chân trái của Sư vắt ngang qua vai cô và lưng chân phải gã vắt ngang ngực cô. Hạc bị ghì chặt xuống đất với cánh tay duỗi ra đau đớn.

Sư nói, “Ta cá là họ không dạy cô chiêu này ở Ấn Chân. Khoái quá, phải không?” Gã cười sảng sặc.

Hạc chảy nước mắt vì cánh tay bị kéo căng. Sư chậm chậm nhấc hông lên và Hạc cảm thấy cùi chỏ của mình duỗi ra quá mức theo cái hướng ngược lại cấu tạo của nó - từ bên trong ra ngoài.

Hạc cố kéo đi, hay đổi thế bên trái hoặc bên phải, cô cố làm một điều gì đó, nhưng không có chút hiệu quả nào. Cô càng kéo thì nó càng đau hơn.

Cô bắt đầu thở dốc. Hạc cảm thấy gân trên cánh tay bắt đầu bật ra. Cánh tay duỗi của cô sắp sửa gãy. Cô muốn thét lên, nhưng cô kìm nén lại.

Sư nói, giọng đều đều, “Đau quá hả? Cô nghĩ như vậy là tệ à? Chờ chút. Sau khi ta bẻ gãy tay cô, thì ta sẽ làm trật từng khớp xương trên thân cô, từng cái một...”.

Hạc biết rằng tay cô sắp gãy rồi. Cô cũng biết chẳng bao lâu nữa mình sẽ mất mạng. Cô phải làm một điều gì đó.

Không suy nghĩ gì nữa, cô chuồi cái cùi chỏ bị kéo căng bật thẳng lên rồi vặn người mạnh hết sức qua một bên.

Hạc nghe tiếng cánh tay cô gãy trước khi cô cảm nhận nó, một chỗ gãy gọn đàu đó dưới cùi chỏ. Cô thét lên, nhưng vẫn tiếp tục vặn người.

Nắm tay của Sư nới ra, rồi Hạc giật thoát được cánh tay bị hỏng. Cô đứng bật dậy và phóng chạy vào đám cây, nâng cánh tay gãy lên trong lúc nước mắt vì đau đớn chảy đầm đìa trên gò má bị sưng tấy. Khóc cũng thấy đau.

Hạc có một khả năng kỳ diệu, cô có thể đi qua rừng rậm một cách êm ru với tốc độ thật nhanh và cô dùng kỹ năng lợi thế này. Cô nghe tiếng Sư đuổi theo, nhưng cô biết chắc gã bị bỏ xa đằng sau. Cô biết rằng gã rất nhanh trong những cú bật ngắn, nhưng những cú bật đó làm cạn sức gã. Gã không thể theo đuổi cô qua những chặng dài.

Hạc tiếp tục di chuyển cho tới khi chân cô loạng choạng và hai đầu gối sưng lên. Rồi cô chạy thêm một đổi. Sau cùng, cô đến một dòng suối nhỏ.

Vẫn nâng cánh tay, Hạc lội xuống dòng nước trên mắt cá và đi theo dòng suối nhiều dặm trong bóng tối. Cô vẫn đi trong dòng nước lạnh suốt thời gian đó. Hai bàn chân trần của cô tê rần, làm cô bước khó khăn, nhưng cô vẫn đi dưới nước vì sẽ không để lại dấu vết cho Sư hay bất cứ ai đi theo.

Khi mặt trời bắt đầu mọc lên, Hạc thấy một nơi nhánh suối chia dòng chảy. Không biết chắc nên theo nhánh nào, cô dừng chân nhìn xuống cả hai

dòng. Cô cần tìm một nơi để nghỉ ngơi. Một cách ngẫu nhiên, cô chọn nhánh bên trái. Tuy nhiên, sau khi dẫn một bước về hướng đó, cô liếc mắt phát hiện có cái gì đó di động. Một khoảng xa dưới nhánh bên phải có một con chim to đang lội nước. Nó có thân hình trắng như tuyết, cổ đen, chóp cánh đen và một vòng vương miện màu đỏ tươi trên đầu. Một con hạc.

Hạc quay về hướng con chim và nó bay đi về hướng hạ nguồn. Cô quyết định đi theo nó. Cô không phải đi xa trước khi con suối đột ngột mở toang ra thành một cái đầm rộng ơ là rộng - một nơi an dưỡng tuyệt vời. Con hạc biến mất.

Hạc tháo hai mối dây ở một bên chiếc áo rồi thận trọng chuôi cánh tay gãy vào khoảng trống như là một cái dây quàng thô sơ. Với một cánh tay còn lành lặn, cô cố gom đủ cỏ ở đầm lầy để làm thành một ổ nhỏ trên dải đất ven bờ, rồi sau cùng cô ngã xuống cái ổ tạm thời như một con chim mệt lả bị lạc đàn.

Chương 5

Đường Lang - hai-mươi-chín tuổi - giật mạnh dây cương, dừng con quái thú đen tuyền lại ở những cánh cổng mở toang của chùa Thiếu Lâm. Rõ ràng là gã đã bỏ lỡ sự kiện làm nên lịch sử. Thiếu Lâm bị hủy diệt. Đó là tin vui dành cho hoàng đế.

Thậm chí đối với Đường Lang nó là tin tốt hơn thế nữa.

Đường Lang chỉnh lại bím tóc dài vắt qua vai rồi nhìn quang cảnh chung quanh. Hẳn là cuộc tấn công xảy ra ít nhất một ngày rưỡi trước đó. Gã không cưỡng được một nụ cười với các dây tử thi được chất gọn gàng đang thối rữa dưới hơi nóng ban trưa. Dù là ai đi nữa, thì kẻ nào đứng sau một chiến dịch có phương pháp kỹ lưỡng như thế này cũng phải điên tiết. Một số tòa nhà vẫn âm ỉ cháy, nhưng các nạn nhân đã bị giết và các toán quân đã đi tiếp. Kẻ đó chỉ có thể là Sư thôi, kẻ nguyên là võ tể của Thiếu Lâm và giờ là một viên tướng trong hàng ngũ tướng lĩnh của hoàng đế. Các nhà sư phản bội như Sư và Ứng dường như là những người đang được hoàng đế ưu ái trong lúc này. Đường Lang hi vọng sớm thay đổi điều đó.

Đường Lang thúc ngựa chạy quanh phía xa của khuôn viên ngôi chùa để xem có điều gì khác đáng để xem không. Nửa đường băng ngang khoảng trống cỏ mọc um tùm chia cách các bức tường của Thiếu Lâm với hàng cây,

thì một vật lạ lọt vào mắt gã. Gã xuống ngựa và nhặt nó lên. Hóa ra nó là một dải lụa đỏ cột quanh một mảnh ngói vỡ. Dải lụa bị cháy gần hết.

Hoang mang, Đường Lang thả nó xuống rồi dắt ngựa đến hàng cây. Gã thấy dấu vết của một trận hỗn chiến ở đó. Gã sục sạo mặt đất và phát hiện một vật nhỏ, màu xanh và sáng lấp lánh.

Đường Lang quỳ xuống và thấy một con hạc ngọc nhỏ xíu dính với một sợi dây lụa. Gã nhận ra nó là của Hạc. Phụ nữ thích đeo đồ trang sức ở thắt lưng cũng như cách đàn ông đeo các túi đựng đồ, nhưng gã đã thấy Hạc đeo vật này trên cổ.

Đường Lang nhướng mày. Gã cột sợi dây quanh cổ rồi nhét con hạc vào trong nếp áo. Hạc không có giá trị gì đối với gã, nhưng Hồ và Hâu thì có. Chúng có mấy quyển bí kíp rồng mà Ưng khao khát. Đường Lang cũng khao khát mấy quyển bí kíp, nhưng với một lý do khác. Ưng muốn có mấy quyển bí kíp để luyện võ công long quyền. Còn Đường Lang muốn có chúng để thu tóm thiên hạ.

Thật ra, Đường Lang chỉ khao khát một quyển bí kíp rồng thôi - đó là quyển được người ta đồn rằng có chứa tấm bản đồ dẫn đến hầm chứa kho tàng bí mật. Nếu tin đồn là thật, thì cái hầm có chứa đủ châu báu để trả lương cho một đội quân đủ lớn để kiểm soát nguyên cả vùng này. Và nếu các điều kiện đều tốt và mọi việc được tính toán đúng, thì đội quân đó thậm chí có thể đủ hùng mạnh để chiếm lấy cả nước và ai biết còn có chuyện gì xảy ra nữa.

Đường Lang biết rằng gã sẽ phải tiến hành công việc từng giai đoạn một, như là gã đang thực hiện. Khi gã để cho Hạc, Hồ và Hâu chạy thoát vào tuần trước, thì gã đã nghe lén họ bàn luận về Thiếu Lâm. Nếu Hạc đã có mặt ở đây, thì có lẽ các anh em của cô cũng đã có mặt ở đây. Hay, thậm chí tốt hơn, có lẽ các anh em của cô chưa đến nơi.

Chương 6

Hạc không thể biết hôm nay là ngày nào khi sau cùng cô thức giấc với cơn đau ghê hồn. Với đôi môi khô nẻ, gương mặt sưng húp và cánh tay gãy, cô nghĩ rằng mình đã ngủ mê man hơn một ngày rồi. Chắc hẳn là gần hai ngày. Số vết cắn của côn trùng nhiều đến bất thường trên tay chân và đầu của cô có vẻ như chứng thực cho điều đó.

Hạc sờ vào cánh tay phải bị gãy rồi rùng mình run rẩy. Cô chưa từng bị đau như thế này và cô biết sẽ còn đau nhiều hơn nữa trước khi bình phục - cô còn phải sắp xếp lại các đoạn xương. Cô đã học cách chữa trị những vết thương như thế này trong chương trình huấn luyện ở Ấn Chân, nhưng chưa bao giờ áp dụng cho chính mình. Hạc ngó lên các đám mây đang tụ lại che ngang mặt trời giữa ngọ và quyết định thực hiện việc chữa trị ngay.

Cô ngồi thẳng lên và khu đầm lầy bắt đầu quay quay trước mặt cô. Hạc xoay về hướng bìa rừng, không thấy gì cả ngoài một cơn lốc xoáy do vỏ cây bu-lô [1] và cành lá liễu. Cô nhắm mắt lại, đếm đến số một trăm, rồi lại mở mắt ra. Mọi vật từ từ trở lại bình thường.

Hạc thở dài. Chất Bụi Mơ vẫn còn tác động trong cô. Điều này không dễ dàng chút nào.

Hạc đặt bàn tay trái lên cánh tay phải bị gãy và ấn nhẹ nhàng ngón trỏ và ngón cái lên vùng bị sưng. Khi cô chạm quanh chỗ xương gãy, cô trào nước

mắt và hai bàn tay run lên.

Hạc biết rằng cẳng tay của con người có hai khúc xương riêng rẽ. Cô biết chắc rằng chỉ có một trong hai xương bị gãy, ở trên gần cùi chỏ. Những mảnh xương rời bị sai chỗ, nhưng dường như vẫn có cảm giác. Cô biết rằng mình may mắn. Cô đã nghĩ rằng cùi chỏ của người ta hẳn sẽ bị trật khớp và vụn rời ra khi cố vùng thoát một cú khóa như thế. Xương bị gãy còn có thể lành. Gân ở cùi chỏ mà bị trật khớp thì không thể lành.

Không nghĩ ngợi gì nữa, Hạc bóp mạnh chỗ gãy bằng mấy ngón tay. Những bài tập nắm đấm mở hạc nhiều năm qua giúp cô có một bàn tay nắm mạnh hơn phần lớn đàn ông. Cô cảm thấy các đốt xương gãy trên cẳng tay siết vào nhau thật nhanh và cô thét lên khi chúng chuyển lại vào đúng khớp.

Hạc ngã quy xuống ổ cỏ mà cô nằm. Những giọt mồ hôi lạnh chảy ra từ chân tóc màu nâu bần trên đầu cô. Mồ hôi chảy xuống gương mặt sưng húp rồi hòa lẫn với nước mắt. Ngược cô bắt đầu phập phồng. Khu đầm lầy lại quay vù vù trong cô, Hạc nhắm mắt lại thật lâu. Sau cùng, khi cô lại mở mắt ra, cô biết rằng mình phải làm điều gì tiếp theo. Cô cần phải lập một kế hoạch.

Khi Hạc nghĩ về mọi chuyện cô vừa trải nghiệm qua mới đây, thì cánh tay cô không dừng trở thành điều nhỏ nhất trong những mối lo. Cô bắt đầu thắc mắc về các người anh em của mình, Hồ, Hầu, Xà và Long. Họ đâu cả rồi? Cô có nên đi tìm họ không? Có khi họ cần sự giúp đỡ của cô thì sao? Cô cũng nghĩ về mọi chuyện chết chóc và hủy diệt ở Ấn Chân và Thiếu Lâm và mọi chuyện đó có ý nghĩa ra sao với cả vùng. Và rồi, sau cùng, là lần đầu tiên, cô nghĩ về chính mình.

Việc lớn lên giả vờ làm một điều không thực với bản thân mình - một đứa con trai - có nghĩa là Hạc đã dùng phần lớn thời gian của mình mà lo lắng về những người khác. Họ nhìn mình thế nào. Họ nghĩ gì về mình đây. Việc tập trung hết sự quan tâm vào người khác là chuyện bình thường đối với cô, nhưng kẻ duy nhất mà giờ đây cô có thể giúp là chính mình. Vì vậy, cô sẽ phải làm cái gì đây?

Hạc nhận thấy có sự hiện diện của một sinh vật khác quanh đây và cô nhìn chăm chú dọc theo rìa cái đầm. Đó là một con hạc đầu đỏ. Cô quan sát nó chậm chậm lội về hướng mình để tìm bữa ăn kế tiếp. Hạc cố nhớ lại xem lần cuối cùng mình ăn là lúc nào. Cô nghĩ cô có một giấc mơ trong đó Sư cho cô ăn một ít cháo, nhưng cô không chắc lắm.

Con hạc tiếp tục lội về hướng cô và Hạc vớ tay tìm cái tượng ngọc bé xíu trên cổ. Các ngón tay cô cào trúng cái cổ áo cao của cái áo dài lụa đỏ, nhưng không tìm thấy sợi dây lụa treo giữ con hạc ngọc. Nó mất đâu rồi.

Hạc vuốt các ngón tay dọc theo năm vảy máu mỏng dính ở một bên cổ mình, giờ đây bị các vết cắn của côn trùng bao phủ. Cô nhớ lại Sư đã quào cô bằng những móng tay. Chắc hẳn đó là lúc cô bị mất con hạc.

Những giọt nước mắt tươi nguyên trào ra khóe mắt. Cho đến khoảnh khắc đó, cô chưa từng ý thức được miếng ngọc bé xíu đó quan trọng với mình như thế nào. Cô hiểu nó là món quà của mẹ, nhưng mẹ cô chỉ còn là một kỷ niệm xa vời.

Hạc quyết định cần phải làm một điều gì đó cho đầu óc đỡ trống trải. Một việc gì đó để giúp chính mình. Cô đứng dậy và con hạc kêu lên quang quác. Nó ngoắt thẳng vào cô, khễ lắc nhẹ đầu ba lần, rồi bay đi.

Hạc bước loạng choạng trên mặt đất mềm kể bên đồng cỏ của cô, nhìn theo con hạc bay lên một con suối hẹp cách không xa lắm. Đó không phải là con suối mà cô đã đi theo đến cái đầm. Không có suy tính nào khác, Hạc quyết định lại đi theo hướng bay của con hạc. Cô lấy lại thăng bằng, uống một ngụm nước lớn, rồi bắt đầu bước đi, nâng cánh tay gãy lên.

Hạc trở lại vào cánh rừng, theo lối đi của con hạc lên dòng suối. Con hạc biến đâu mất khỏi tầm mắt, nhưng Hạc cứ dần bước đi tới. Càng đi, đầu óc cô càng trở nên mù mịt đi. Cô nghĩ rằng nó sẽ trở nên mạch lạc, tỉnh táo hơn, nhưng cô lằm. Giữa chát Bụi Mơ, sự đau đớn căng thẳng của cánh tay gãy và những điều khác, cô hiểu rằng mình đang mệt lả đi. Ngay lúc này, bước đi là một trong những việc tệ hại nhất mà cô hành hạ thân thể mình,

nhất là khi khá lâu rồi mà cô chưa được ăn gì. Tuy nhiên, cô không biết phải làm gì hơn. Cô không thấy điều gì hay ho trong việc ngồi yên, đợi chờ sự giúp đỡ trong vô vọng.

Hạc tiếp tục đi theo dòng suối, hi vọng nó sẽ dẫn đến một ngôi nhà hay một con đường mòn hay điều gì đó. Cô biết rằng nếu mình đi hoài theo một con sông hay một dòng suối trong vùng này, thì rốt cục sẽ có cơ hội bắt gặp đời sống văn minh.

Trên cao, những đám mây dần dà tụ lại dày đặc và mưa bắt đầu rơi. Chẳng mấy chốc cô ướt sũng và lạnh run thấu xương, nhưng ít ra mưa ngăn lũ côn trùng lại và gột rửa hết bùn trên thân thể và mái tóc lờm chờm của cô.

Nhờ cơn mưa nên bóng chiều xuống sớm và Hạc hiểu rằng chẳng bao lâu nữa cô phải dừng chân. Cơn chóng mặt cũng trở lại và tâm trí cô đang bắt đầu đánh lừa cô. Thậm chí cô nghĩ rằng mình nghe có tiếng ai đó.

Hạc rẽ một khúc quanh và đôi mày mỏng của cô nhướng lên. Cô thấy hai người đàn bà, một người già và một người lớn hơn cô chừng vài tuổi.

Từ bờ suối bà già cầu nài, “Con chịu đi khỏi cái cầu đó chưa? Mình sắp trẻ rồi”.

Cô gái trẻ đứng dưới một cây dù xinh xắn đáp, “Nhưng con muốn làm một điều ước, mẹ à. Cho con xin một đồng xu để con ném xuống nước và...”.

Cô gái dừng ngang giữa câu nói khi Hạc bước chệnh choạng giữa lòng suối, về hướng cây cầu.

Bà già thốt lên với giọng giận dữ, “Cái con bé kia làm trò khi gì thế? Nó già khụ rồi mà còn vọc nước, hay chơi trò dâm mưa như vậy”.

Cô gái nói, “Con không nghĩ là nó vọc nước đâu. Nhìn mặt nó và điệu bộ nó ôm cánh tay đó kìa. Trông có vẻ như nó cần mình giúp”.

Bà già nạt ngang, “Nó cần phải học cách đi đứng cho nết na, đàng hoàng. Nó rất cần cái đó. Nó gớm quá! Con gái con lúta gì mà ngó ghê hết chỗ nói. Mẹ biết chắc nó là thứ không nhà không cửa rồi. Thôi đi đi kéo nó lại xin tiền bây giờ”.

Cô gái nói, “Con không biết...”. Cô bước khỏi cây cầu và Hạc cố gọi cô. Hạc chỉ thốt lên được một tiếng kêu thất thanh the thé. Hạc dần bước đến cây cầu rồi té quy xuống bờ suối.

Cô gái trẻ bước tới nhìn kỹ Hạc, rồi cô trợn mắt, “Mẹ ơi, nhìn này! Đôi mắt của nó gần như tròn xoe và mớ tóc của nó thì màu nâu!”.

Bà già cay độc, “Đừng đụng vào nó. Nó là một đứa con lai. Không khá hơn một con chó lai chút nào. Thôi, kệ nó, mình đi đường mình thôi”. Bà già quay lưng lại với cây cầu rồi đi lên con đường hẹp.

Cô gái ngó Hạc, rồi ngó bà mẹ. Cô đặt đồng xu ước vào tay Hạc rồi đi theo mẹ.

Sáng hôm sau, Hạc thấy mình vẫn chập chờn nửa mê nửa tỉnh bên cây cầu. Mưa đã tạnh và nhiều nhóm du khách đã đi qua cây cầu từ lúc rạng đông. Nhiều kẻ dừng chân nhìn cô và bàn cãi do đâu mà cô nằm vất vưởng ở đó, nhưng không một ai ra tay cứu giúp gì cả. Kẻ duy nhất đến gần bên cô đủ lâu để giật lấy đồng xu khỏi tay cô. Cô nghe được từ đó con lai nhiều lần.

Với đôi mắt nhắm nghiền lại vì ánh nắng ban sáng và bọn khách bộ hành lạnh nhạt, sau cùng Hạc nghe được âm thanh lạ lùng nhất. Đó là một tiếng lằm bằm ập úng mà dịu dàng, như cô tưởng tượng ra một tiếng như vong hồn u uẩn.

“*Co caan toiii giuuu khoooo?*”.

Hạc mở mắt ra, rồi nhắm nghiền lại. Chuyện này không thể là thực.

Cô hít một hơi thật sâu rồi mở mắt ra thêm một lần nữa. Hạc cảm thấy mặt mình tái nhợt dần không còn một giọt máu nào. Cô nghĩ rằng chắc

mình chết ngum rồi. Một con ma đang đứng bên cô trong nắng rạng rỡ.

“Co cần toiii giuuup khoooo?”.

Hạc chớp mắt liên tục. Con ma vẫn còn đó. Có vẻ như nó đang chờ cô nói một lời gì. Có phải con ma đang cố trò chuyện với cô không?

Hạc ngó kỹ nó. Còn sống, hẳn là con ma là một cậu nhóc. Mặt cậu hẳn là khá dễ coi, nhưng giờ đây nó trắng bệch và đầy những chấm đỏ. Đôi mắt nó xanh biếc như là nước sông sâu và tóc nó có màu của rơm rạ bần.

Con ma trông giận dữ. Nó lại lấp bắp, lần này thật chậm rãi.

“Cô...cần...tôi...giúp...không?”.

Hạc mở to mắt. Đây không phải là một con ma. Mà là một thằng bé! Một ông kẹ. Một thằng ma. Một kẻ da trắng. Thằng bé nói tiếng Quan Thoại, nhưng bằng một giọng rất nặng. Hạc hiểu nó thật khó khăn. Cô gật đầu.

“Tôi sẽ đỡ chị dậy. Đừng sợ nhé”. Cậu bé nói chậm rãi.

Hạc lại gật đầu.

Cậu bé nhắc Hạc khỏi bờ suối lầy lội rồi đi qua cây cầu. Hạc thấy cậu rất khỏe. Đôi vai vạm vỡ làm căng chiếc áo xám của nông dân ra hết cỡ. Cô liếc xuống thấy chiếc áo và phần lớn thân thể mình đắm bùn sinh và ươn sũng, nhưng cậu bé có vẻ như không nề hà gì.

Cậu bé xoay chuyển Hạc trong vòng tay, nâng cô lên và cánh tay gãy của cô ấn mạnh vào vật gì đó cứng nhắc bên dưới áo cậu, nằm ngang qua ngực cậu. Nó cho cảm giác giống như một cái ống bằng kim loại. Cô nhắm mắt.

“Ôi, xin lỗi”. Cậu bé nói, nhìn xuống cánh tay cô, “Nó bị gãy à?”.

“Ừ”. Hạc thì thào yếu ớt.

Cậu bé nói, “Đừng lo. Tôi biết người có thể chữa cho chị. Bà ấy người Hoa, nhưng bà sẽ không đối xử với chị xa lạ đâu. Bà hiểu người như chị và tôi bởi vì chồng của bà là một người của chúng ta... tôi muốn nói là, người da trắng”.

Hạc cảm thấy tim mình bắt đầu đập nhanh hơn một chút. Cô không tìm được việc nghĩ về cha mình, cho dù cô gần như chẳng nhớ gì về ông.

Cậu bé nói, “Tôi tên là Chờ Râu. Tôi đến từ một nơi rất xa có tên là Hà Lan. Tôi thường sống trên tàu, nhưng thời gian gần đây thì tôi ở trên đất liền để giúp vợ của viên thuyền trưởng. Chị có bao giờ thấy biển chưa?”.

Đầu của Hạc bắt đầu xoay vòng vòng, “Tôi... tôi...”.

Chờ Râu cau mày, “Tôi xin lỗi. Tôi không nên bắt chị nói chuyện lúc này”.

Hạc gật đầu yếu ớt.

Chờ Râu nói, “Cố nghỉ ngơi chút đi. Tôi sẽ chăm sóc chị. Tôi hứa. Những người da trắng như mình cần phải đoàn kết với nhau!” Nó mỉm cười.

Hạc cười trả rồi nhắm mắt lại. Có lẽ những gì Sư đã nói về Bụi Mơ là đúng. Dường như cô có thể nhìn vào trong tim cậu bé này và biết rằng cậu nói thật. Một lá và thoải mái trong vòng tay của Chờ Râu, Hạc chìm dần vào giấc ngủ.

Những hình ảnh về một người đàn ông da trắng có hàm râu nâu rậm và đôi mắt xanh đầy kín trong đầu Hạc. Đó là cha của cô. Trong mơ, ông nắm một tay cô và một phụ nữ Trung Hoa đẹp và cao giữ bàn tay kia. Người phụ nữ có gò má cao và đôi mắt nhỏ sắc lẹm. Hạc chẳng thể nào quên được gương mặt của mẹ mình. Hạc ngược lên hỏi mẹ một câu, nhưng giấc mơ của cô bị cắt ngang bởi một tiếng thét the thé và giọng hỏi gặng của một cô gái trẻ.

“Chị ấy bị sao vậy?”.

Hạc mở mắt ra thấy mình trên một con đường hẹp, vẫn nằm trong vòng tay của Chờ Râu. Cô cũng kề sát mặt với một cô gái nhỏ da trắng nói tiếng Quảng Đông tuyệt giỏi. Đôi mắt cô bé là mắt của người Trung Hoa, nhưng tóc cô dài và màu nâu.

“Chị ấy trông như một con chuột chết trôi”. Cô bé nói với Chờ Râu, “Và tóc của chị sao vậy? Có phải chị ấy muốn mình giống như một đứa con trai à?”.

Chờ Râu đáp, “Cô ấy trông không giống con trai tí nào cả”.

Con bé nhăn mặt, “Đúng vậy, chị ấy giống mà, nhất là với mấy chỗ bầm sừng đó. Anh thấy chị ấy ở đâu vậy?”.

Chờ Râu đáp, “Có cây cầu phía trên con đường mòn. Cô ấy nằm kế bên đó”.

Con bé hỏi, “Anh không nghĩ là cho chị ấy ở với mình, phải không nào? Mẹ sẽ giận anh lắm đó”.

Chờ Râu bật cười to, “Bà ấy không phải là mẹ của tôi”.

Con bé giậm chân đành đạch, “Anh sẽ bị rắc rối to đấy nhé. Mình không nuôi nổi thêm một miệng ăn đâu”.

“*Mình không nuôi nổi thêm một miệng ăn đâu*”. Chờ Râu nói móc, “Cái thứ con-nít-mới-sáu-tuổi nào mà lại nói những điều như vậy chứ?”.

Con bé nói, “Thứ khôn ngoan. Và là cái đứa rất trưởng thành so với tuổi của nó”. Nó lè lưỡi ra rồi chạy lên con đường mòn, quanh khúc rẽ.

Chờ Râu cười khúc khích rồi nhìn Hạc, “Đó là Quận Chúa, tên đó có nghĩa là Quận Chúa trong tiếng Quảng Đông. Nó không phải là tên thật của con nhỏ, nhưng nó bắt mọi người gọi nó như vậy. Nhiều khi nó quậy lắm, nhưng rồi cô sẽ quen với nó thôi. Nó khôn ngoan lắm. Nó có thể nói cả tiếng Quan Thoại và Quảng Đông, nó còn học cả tiếng Hà Lan khi nghe tôi trò chuyện với cha của nó”.

Hạc cảm thấy một luồng máu lạnh chạy dọc sống lưng. Từ tiếng Hà Lan nghe thật quen thuộc.

“Nhìn kìa”. Chờ Râu nói, tay chỉ xuôi xuống con đường mòn.

Quận Chúa hiện ra ở khúc rẽ, đi bên cạnh một phụ nữ Trung Hoa cao đang kéo một cái xe đẩy nhỏ. Bà đội một chiếc khăn xếp trắng như tuyết trên đầu, kéo thấp xuống ngang mày nên nó làm khuất đi nét mặt của bà. Đối với Hạc, điều này không tạo ra chút khác biệt nào. Cô chẳng bao giờ quên được hai gò má cao và đôi mắt nhỏ sắc lẹm đó.

Hạc nhìn mà không tin ở mắt mình khi mẹ cô, bà Băng, buông cái xe đẩy ra và bắt đầu chạy lên con đường bằng những bước dài, thanh thoát. Quận Chúa cố giữ khoảng cách bên cạnh Băng, một ánh mắt bối rối hiện trên mặt nó. “Mẹ ơi, chuyện gì vậy?”.

Chờ Râu ngược nhìn lên, “Cô Băng, mọi chuyện ổn chứ?”.

Mẹ của Hạc lướt đến rồi dừng lại trước mặt Chờ Râu. Bà thì thầm, “Không có chuyện gì tồi tệ cả. Giờ thì mọi chuyện tốt đẹp hơn rồi. Hoàn toàn tốt đẹp”. Bà nhẹ nhàng nhắc Hạc ra khỏi tay Chờ Râu, ôm cô vào lòng.

Hạc ngó Băng không rời mắt, rồi bỗng dưng thấy mình thành ba tuổi trở lại. Họ nhìn nhau đăm đăm, rồi chín năm trôi vụt qua trong một nhịp tim đập vội.

Quận Chúa hỏi, “Chuyện gì vậy mẹ?”.

Chờ Râu liếc nhìn gương mặt của Băng, rồi gương mặt của Hạc. Một nụ cười nở bừng trên môi cậu. Cậu nói, “Quận Chúa này, em biết do đâu mà mẹ em nhiều khi rất buồn khi bà nghĩ về người chị ‘bí mật’ của em không? Chà, anh nghĩ là bà sẽ không còn thấy buồn như vậy nữa”.

[1]. Vỏ cây bu-lô: birchbark - ND.

Chương 7

Nhiều tuần tiếp sau đó là một cơn lốc đối với Hạc. Gần như lúc nào thức cô cũng quanh quẩn bên Băng và cảm thấy mình đang làm quen lại với một người bạn cũ hơn là được đoàn tụ với mẹ. Băng không nói nhiều, nhưng Hạc cảm nhận một nguồn an ủi toát ra quanh bà, mà cô chưa từng trải nghiệm như thế với bất kỳ ai khác. Điều đó làm cô thấy vui sướng. Nhất là về mặt tình cảm.

Về mặt thể chất thì mọi việc khác hẳn. Mọi vết thương mất nhiều thời gian để lành hơn là Hạc mong muốn. Vết bầm tím trên mặt vẫn còn khá rõ và phải mất một thời gian dài để tác dụng của chất Bụi Mơ mất hẳn đi. Cô trải qua vài đêm mệt nhọc, không tìm được việc nằm run rẩy và đổ mồ hôi. Ít ra thì giờ đây chuyện đó đã là quá khứ.

Hạc cột chặt cánh tay phải bị gãy vào người bằng một cái băng đeo băng lụa hợp với chiếc áo lụa trắng và dải khăn xếp mà Băng cho cô. Cánh tay cô vẫn sưng tấy trong nhiều ngày tới, nhưng cuối cùng nó cũng trở lại bằng với cỡ bình thường sau những điều trị thông thường, với các loại dầu bóp cô chế tạo ra bằng những loại dược thảo như liễu và cúc dại. Băng có những món này và các thứ khác nữa trong nhiều lọ có cỡ khác nhau trong cái xe đẩy mà bà mang theo. Theo Hạc nhớ lại, thì mẹ cô cũng là một vị danh y.

Từ từ từng chút một, Hạc tập sử dụng cánh tay bị gãy trở lại, thận trọng giữ nó trong dây quàng khi cô chưa phục hồi hẳn. Cô phát hiện ra bài tập tốt nhất cho nó là việc luyện tập chiêu thức hạc quyền căn bản của mình. Việc sử dụng hai cánh tay để giả làm đôi cánh đã tạo ra một loạt các động tác tuyệt vời cho việc phục hồi cùi chỏ. Tuy nhiên, cô chỉ tập trong bóng tối để không bị phân tâm và bị người đi trên con đường mòn chú ý. Rồi Hạc nhận ra rằng họ là một bọn người bí mật.

Nhiều lúc, thật là khó khăn thấu nhận thông tin rõ ràng của mẹ cô và Hạc thường phải hỏi đi hỏi lại một câu hỏi trước khi có được lời đáp. Họ ở lại trong những quán trọ dọc đường và thường thì cả bốn người ở chung một phòng, do đó Hạc nhận được phần lớn thông tin vào lúc khuya, sau khi Chờ Râu và Quận Chúa đã ngủ say.

Hạc đã hiểu ra rằng mẹ của cô vẫn phải trên đường trốn tránh sau chùng ấy năm. Cha của cô cũng vậy. Hạc không biết hiện nay cha cô trôi nổi nơi nào, nhưng cho dù ở đâu thì cũng ít nguy hiểm hơn cái vùng mà họ hiện đang ở. Chờ Râu là chú thủy thủ nhỏ của cha cô và ông đã buộc cậu đi với Băng và Quận Chúa trong mùa hè này vì vùng này trở nên có nhiều rắc rối. Băng đang trực tiếp dính líu vào và có Chờ Râu bên cạnh để giúp một tay.

Hạc cũng khám phá ra rằng bốn người họ hiện đi đến thủ phủ Khai Phong trong vùng để dự lễ hội Thuyền Rồng hằng năm. Trong suốt lễ hội, Băng sẽ gặp một số ‘đầu mối liên lạc’. Hạc không biết rõ chuyện đó có ý nghĩa thế nào, nhưng nghe ra có vẻ ẩn chứa nhiều nguy hiểm. Mẹ cô nói rằng bà khá lo ngại về việc để cho Quận Chúa đi cùng, nhưng bà cũng nói không có chọn lựa nào khác. Có vẻ như Băng đã cố làm cho người khác chăm sóc Quận Chúa nhiều như Đại Sư đã che chở cho Hạc trong vòng tay của ông, nhưng Quận Chúa thường bỏ chạy mất. Nếu Băng phải đơn độc làm chuyện gì đó trong nhiều ngày thì Chờ Râu là người duy nhất có thể ngăn Quận Chúa bỏ đi mất. Mặc dù Chờ Râu và Quận Chúa cãi nhau hoài, Hạc vẫn thấy rằng thật ra chúng rất thích làm bạn với nhau.

Một đêm nọ, Chờ Râu và Quận Chúa cãi nhau rất dữ bằng tiếng Hà Lan và Hạc ngạc nhiên khi thấy rằng mình hiểu được vài từ. Cái từ xuất hiện nhiều nhất là Henrik, nó là từ mà Hạc nhớ là tên của cha cô. Sau khi Chờ Râu và Quận Chúa đã ngủ khò trong đêm đó, Hạc háo hức hỏi mẹ về cha mình. Tuy nhiên, Băng lại không thích trò chuyện. Bà nói rằng bà đã tính chuyện cho mọi người làm vào sáng hôm sau và nên ngủ cho ngon giấc để lấy sức thay vì ngồi trò chuyện đêm hôm khuya khoắt như thế.

Hạc bỏ cuộc và đi ngủ.

Sáng hôm sau, Hạc thức giấc thấy căn phòng trống trơn. Dường như Băng đã có dự tính làm gì thật. Hạc thay đồ thật nhanh, buộc một cái khăn xếp lên mái tóc nâu lờm chờm, rồi bước ra ngoài. Cô thấy mẹ, Chờ Râu và Quận Chúa đang dỡ đồ khỏi chiếc xe đẩy nhỏ.

Hạc hỏi, “Mọi người làm gì vậy?”.

Chờ Râu cười khì, “Cô Băng cho rằng hôm nay cô muốn luyện tập. Cô tham gia cho vui nhé!”.

Hạc hỏi, “Luyện tập à?”.

Băng gật đầu, “Đúng vậy. Con cũng tập luôn. Tay con còn đau không?”.

Hạc sờ cánh tay phải qua dây quàng, “Dạ còn”.

Băng hỏi, “Chân con thì thế nào?”.

Hạc đáp, “Chúng ổn. Sao vậy mẹ?”.

Băng hỏi lại, “Đại Sư có bao giờ dạy con cách tung hứng bằng chân không?”.

Hạc đáp, “Thưa có. Trò này là trong việc tập giữ thăng bằng. Chuyện gì thế mẹ?”.

Băng nói, “Để xem con học như thế nào. Nằm ngửa ra nào”.

Hạc nói, “Cái gì? Ở đây? Ngay bây giờ sao?”.

Băng gật đầu.

Quận Chúa cười khúc khích và Băng ngó cô bé. “Đi vào trong mượn ông chủ nhà trọ cái ghế đẩu cho mẹ nào”.

Quận Chúa vỗ tay khoái chí rồi chạy vào trong.

Hạc ngỡ ngác không hiểu chuyện gì. Cô tròn mắt ngó Băng.

Bà Băng ngó lại cô không chớp mắt. Băng nói, “Sao nào? Con có chịu nằm xuống không đây?”.

Hạc nhìn Chờ Râu và Chờ Râu đồng tình gật đầu lại. Hạc chỉnh lại cái khăn xếp rồi nằm ngửa ra bên rìa con đường đất.

Quận Chúa tay cầm một cái ghế đẩu gỗ từ trong nhà trọ chạy ra, rồi đưa cho Băng.

Cái ghế đẩu ba chân cao khoảng ngang đầu gối và Hạc ngỡ Băng đặt nó xuống rồi đứng lên nó để lấy đồ trong xe đẩy. Nhưng không phải vậy, Băng ném cái ghế vào Hạc.

Theo bản năng, Hạc giơ cao hai chân bắt cái ghế bằng gang bàn chân. Băng ném theo chiều mặt ghế đến trước, để Hạc có một mặt phẳng nhẵn rộng. Hạc gập chân lại để thu lấy lực va chạm, rồi cô xoay hông lên và đập hai chân lên trời, khiến cái ghế bay xoáy lên không trung.

Từ lúc đó trở đi thì mọi việc trở thành bản năng thứ hai đối với Hạc. Cô gần như quên hết về việc tung hứng ghế. Nó là bài học đầu tiên khi bằng độ tuổi của Quận Chúa. Gần đây hơn, cô tung hứng những thứ nặng hơn nhiều như các khối đá để tăng cường sức mạnh của chân cũng như cải thiện khả năng giữ thăng bằng.

“Ê, cô giỏi lắm!” Chờ Râu nói khi Hạc xoay chiếc ghế vòng vòng bằng đôi chân.

Băng nói, “Đại Sư dạy con giỏi lắm. Con có thể tung hứng vật bình thường nào khác không?”.

Hạc đáp, “Dạ có. Ngoài các quả tạ đá ra, con còn tập với các quả bóng, bàn nhỏ, ghế, dù bằng giấy...”.

“Dù giấy!” Quận Chúa nói, “Những cái đó khó lắm!”.

Chờ Râu bật cười, “Đúng vậy, Quận Chúa làm gãy chúng hoài. Con bé không phải là người khéo lắm đâu, tôi cho cô biết đấy nhé”.

“Ừmmm! Tôi thích xem thử anh có làm giỏi hơn tôi không cho biết”.

Chờ Râu hỏi lại, “Tôi à? Tung hứng bằng chân là trò dành cho bọn con gái. Xem này!”.

Hạc ngừng xoay chiếc ghế và bắt nó lại bằng bàn tay không bị gãy. Cô ngồi thẳng dậy và nhìn Chờ Râu gập người lại trong một thế trông cây chuối tuyệt đẹp. Cậu bắt đầu bước đi vòng quanh bằng hai tay, không hề loạng choạng chút nào. Chờ Râu nói, “Biểu diễn cho mọi người xem trò này đi nào, Quận Chúa!”.

Quận Chúa bĩu môi.

Hạc nhìn Quận Chúa, rồi liếc xuống cánh tay của mình treo trong dây quàng. “Này, Quận Chúa. Khi nào cánh tay chị lạnh, chị sẽ chỉ dẫn em làm trò đó. Coi vậy chứ không khó đâu”. Cô nháy mắt và Quận Chúa mỉm cười lại.

Băng nói, “Chùng đó đủ rồi, Chờ Râu. Tới đây giúp cô một tay với mấy cái hũ này”.

Chờ Râu đáp, “Vâng”. Cậu hạ chân xuống rồi đứng lên, bước lại với Băng. “Cô có làm những động tác nhào lộn theo tiêu chuẩn hằng ngày không?”.

Băng gật đầu.

Hạc hỏi, “Các động tác nhào lộn à?”.

Băng nói, “Mẹ định nói với con sau khi mình tập hôm nay. Đôi khi mẹ biểu diễn các trò tung hứng để kiếm tiền, nhất là trong các buổi lễ hội. Chờ

Râu và Quận Chúa cũng diễn trò. Quận Chúa là một tay biểu diễn tung hứng bằng chân rất giỏi, còn Chờ Râu thì... Chà, con phải chờ cho tới lễ hội Thuyền Rồng bắt đầu để xem tài năng chính của cậu ta”.

Hạc hỏi mẹ, “Trò chuyên môn của mẹ là gì?”.

Băng đáp, “Xem đây”. Bà gật đầu với Chờ Râu rồi nói, “Cái lớn nhé”.

Chờ Râu giúp Băng lấy lên cái chum to nhất trong chiếc xe. Họ lật nó lại, rồi những gói dược thảo khô đủ cỡ và những loại thuốc khác đổ đầy ra xe. Chờ Râu buông cái lọ gốm miệng rộng ra rồi lùi lại mấy bước. Băng tự mình giữ cái chum không. Nó to quá, bà không thể ôm hết nó.

Băng ném cái chum nặng lên không và định vị thân thể của mình ngay dưới nó. Hạc trợn to mắt ngó. Cô tin chắc là cái chum khổng lồ sẽ đập nát đầu của mẹ khi nó rơi xuống đất. Tuy nhiên vào khoảnh khắc cuối cùng cho phép, Băng giang rộng lưng mình ra và đón bắt cái chum vào giữa hai nhánh xương vai.

Hạc ngó sững sờ khi mẹ cô thực hành một loạt động tác có vẻ như thách đố với trọng lực. Băng đặt thẳng băng cái chum to ơ là to trên mọi vật, từ cùi chỏ đến cằm đến đỉnh đầu đội khăn xếp... mà không hề chạm tay vào nó. Bà chuyển nó từ điểm thẳng băng này đến điểm thẳng băng khác bằng cách lắc mạnh thân người từ hướng này qua hướng khác, rồi nhẹ nhàng bắt lại và giữ thẳng băng cái chum khổng lồ trong thời gian bao nhiêu lâu tùy ý. Băng hoàn toàn làm chủ tình thế. Hạc chưa hề được xem trò gì như vậy.

Sau cùng Băng đặt cái chum xuống và gật đầu với Hạc. Những giọt mồ hôi chảy xuống trán Băng.

Hạc nói, “Con chưa hề xem trò gì như thế này. Mẹ học làm nó ở đâu vậy?”.

Băng đáp, “Mẹ tự luyện. Nếu con dạy cho Quận Chúa đi bằng hai tay thì mẹ sẽ dạy cho con làm trò này. Con thấy sao nào?”.

Mắt Hạc sáng rỡ, “Con thích lắm”.

Băng gạt đầu và lần đầu tiên Hạc nghĩ rằng cô thấy được dấu vết một nụ cười hiện ra trên mặt mẹ. “Tuyệt lắm. Có lẽ chúng ta có thể để con bắt đầu tập ở Khai Phong. Giờ thì mình nên gói ghém và khởi hành. Mình cần phải giữ đúng tốc độ nếu muốn đến kịp lúc lễ hội Thuyền Rồng”.

Chương 8

Hạc, Chờ Râu, Băng và Quận Chúa đến Khai Phong trước lúc trời tối trong đêm trước lễ hội Thuyền Rồng. Khi họ đi qua các cánh cổng gỗ to đùng của thành phố có tường bao chắn chung quanh, Hạc bị chấn động bởi các cảnh vật, âm thanh và mùi mới lạ, đó là chưa nói đến những đám người lũ lượt chung quanh. Điều kinh ngạc nhất đối với Hạc là những tình cảnh kinh khủng mà phần lớn người ta sống trong đó. Nước cống còn nguyên xi chảy rỉ ra đường từ những cống rãnh mở toang hoác và hầu hết các tòa nhà mà họ đi ngang qua đều trong tình trạng rệu rã, hư nát. Nhiều người trong đám đông xem ra là những dân chài vô gia cư, không có tài sản gì khác hơn là mớ áo quần trên lưng và một số lớn trong họ bị thương và những người khác thì bày những vết thương trên da ra.

Nếu Khai Phong là thủ đô của vùng, thì tại sao quá nhiều người phải sống như thế này nhỉ? Hạc ghi nhớ điều này để hỏi mẹ cô.

Họ thấy những người làm xiếc trong một khu trại tạm bợ trên bờ phía nam của sông Hoàng Hà, gần cây cầu chính nối liền hai bờ phía bắc và phía nam. Những người làm xiếc sống trong một dãy bốn căn lều lớn mà họ dựng lên trên một dải đất tương đối sạch sẽ của bờ sông, khá xa mấy cái cống mở đổ vào hạ nguồn ngoài xa của con sông. Hạc cảm thấy bất căng thẳng phần nào.

Có bốn anh em làm xiếc. Tên của họ là Minh, Lanh, Phong và Chân, nhưng không ai thèm giới thiệu mình là ai với Hạc. Chẳng mấy chốc Hạc hiểu ra điều đó không quan trọng. Trong việc giữ theo ý của Băng - làm ăn trong sự bí mật tương đối - thì không ai nhắc đến tên ai khác trong lúc ở trong trại.

Mấy anh em nhường cho Hạc, Băng, Quận Chúa và Chờ Râu một cái lều và sau khi dỡ một vài món xuống khỏi cái xe đẩy, Băng cho biết rằng bà sắp có một cuộc họp với mấy anh em.

Quận Chúa nói rằng con bé mệt quá và muốn đi ngủ, vì thế Chờ Râu và Hạc quyết định đi dạo một lúc.

Màn đêm buông xuống và chẳng còn mấy người còn lại dọc theo bờ sông. Hạc và Chờ Râu đi về hướng cây cầu dưới ánh trăng sáng vắng vặc. Ở chân cầu có một tấm bảng lớn trưng ra vô số thông báo về các sự kiện trong nhiều ngày tới. Ở góc cao bên phải của tấm bảng là một văn kiện trông rất trịnh trọng làm cho máu của Hạc trở nên lạnh cóng.

“Này!” Chờ Râu nói, chỉ tay vào bản văn kiện, “Có phải...”.

“Suyt...”. Hạc nói trong khi ngó cái hình phác họa ở trên đầu của cái thông báo, “Đúng vậy, đó là hình vẽ tôi. Nói nhỏ thôi”.

Chờ Râu hỏi, “Sao vậy? Có phải nó nói điều gì không hay à? Tôi không đọc được tiếng Hoa”.

“Chờ chút nhé”. Hạc thì thầm trong lúc xem bản văn kiện. Cô không thể tin nổi. Sư đã không thối phồng lên chút nào hồi ở chùa Thiếu Lâm.

Hạc nói tiếp, “Đó là một lệnh truy nã. Nó bảo rằng tôi là kẻ địch của chính quyền bởi vì những điều đã xảy ra ở chùa Thiếu Lâm. Nó cũng khẳng định rằng tôi có vai trò trong sự hủy diệt của ngôi chùa của chính mình, chùa Ân Chân, được xem là một tay đồng minh bí mật được canh giữ sát sao của hoàng đế. Ở dưới cùng nó còn đưa ra danh sách các giải thưởng cho ai cung cấp thông tin dẫn đến việc tóm cổ các anh em của tôi: Hồ, Hầu, Xà

và Long. Nó cũng khẳng định rằng họ có dính líu tới sự hủy diệt của Ân Chân. Vụ này thiệt là điên rồ”.

Hạc chỉnh lại chiếc khăn xếp trên đầu, mừng vì cô đã quyết định đội nó cho tới khi tóc của mình mọc dài ra đáng kể. Một điều khác được nhắc tới trong bản văn kiện là cô có tóc nâu. Hẳn là Sư đã báo cáo chuyện này.

Chờ Râu hỏi, “Mình nên làm gì đây?”.

Hạc đáp, “Tôi không biết. Tôi...”. cô ngưng lời giữa chừng khi mắt cô lướt nhìn qua một thông cáo thứ hai cũng có một bức phác họa trên đó.

“Chu choa ơ”. Chờ Râu nói, chỉ tay vào cái thông cáo thứ hai, “Nhìn cha nội đó kìa. Tôi không hiểu chuyện gì xảy ra với gương mặt của hắn”.

Hạc hạ thấp giọng đáp, “Đó là Ưng, người anh em cũ của tôi. Hẳn nghĩ mình là một con rồng. Đó cũng là một cái lệnh truy nã”. Cô chỉ vào một văn kiện nhỏ hơn dính vào bảng kế bên nó. “Cái này là một thông tin cập nhật. Nó nói rằng Ưng đã bị bắt vào tù bởi lệnh của hoàng đế”.

Chờ Râu hỏi, “Cô hiểu gì từ chuyện đó?”.

Hạc nói, “Tôi không biết. Mình nên trở về trại”.

“Ừ, về thôi”. Chờ Râu đáp. Cậu với tay lột tấm lệnh truy nã của Hạc xuống.

Hạc thì thầm, “Anh làm gì vậy? Có người sẽ nhận thấy nó mất đi đấy”.

“Cô có muốn tôi bỏ nó lại không?”.

Hạc nghĩ ngợi một thoáng, “Không, có lẽ mình giữ nó thì hay hơn”.

Chờ Râu nói, “Tôi cũng nghĩ vậy. Thôi, nhanh lên nào”.

Hạc và Chờ Râu trở về trại thấy Băng vẫn còn đang họp và Quận Chúa đã ngủ mất rồi. Hạc thắp một cây đèn dầu nhỏ rồi ngồi cạnh Chờ Râu trong căn lều. Chờ Râu lấy tấm thông cáo từ trong túi áo ra.

Cậu hỏi, “Sao đây?”.

Hạc đáp, “Tôi không biết. Anh nghĩ sao?”.

Chờ Râu nói, “Tôi nghĩ mình cần bàn với cô Băng. Rủi thay, tôi biết cuộc họp của cô ấy kéo dài suốt đêm. Chắc không thể mất công để chờ cô ấy. Tôi nghĩ mình nên nghỉ ngơi một lát rồi việc đầu tiên vào sáng mai là kể cho cô ấy nghe”.

Hạc nói, “Nghe có lý lắm”. Cô gãi đầu rồi tháo chiếc khăn xếp ra. “Có vẻ như sẽ không có ai thấy tôi nếu tôi ở trong này, phải không nào? Chúng ta không mong nguy hiểm đến vào lúc này”.

Chờ Râu vừa trả lời vừa ngáp, “Đúng vậy”. Cậu để tấm thông cáo xuống kế bên Hạc và đứng lên, “Tôi đi ngủ đây. Mình sẽ bàn thêm vào sáng mai nhé?”.

Hạc đáp, “Vâng”.

“Ngủ ngon nhé, Hạc”.

Hạc gật đầu rồi chuỗi tấm lệnh truy nã vào túi áo mình. Cô suy nghĩ thật dữ dội khi thổi tắt ngọn đèn dầu.

“Ngủ ngon, Chờ Râu”.

Chương 9

Bên kia con sông nhìn từ trại của những người làm xiếc, Đường Lang đang bận chuẩn bị lễ hội Thuyền Rồng cho riêng mình. Một số binh lính mà hắn tiếp nhận từ Ứng giờ đây đi cùng với hắn ở Khai Phong và hắn đã sắp đặt công việc cho chúng làm. Tuy nhiên, tay thủ lĩnh của dự án hiện nay không phải là một người lính. Hắn từng là một tay thảo khấu. Một tay cướp rất hung hiểm, tàn bạo.

Đường Lang chỉ một cái đầu rồng bằng gỗ thật to nằm trên bờ sông. Những đường rãnh được sơn thật rạng rỡ của cái mặt đẽo gọt trang trí bị vấy đầy bùn. “Ta muốn cái đó được rửa sạch sau khi bọn mi gắn nó vào chiếc thuyền”, hắn nói với tay thủ lĩnh dự án, “Cũng bảo đảm là bọn mi rửa sạch cái đuôi luôn. Ta không muốn bị loại vì một chiếc thuyền dơ bẩn, thất kính”.

“Tôi biết, tôi biết”. Cái khối người như cục súc to ùng đáp, “Tôi rất quen thuộc với việc nghi lễ. Tôi là tay giữ thuyền ở sào huyệt bọn thảo khấu trong mười năm qua, ông biết đó. Chúng tôi có mấy chiếc thuyền rồng nữa và...”.

“Đừng nói trả!” một giọng nói mượng mà cắt ngang, “Ggiữ sức cho ngày mai. Ông sẽ cần đó”.

Đường Lang ngó vào một cái bóng trắng gần bên thấy một người đàn bà quen ngồi trên đất, hai chân bà ta xếp bằng lại. Hãn không biết bà đã ngồi ở đó bao lâu rồi. Hãn chào, “Chào Mẹ”.

Bà ta đáp, “Chào con”.

Tay thủ lĩnh dự án, Hà Mô quay lại người đàn bà, “Bà dẹp cái trò lén lút dò xét người khác như thế đi, Hồ Mang à”.

Hồ Mang khẽ cười ngạo mạn rồi ngã người vào ánh trăng. Mái tóc dài, sang cả của bà lấp lánh như vảy của một con rắn mới nở. “Mấy con cóc vốn thường nghi kỵ rắn hổ mang. Mi sẽ quen với những lẽ lỗi của ta”.

“Không, ta không quen đâu”. Hà Mô đáp, quay lại với chiếc thuyền rồng. “Ta tính lấy tiền rồi chuồn ngay, rời khỏi mục càng xa càng tốt. Còn bao lâu nữa trước khi chúng ta chiếm được kho báu?”.

Đường Lang đáp, “Chẳng bao lâu nữa đâu. Rất sớm”. Hãn hất bím tóc dài và dày qua vai, “Mẹ phát hiện ra được điều gì?”.

Hồ Mang đáp, “Băng đã đến trại của bọn làm xiếc. Có những người khác đi cùng với mục ta, có cả một con bé lớn hơn mà ta chứng kiến, nó đang ăn cắp một tấm lệnh truy nã ở dưới chân cầu”.

Đường Lang giật mạnh con hạc ngọc bé tí đeo trên cổ và cười gằn. “Thật là một phát hiện tuyệt vời. Mẹ có tình cờ thấy tên cướp nào không?”.

Hồ Mang đáp, “Không”.

Hà Mô nói, “Tôi tin chắc rằng Mãng và băng cướp của hãn sẽ có mặt ở Khai Phong để dự lễ hội”. Hãn nhìn Đường Lang, “Còn cậu em của ông thì sao?”.

“Em cùng mẹ khác cha”. Đường Lang chỉnh hãn. “Hồi ở cái hồ sào huyết bọn cướp, ta nghe lén Xà nói với các anh em đồng môn của nó, Hồ và Hầu, rằng chúng phải gặp Mãng ở Khai Phong này vào ngày đầu tiên của hội Thuyền Rồng. Với những gì chính mắt ta thấy được, thì ta tin chắc ba thằng

nhóc đó sẽ đi được đến đây. Chúng là một bọn quyết tâm và võ công cao cường. Hãy bảo đảm rằng mi không đánh giá thấp chúng đấy nhé”.

Hà Mô đáp, “Tôi sẽ không xem thường chúng đâu. Giả sử như chúng và bọn cướp đều đến được đây, thì ông có vẫn nghĩ rằng chúng sắp nhóm lại với nhau không? Với tôi, điều đó dường như khó mà xảy ra được”.

Hổ Mang nói, “Chúng sẽ nhóm lại ở một nơi. Ta tin chắc như thế. Ta đề nghị mình tiếp tục theo dõi bọn làm xiếc. Giờ đây Băng ở với chúng và chúng đã đến thăm sào huyệt bọn cướp trong quá khứ”.

Đường Lang nói, “Con đồng ý. Con tiên đoán rằng bọn làm xiếc sẽ làm một buổi biểu diễn gần cây cầu. Đó là nơi thích hợp nhất bởi vì chúng sẽ hấp dẫn người ta từ cả hai bờ. Bọn cướp sẽ tham dự với hi vọng bắt kịp với Băng và bọn nhóc sẽ đi theo bọn cướp. Lẩn trong đám đông bọn chúng sẽ cảm thấy an toàn và đám đông là nơi chúng sẽ tập trung quan tâm. Chúng ta có thể tấn công từ những chiếc thuyền rồng. Chúng sẽ không hề thấy nó đến”.

Hà Mô hỏi, “Thằng nhóc nào giữ quyển bản đồ? Em của ông à?”.

“Em cùng mẹ khác cha”. Đường Lang lại sửa lưng hẳn, “Chuyện đó không quan trọng tí nào”. Hẳn nhìn Hổ Mang, “Xin tha lỗi cho con vì nói điều này ra, nhưng sự liên hệ của con với Xà không có ý nghĩa gì. Con sẽ sẵn sàng cắt đứt nó như là cắt đầu bất cứ kẻ nào cản đường mình”.

Hổ Mang gật đầu và một nụ cười ngạo mạn lóe lên một bên mặt của mụ. “Ta không nuôi dạy con để *nhìn* mọi việc theo cách nào khác. Con không như Xàaaa, nó có vẻ như thừa hưởng cái tính đa cảm của cha nó. Cha của con sẽ hãnh diện lắm”.

Đường Lang gật đầu lại với mụ.

Hà Mô ngó nghiêng Đường Lang và Đường Lang cau mày. “Mi nhìn gì vậy? Trở lại làm việc đi! Ta trả tiền cho mi làm việc, không phải vậy sao? Hãy hoàn tất việc sửa sang những món trang trí trên chiếc thuyền rồng này,

rồi chuẩn bị chiếc thuyền còn lại. Ngày mai hành trình của ta đến ngôi báu là bắt đầu từ chỗ mà cha ta bỏ dỡ!”.

Chương 10

Sáng hôm sau, Hạc dậy sớm rồi rón rén đi ra khỏi lều trong lúc Chờ Râu và Quận Chúa còn ngủ. Cô thấy mẹ cô ngồi một mình, đang nhóm bếp.

Băng nói, “Chào con”.

Hạc đáp, “Chào mẹ, con nghĩ...”.

Băng hỏi, “Có chuyện gì vậy con?”.

Hạc gật đầu và lấy tấm lệnh truy nã từ trong túi áo ra. Cô đưa cho mẹ xem.

“Hừmmm...”. Băng nói khi bà đọc bản văn kiện, “Lẽ ra ta phải đoán trước những chuyện như thế này sẽ xảy ra. Đừng để nó làm con phải bận tâm. Hình của ta đã xuất hiện trên tấm bảng đó nhiều lần rồi”.

Hạc cau mày, “Ồ”.

Băng nói, “Ta sẽ không lo lắng gì lắm về chuyện này. Miễn là con đội khăn xếp, thì con sẽ không phải đứng ngoài các sinh hoạt lễ hội hôm nay. Sẽ chẳng có ai nhận ra con đâu”.

Hạc hỏi, “Mẹ có chắc không? Con không muốn làm cho mẹ hay ai khác bị rắc rối đâu”.

Băng đáp, “Sẽ chẳng có rắc rối gì cả. Mẹ có một cái mạng che mặt màu trắng mà con có thể mang nếu nó giúp con cảm thấy tốt hơn. Nó còn che giúp cả mấy vết bầm khó chịu vẫn còn trên mặt con”.

Hạc hỏi, “Chiếc mạng sẽ không làm cho người ta để ý đến con nhiều hơn chứ?”.

Băng lắc đầu, “Con có thấy số người bị thương đang đi quanh đây không? Chiếc mạng thật sự sẽ ngăn mọi người lại. Họ sẽ sợ lây phải cái mà con đang cố giấu đi”.

Hạc nói, “Con cũng nghĩ vậy”. Cô nghĩ về các cảnh tượng đời sống mà cô đã thấy khi họ vừa bước chân vào thành phố. “Con cứ thắc mắc, tại sao ở đây mọi thứ lại quá bẩn thỉu và đổ nát? Đây là thủ đô, phải không nào?”.

Băng hỏi, “Đại Sư dạy con thế nào về đời sống chính trị của vùng này?”.

Hạc đáp, “Chính trị ư? Bọn con không được phép bàn luận về chuyện đó ở Ấn Chân”.

Băng lắc đầu, “Chuyện đó nghe đúng là Đại Sư. Con biết gì về vị Tân hoàng đế?”.

“Không biết gì cả, thật vậy đấy. Con biết rằng Ưng đang phò tá ông ta khi hấn tấn công Ấn Chân, vì thế con nghĩ rằng hoàng đế thật là xấu xa. Tuy nhiên, có một thông báo khác dán ở bên cầu cho biết rằng hoàng đế đã bỏ tù Ưng vì tội ‘chống lại chính quyền.’” Cô ngừng lời, “Giờ thì con không biết phải nghĩ như thế nào nữa”.

Băng nói, “Con không thể kết luận ngay phần lớn người ta là tốt hay xấu. Nhất là những người như hoàng đế hiện thời. Ông ta là một kẻ cơ hội và chính sách của ông ta thay đổi liên tục như gió đổi chiều. Con có biết vì sao giờ mình đến Khai Phong không?”.

Hạc lắc đầu, “Không biết rõ lắm”.

“Cha con và mẹ là thành viên của một nhóm tự do thuộc về những tổ chức khác nhau mà người ta xem như là Phong trào Kháng chiến. Mục tiêu

của chúng ta là tạo ra hòa bình và thịnh vượng lâu dài trong vùng này và trên khắp đất nước Trung Hoa. Nhiều điều cần phải thay đổi và chúng ta đang cố gắng làm cho những sự thay đổi đó xảy ra. Chúng ta đang cố thay đổi hoàng đế”.

Hạc hỏi, “Ông ta có chịu trách nhiệm cho những tình trạng tệ hại ở Khai Phong này không?”.

Băng đáp, “Một phần nào. Ông ta đã đánh thuế nhân dân quá cao, làm cho phần lớn nhân dân ăn buổi trưa mà không biết lấy gì để ăn bữa tối. Tuy nhiên, chúng ta nhận ra rằng vị hoàng đế hiện tại không xấu cũng không tốt hơn vị trước, hay vị trước đó nữa. Mục tiêu chính của chúng ta là gây chú ý với vị hoàng đế này để thiết lập một cuộc đối thoại công khai với ông ta. Chỉ qua những cuộc thảo luận hợp lý thì chúng ta mới có thể tạo ra một sự thay đổi. Con có hiểu không?”.

Hạc đáp, “Con cũng nghĩ vậy. Mẹ định làm thế nào để làm cho ông ta chú ý?”.

Băng đáp, “Theo cách cũ thôi. Bằng chiến tranh”.

Hạc chớp mắt, “Bằng chiến tranh à?”.

“Giống như những trận đánh có tính chiến lược hơn. Những trận đánh nhỏ nơi mà chỉ có binh lính của hoàng đế sẽ dính líu vào”.

Hạc hỏi, “Tại sao nhân dân lại không tranh đấu cho chính mình? Nhân dân đông hơn binh lính nhiều lắm, phải không nào?”.

“Điều đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra. Người bình thường không biết cách tự vệ đâu”.

Hạc nói, “Mẹ có thể dạy cho họ”.

Băng lắc đầu, “Chuyện đó chỉ phí thời gian thôi. Một trong những người anh em cũ của mẹ đã thử và thất bại thê thảm. Mẹ đã cảnh giác ông ấy là chuyện đó không có kết quả đâu và sau cùng phải trả giá bằng tính mạng của người thân của ông ấy”.

Hạc hỏi, “Thật vậy sao?”.

Băng gật đầu. “Người anh em cũ của mẹ mở một trường học ngay tại Khai Phong này. Ông ấy dạy võ. Phần lớn học trò của ông là những thanh niên ăn chưa no lo chưa tới và thay vì sử dụng võ thuật để tự vệ, thì chúng dùng nó cho những mục đích tào lao. Chính mắt mẹ chứng kiến và đối chất với anh của ta, cùng với tay đệ tử số một của ông ấy. Tên đệ tử chống lại những lời buộc tội của mẹ và thách mẹ đấu với hắn. Thật là một tình huống rủi ro tệ hại”.

Hạc hỏi, “Rồi chuyện gì xảy ra?”.

“Mẹ đánh hắn chết”.

“Mẹ, cái gì!”.

Băng nói, “Suyt! Nói nhỏ lại đi. Mẹ không có chọn lựa nào khác. Hắn là một mối đe dọa nguy hiểm”.

“Hắn đã làm cái trò gì mà tào lao đến vậy?”.

“Trộm cướp”. Băng đáp, “Bọn đệ tử thành lập một băng trộm và tên đệ tử số một làm thủ lĩnh. Chúng thật là nguy hiểm”.

Hạc hỏi, “Chúng là bọn cướp à?”.

Băng đáp, “Không phải, bọn trộm cắp. Bọn cướp ra tay chống lại kẻ mạnh để giúp kẻ yếu. Còn bọn trộm cắp thì chỉ trộm cắp cho bản thân chúng”.

Hạc nói, “Con hiểu rồi. Rồi chuyện gì xảy ra với người anh em của mẹ?”.

“Ông ấy bỏ đi sau sự cố đó. Mẹ tìm ông ấy mãi từ hồi đó đến giờ”.

“Mẹ có nghĩ rằng ông ấy cũng là một tay trộm cắp không?”.

Băng đáp, “Ta không biết. Có lẽ ông ta cũng vậy, hay có lẽ ông ấy chỉ hổ thẹn quá. Dù sao đi nữa, mẹ vẫn mong có ngày tìm ra. Chuyện này đã nhiều năm rồi và từ đó không có ai mà mẹ biết gặp được ông ta. Có tin đồn rằng ông vẫn còn sống trong vùng này. Người ta nói thỉnh thoảng có thấy ông ấy,

ngồi trên cây với một con khỉ trắng. Họ gọi ông là Vua Khỉ”. Bằng ngừng lại, “Có một chuyện khác mà chắc mẹ nên cho con biết. Ông ấy là cha của Hầu, em của con”.

Đôi mày mỏng của Hạc nhướng lên.

Bằng nói, “Nếu có khi nào con gặp lại cậu em đó, thì hãy nói với cậu ấy là ta rất tiếc chuyện xảy ra như vậy đối với cha cậu”.

Hạc gật đầu. Cô không thể không nghĩ về cha của mình và tự hỏi tình trạng của ông ra sao. Cô hăng giọng.

Hạc hỏi, “Mẹ có thể cho con biết về... cha không? Con muốn biết giờ đây ông đang ở đâu”.

Bằng đáp, “Mẹ không biết ông ở đâu. Ông không ở một nơi nào lâu cả”.

Hạc không thỏa mãn. Cô không biết vì sao cô lại cảm thấy mình quá táo bạo, nhưng cô quyết định hỏi thêm nữa. Cô hít một hơi thật sâu, “Nếu quá thật mẹ biết cha đang ở đâu, thì mẹ có... cho con biết không?”.

Bằng đáp, “Tất nhiên. Con cảm thấy như thế mẹ giấu thông tin với con sao?”.

Hạc nhún vai.

Bằng nhìn vào mắt Hạc. “Mẹ rất tiếc nếu con cảm thấy như thế. Tính mẹ không nói nhiều. Và vì sự an toàn của con, tốt nhất là con không nên biết quá nhiều về những gì cha con và mẹ làm. Tuy nhiên, mẹ cảm thấy con xứng đáng được biết ít nhất đôi điều về cha của con”.

Hạc cảm thấy má mình đỏ bừng lên, “Con thật muốn một ngày nào đó được gặp ông”.

“Mẹ tin chắc là ông sẽ dang rộng vòng tay để chào đón con. Ông vẫn sở hữu con tàu mà con đã lớn lên trên đó, con biết mà. Con còn nhớ nó không?”.

Hạc cười khúc khích, “Vâng, con nhớ chứ. Giờ thì ông ấy dùng nó làm gì? Hay đó là chuyện mà mẹ không thể cho con biết?”.

Băng ngó quanh rồi hạ giọng, “Ông vẫn dùng nó để chở những số lượng hàng hóa lớn. Trước khi con ra đời, nó là một chiếc thương thuyền chuyển hàng hóa giữa Trung Hoa và quê hương ông. Giờ ông dùng nó dành riêng cho Phong trào Kháng chiến. Gần đây nhất, hàng của ông là *súng*”.

Hạc cau mày. Cô không mong nghe điều đó, mặc dù nó rất hợp lý nếu Phong trào Kháng chiến tiến hành một cuộc chiến vào một lúc nào đó. Cô không thể không nghĩ về tất cả chuyện chết chóc và tàn phá do súng gây ra ở Ấn Độ và Triều Tiên.

Băng nói, “Chúng là những vũ khí khủng khiếp, mẹ biết chứ. Nhưng chúng rất cần thiết cho tương lai chính nghĩa của chúng ta. Hoàng đế đã sử dụng chúng rộng rãi trong năm vừa qua và không ai có thể tranh cãi gì với các kết quả. Thuốc súng được sáng chế ra ở Trung Hoa hàng trăm năm trước. Từ đó chúng ta đã dùng nó trong pháo hoa và các hình thái khác của việc giải trí, nhưng mới đây người ở mặt bên kia thế giới của cha con tìm ra một cách khai thác sản xuất thuốc súng cho những mục đích phá hoại. Họ chế tạo ra súng, rồi mang chúng đến đây. Cha con rất sành các loại vũ khí này”.

Hạc nhớ vụ đụng tay phải một cái ống tròn được giấu dưới áo của Chờ Râu. Cô hỏi, “Chờ Râu có mang súng theo không?”.

Băng gật đầu. “Thật ra, hai khẩu. Chỉ có lúc biểu diễn thì nó không mang chúng thôi, bởi vì chúng khá là nhạy. Nó bắn chúng thật chính xác. Mẹ chưa hề thấy nó bắn trật”.

Hạc muốn hỏi Băng đã thấy Chờ Râu bắn gì, nhưng rồi cô nghĩ không hỏi thì tốt hơn. Có lẽ đúng là tốt hơn nếu cô không biết nhiều quá.

Băng lật tấm lệnh truy nã trong tay và chồm người tới trước. Một con hạc ngọc nhỏ xíu thò ra khỏi túi áo của bà.

Hạc thấy lòng chùng xuống. Cô sờ tay lên bên cổ rồi nuốt nước bọt.

Băng hỏi, “Con có sao không?”.

Hạc hỏi, “Mẹ có nhớ món quà mẹ cho con khi con còn bé không? Trước khi mẹ mang con đến Ấn Chân đó?”.

Băng hỏi, “Con hạc nhỏ à? Tất nhiên rồi. Con cũng nhớ nó à?”.

Hạc nhìn lảng ra. “Vâng. Con chẳng hề cời nó ra. Con giấu nó bên dưới áo cho tới khi... con làm mất nó. Nó bị văng mất khi con đánh nhau với Sư ở chùa Thiếu Lâm, nhưng con không nhận ra cho mãi về sau này. Con buồn tiếc quá. Con nhớ nó ghê”.

Băng nói, “Đừng buồn tiếc nữa. Mẹ thích và lấy làm vinh dự khi lúc nào con cũng đeo nó. Mẹ sẽ làm cho con con khác”.

Hạc hỏi, “Mẹ sẽ làm à? Cám ơn mẹ”.

Băng gạt đầu rồi hăng giọng, “Ôi dào, tâm sự nhiều quá! Tới lúc đánh thức mấy đứa kia dậy rồi. Mình có nhiều chuyện phải chuẩn bị trước buổi biểu diễn đầu tiên vào chiều nay. Mẹ đang nghĩ rằng con, Quận Chúa và mẹ không nên biểu diễn hôm nay. Hãy để cho bọn con trai làm sô của chúng và mình để dành sô của mình cho ngày mai. Tính vậy nghe có được không?”.

Hạc đáp, “Được lắm. Nhưng con còn không biết bọn con trai làm trò gì nữa”.

Băng nói, “Mẹ tin là con sẽ thích thú”. Bà cuốn tờ lệnh truy nã lại. “Mẹ giữ cái này nhé? Mẹ muốn cho vài người xem nó”.

Hạc nói, “Được chứ. Mẹ muốn nói mấy người làm xiếc à?”.

“Không phải. Khi họ tham gia vào Phong trào Kháng chiến thì vai trò của họ bị giới hạn. Họ chỉ là những người thu thập tin tức thôi. Mẹ định gặp nhiều người anh em cũ sau buổi diễn của mình hôm nay. Họ là các lãnh tụ thật của Phong trào Kháng chiến. Mẹ muốn cho họ xem trong trường hợp họ chưa thấy nó. Mẹ cũng định giới thiệu con với họ. Hay có lẽ mẹ nên nói

là giới thiệu lại. Một vài người trong bọn họ chưa gặp lại con từ khi con chỉ mới một hay hai tuổi”.

Hạc chỉnh lại chiếc khăn xếp trên đầu, “Mẹ có nghĩ là con sẽ nhớ được ai không?”.

Băng đáp, “Mẹ không biết. Con có ngẫu nhiên nhớ ra người nào tên là Trần, Gấu, Rết, Chó, hay Sơn Hồ không?”.

Chiều hôm đó, Hạc đứng trên bờ sông với mẹ và Quận Chúa. Chờ Râu và bốn anh em làm xiếc vẫn còn bên trong một căn lều chuẩn bị. Hạc háo hức muốn xem điều họ đã lên kế hoạch.

Hạc ở cách trại chừng khoảng một trăm bước chân về phía hạ nguồn và cả Băng và Quận Chúa đều cầm những cái giỏ không thật to. Mấy cái giỏ sẽ được dùng để thu tiền ủng hộ trong buổi diễn. Hạc giữ một cái giỏ không, nhỏ thôi, khoác qua một cánh tay - cánh tay kia bỏ lại vào trong dây quàng để giữ nó an toàn hơn trong đám đông khá là xô bồ. Một kẻ đã giẫm thật mạnh lên chân cô, cô đang đi cà nhắc.

Hạc không tin nổi giờ có bao nhiêu người dồn cứng dọc theo bến cảng. Có vẻ như dân số của Khai Phong tăng lên gấp mười lần sau một đêm. Cảnh vật và tiếng động tranh đua với những gì cô đã trải nghiệm khi lần đầu bước qua cổng thành.

Hạc quay qua con sông ngó khoảng năm mươi chiếc thuyền rồng có mặt ngoài đó. Những cái đầu và đuôi màu sắc tươi thắm của chúng lấp lánh sơn mới. Bầu không khí vang đầy tiếng trống khi các đội thuyền hai mươi người chèo diển tập theo hồi trống đều đặn do một người ngồi ở đầu mỗi chiếc thuyền đánh. Người đánh trống và những người chèo thuyền của mỗi đội mặc những chiếc áo lễ hội màu sắc tươi thắm và đội mũ lụa đen. Hạc chưa từng thấy nhiều màu sắc như vậy bao giờ.

Đám đông trở nên náo động và Hạc quay nhìn về khu trại. Cô nghe một cái trống đơn thật to bắt đầu nổi lên một nhịp kích động hào hứng. Mọi người cổ vũ từng bừng.

BÙM-BÙM-BÙM-BÙM!

BÙM-BÙM-BÙM-BÙM!

BÙM-BÙM-BÙM-BÙM!

BÙM-BÙM-BÙM-BÙM!

Đám đông từ từ tách ra, rồi Hạc thấy một người trong nhóm anh em làm xiếc từ trong trại của họ tiến ra, nện một cái trống to dùng bằng một cái dùi ngắn và to. Sau anh ta là một người anh em khác mặc một bộ trang phục cầu kỳ, đeo một chiếc mặt nạ thật to bao phủ hết cái đầu. Người đeo mặt nạ này đang múa một chiếc roi dài và cách điệu làm bằng dải ruy băng.

Đi đoạn hậu là hai con vật trang trí ngộ nghĩnh nhất mà Hạc chưa từng được thấy. Chúng có bốn chân và rất to, có lông màu cam dài phủ xuống chân và thân thể cùng cái đầu to dùng đầy màu sắc sặc sỡ. Chúng trông giống như những con sư tử to ngoại cỡ.

Hạc cười khoái chí. Tài của Chờ Râu là múa sư tử! Con sư tử đầu tiên thì nhỏ hơn con kia thấy rõ và được trang trí như một chú sư tử con. Hạc nghĩ rằng Chờ Râu đang một mình bên trong nó. Hai tay của cậu làm hai chân trước, điều này lý giải vì sao Chờ Râu rất giỏi trò trồng cây chuối.

Con thứ hai, sư tử lớn là do hai người kết hợp - một người đứng làm hai chân trước và điều khiển cái đầu, còn người kia thì cúi gập người làm lưng và phần đít của con thú. Hạc hiểu rằng người anh em đeo cái mặt nạ to dùng cầm cây roi được xem như là người dạy sư tử. Đám đông náo nhiệt bắt đầu đứng thành một cái vòng tròn lớn và hai con sư tử chạy lóc cóc vào giữa vòng. Người ta ùa theo hướng của chúng thành đoàn. Hạc cảm thấy mạch máu mình nhanh lên khi mức năng lượng quanh cô dấy lên thành một cơn sốt. Tay trống đánh dồn dập hơn và hai con sư tử bắt đầu rung lắc thân hình. Con sư tử lớn chớp đôi mắt to và biểu cảm cùng lúc há ra ngậm lại cái miệng khổng lồ. Hai cái tai cũng động đập ve vẩy.

Không hề báo trước, chú sư tử con nhảy tưng lên ngay trên lưng của sư tử lớn rồi xoay vòng vòng thật nhanh. Đám đông gào lên cổ vũ. Chú sư tử con nhảy xuống đất và lăn nghiêng, rồi đứng bật dậy và lại rung lắc, gục gặc đầu lên xuống. Đám đông lại gào lên.

Quận Chúa nói, “Cầm này”. Và Hạc cảm thấy một cái gì đó đụng vào bên hông cô. Nó là cái giỏ không thật to. BĂNG đã biến đâu mất rồi.

“Cầm giỏ của mẹ đi”. Quận Chúa nói, “Bà sẽ trở lại ngay”. Nó chỉ vào một khúc cuối của vòng tròn. “Chị đi lối đó, còn em đi lối kia. Nếu chị đầy giỏ, thì mang nó tới cho mẹ ngay nhé. Mẹ sẽ đưa cho chị cái giỏ khác. Nếu chị không thấy mẹ, thì cách tốt nhất để tìm bà là huýt gió lên như con hạc. Chị có biết làm như thế không?”.

Hạc gật đầu và chiếc mạng phủ mặt cô đập dờn phát phơ.

Quận Chúa bươn bả đi và bắt đầu nhận tiền xu người ta cho. Hạc ngó theo nó một lúc, thấy cách Quận Chúa cười vui vẻ với mọi người và cúi chào nhanh người cho tiền. Rõ ràng là nó đã quen làm việc này.

Hạc từ từ bước theo hướng ngược lại, một mắt dõi theo vũ điệu hào hứng tuyệt vời của Chờ Râu còn mắt kia thì nhìn đám đông. Chờ Râu thật là giỏi hết biết.

Hạc chưa kịp nhận được đồng xu đầu tiên thì cô có cảm giác có ai đó đang nhìn mình. Cô ngước lên và suýt chút nữa vấp ngã.

“HẠC!” một giọng nói nhỏ the thé vang lên. Giọng của Hàu. Còn ngạc nhiên hơn, Xà và Hồ đứng với cậu. Cả ba đứa đều mặc áo xám, rách tả tơi của nông dân và trông rất lạ vì chúng đều có tóc mọc dài. Tóc của Xà còn dày và lờm chờm.

Hạc mừng vì mình có mang mạng che mặt. Nó che đi nụ cười hết cỡ của cô. Tuy vậy, cô thấy mình phải quay đi để giấu nỗi vui mừng háo hức của mình. Cô bước thêm vài bước.

Hàu la lớn, “Này! Tại sao Hạc... ừmmmm!”.

Hạc không cần phải nhìn lại để biết chuyện gì mới xảy ra. Xà đã chụp bàn tay có cú đấm đầu rấn lên miệng Hầu. Rõ ràng là Xà đã cố không khiến thiên hạ chú ý tới cô, hay tới chúng. Xà luôn luôn rất giỏi về những chuyện như thế. Hạc nghĩ tốt nhất là cũng làm như thế. Thận trọng hết sức, cô bắt đầu khập khiễng đi về hướng khu trại, tin chắc các anh em sẽ đi theo mình.

Chương 11

“Chúng kia kìa”. Đường Lang nói, chỉ tay từ đuôi của chiếc thuyền rồng trang trí sắc sỡ. “Đúng rồi. Ta thấyyyy”. Hồ Mang ở mũi thuyền, đáp.

Hà Mô nhấp nhồm trên ghế phía sau Hồ Mang ở mũi thuyền, “Chúng ta nên làm gì đây?”

“Chờ lệnh của ta”. Đường Lang nói. Hắn chỉnh cái mũ đen to tướng trên đầu rồi đứng lên, khiến cho chiếc thuyền dài và hẹp lắc lư trên sóng nước. Hắn hăng giọng và hai mươi tên lính - mỗi bên mười tên - quay lại nhìn hắn.

Đường Lang chỉ cái vòng người xúm xít trên bờ bắc, gần cây cầu chính. “Mục tiêu của chúng ta là ở đó. Hãy nhớ, mặc dù hầu hết bọn chúng còn trẻ, nhưng khi đánh nhau thì chúng khác xa bọn con nít đấy. Võ công của chúng hơn hẳn bọn mi, vì vậy hãy nhớ giữ khoảng cách. Hãy dựa vào vũ khí của bọn mi. Bọn tiểu tằng có vẻ đang tách ra khỏi đám đông và đi về khu trại. Đó là nơi chúng ta sẽ đổ bộ. Đến lúc rồi”.

Bọn lính để mái chèo xuống nước và Đường Lang ngoái nhìn lại. Hắn vẫy tay, ra hiệu cho năm chiếc thuyền rồng nữa theo sát sau lưng.

Đường Lang chỉ về hướng khu trại và ngồi xuống. Cả sáu chiếc thuyền cùng nhấp nhô tới trước. Năm chiếc thuyền theo sau chẳng mấy chốc vượt

qua thuyền của Đường Lang và đến bờ cách khu trại khoảng hai trăm bộ. Một trăm tên lính giả trang trong áo quần lễ hội nhanh chóng bước ra khỏi các thuyền rồng lên bờ và xếp đội hình, trong khi Đường Lang và hai mươi thủy thủ, cùng Hồ Mang và Hà Mô, dùng thuyền rồng của chúng cách bờ sông một khoảng, vẫn nổi bập bênh.

Hồ Mang kéo chiếc khăn trùm đầu đen rộng lên đầu rồi trườn khỏi ghế, chồm xuống sàn ngay trước mũi thuyền. Hà Mô ngồi thẳng lên ngó đám đông, phình cái ngực to của hắn ra.

Người trên bờ và trên cầu bắt đầu thấy có điều gì không ổn. Thật không bình thường chút nào khi mấy đội thuyền rồng đổ bộ lên bờ thành một nhóm như thế rồi xếp hàng như binh lính và trước giờ chưa khi nào chúng được vũ trang đao thương. Đám đông bắt đầu hoảng sợ. Trước tiên họ chỉ đám lính, rồi chỉ chiếc thuyền rồng của Đường Lang.

Đường Lang ngó qua khu trại thấy cậu em cùng mẹ khác cha của hắn, Xà, đang đứng gần một đồng lửa trại, kế bên là chú tiểu Hầu và Hồ của Ấn Chân. Có một phụ nữ, một cô gái nhỏ, cả hai đều đội khăn xếp, một cô bé có mái tóc dài màu nâu và một cậu thiếu niên da trắng cùng đứng ở đó. Đó là một đám người trông thật quái dị, mê mải trò chuyện với nhau tới nỗi họ không thấy chuyện gì đang xảy ra quanh họ. Đường Lang quyết định cho họ một cơ hội may rủi. Hắn đứng lên, giở mũ ra. Bím tóc dày xổ ra và hắn hất chính nó qua trước ngực.

Đường Lang nhìn Xà, đưa em cùng mẹ khác cha và nói lớn, “Có nhớ ta không?”

Xà không đáp. Tuy nhiên, Hồ, chú cọp trẻ nóng tính, la lên, “Đường Lang!”.

Đường Lang cười khẩy, “Tốt lắm, Mèo Ướt. Giờ thì tới phiên con rắn nói này. Mi giữ một thứ mà ta muốn. Giao nó cho ta rồi chúng ta đường ai nấy đi. Từ chối ta thì...”.

Đường Lang búng ngón tay và mọi tên lính trên thuyền hẳn đều giương súng lên.

Đám đông mất bình tĩnh. Hàng trăm người đứng xem chạy tán loạn, ngã sóng soài và giẫm đạp nhau. Bầu không khí đầy tràn tình trạng căng thẳng do hoảng sợ và Đường Lang hít vào thật sâu, thưởng thức hương vị của nó.

Đường Lang thấy ở trên bờ Xà quay người và hẳn nhìn theo ánh mắt của Xà. Một nhóm năm người lớn đang chen lấn đi về phía khu trại. Đường Lang nhận ra rằng tất cả bọn họ đều từ sào huyết bọn cướp đến.

Dẫn đầu là Mãng, tay to con vạm vỡ, trọc đầu, là ông chồng thứ hai của Hồ Mang và là cha của Xà. Mãng có nghĩa là Trăn trong tiếng Quảng Đông. Ông là thủ lĩnh đảng cướp.

Theo sau Mãng là tay cướp lực lưỡng, lông lá xồm xoàm tên là Hùng, hay Gấu, xách một cặp búa tạ bằng vàng to tướng. Có cả tay cướp mình đồng da sắt có tứ chi to mập, bản thiêu tên là Ngô Công, hay Rết; tay cướp điên rồ, mũi to, tai rũ mềm tên là Cầu, hay Chó; và một người to mập có hàm râu bờm xồm và mái tóc dài, rối bù mà Đường Lang nhận ra là một người đánh lười nổi tiếng thường được gọi là Gã Say, nhưng người ta đồn rằng tên thật của ông là Sơn Hồ, hay Cọp Núi.

Họ là một lực lượng mạnh khủng khiếp, chắc chắn vậy, nhưng Đường Lang có một trăm lính vũ trang trên bờ và hai mươi khẩu súng đã nạp đạn trên thuyền. Đường Lang biết rằng hẳn ở thế thượng phong.

“Đừng bỏ quyển bí kíp đó đi!” Mãng la lớn với Xà át tiếng la khóc của đám đông đang xô nhau chạy trốn.

Xà quay lại phía sông và nhìn Đường Lang, cậu la to, “Ta không đưa đâu”.

Mi chọn cơ may của mình đấy nhé, chú em, Đường Lang nghĩ. *Vĩnh biệt.* Hắn nhét bím tóc dài vào thắt lưng và giơ cao một tay lên, rồi thả tay xuống.

“BẢN!”.

Chương 12

Tiếng súng nổ vang trên đầu khi Hạc nắm tay Quận Chúa chạy lui khỏi bến sông, mẹ của chúng chạy kể bên, Chờ Râu, Hồ và Xà cũng vậy. Rủi thay, Hầu không chạy cùng với họ.

Khi họ chạy ào vào những con đường hẹp của Khai Phong, khỏi tầm đạn của bọn lính, Hạc nhìn năm người đàn ông có những cái tên thú vật xa lạ nhưng thân quen bao quanh chúng. Những người này đã liều thân ngăn giữ bọn lính của Đường Lang ở ngoài vịnh. *Gấu* bị bắn trúng cánh tay và một viên đạn khác đã sượt qua má của *Cọp Núi*. Cả hai ông đều chảy máu rất nhiều, nhưng họ vẫn giữ vị trí trong vòng tròn bảo vệ bao quanh Hạc và những người khác, ngay cả lúc này. Những người này là dũng sĩ và họ vừa cứu mạng cô, cũng như mạng của Quận Chúa và Chờ Râu, đó là chưa kể đến các người anh em của cô.

Chuông báo động vang lên từ tháp chuông trung tâm của thành phố và người ta ở khắp nơi ồa tranh nhau dồn vào nhà và các cửa hàng. Hạc mừng vì điều đó có nghĩa là họ có thể tạo thêm khoảng cách giữa họ và bọn lính đang truy đuổi.

Để chạy dễ hơn, Hạc vất bỏ cái băng treo tay và chiếc khăn xếp ở bên cạnh, còn Chờ Râu thì lột bỏ bộ đồ hóa trang của cậu. Tuy nhiên, Chờ Râu

cứ cảm rằm về chuyện bị bắt mà không có mấy khẩu súng. Chúng vẫn còn bỏ lại ở khu trại.

Hạc thấy không có ai trong đám phải cảm rằm điều gì cả. Cô chỉ mừng vì còn sống. Cô mong Hầu cũng gặp may mắn.

Có vẻ như Hồ cũng không thể ngừng suy nghĩ về Hầu.

“Mình phải giúp Hầu thôi!” Hồ nói, “Các vị không thấy chuyện gì xảy ra với nó sao? Mình phải quay lại xem sao!”.

Băng nói với Hồ, “Chúng ta thấy chuyện gì xảy ra với em của cậu. Hồ Mang, Đường Lang và Hà Mô bắt cậu ấy rồi. Chúng ta sẽ bàn chuyện này ở nhà an toàn. Mình sắp tới đó rồi”.

Chẳng mấy chốc cả nhóm đi chậm lại rồi Mãng dừng chân trước một cửa tiệm nhỏ. Trên tòa nhà không có trưng bảng hiệu nào. Vật duy nhất để phân biệt nó với các tòa nhà khác trên đoạn đường là một con phượng hoàng nhỏ bằng kim loại, sơn xanh, nằm ở giữa cánh cửa.

Mãng gõ cửa ba cái. Một lúc sau, con phượng hoàng quay lên và Hạc thấy một con mắt lo lắng nhìn ra xem xét nhóm của họ thật nhanh.

“Mời vào, mời vào!” Một phụ nữ nói, giọng vội vã và ghèn ghẹt, từ bên kia cánh cửa.

Hạc nghe nhiều cái khóa mở then, rồi cánh cửa bật mở rộng. Cả nhóm yên lặng ùa vào bên trong thật êm. Khi người đàn bà khóa cửa lại, Hạc ngó chung quanh.

Gian phòng tối om, bụi bặm là một phòng ăn cũ nát. Mười cái bàn nhỏ được đặt ngẫu nhiên quanh phòng, kèm với những chiếc ghế gãy, không đồng bộ. Căn phòng thật lộn xộn.

“Tôi mừng quá vì mọi người về được đến đây nguyên vẹn và quý vị mang bạn đến nữa”. Người đàn bà nói trong khi sắp xếp dọn dẹp. “Chuông báo động có chiến tranh đang vang lên và... ồ, xin lỗi. Tôi thật là hồ đồ. Tôi tên là Yến. Xin chào quý vị đến Phượng Ngọc”. Bà cúi chào Hạc.

Hạc cúi chào lại.

Mãng nói, “Chúng ta không có thời gian để giữ cho đúng nghi lễ đâu. Tôi rất tiếc. Chúng tôi có thể trú lại đây không? Tuy nhiên, tôi phải cảnh báo là có thể chúng tôi đang bị theo dõi. Hùng và Sơn Hồ có thể để lại dấu máu trên đường”.

Yến liếc nhanh qua Sơn Hồ đang ôm mặt và Hùng thì đang ôm tay. Bà nói, “Ô, nào bạn thân! Hãy lên lầu đã. Tất cả mọi người. Căn phòng ở trên nhà bếp là nơi an toàn nhất. Nó sẽ chật đấy, nhưng các bạn có thể xuống dưới nhà vào ban đêm. Tôi sẽ tính xem có thể làm được gì về vết máu để lại khi các bạn đã ăn náu an toàn”.

Mãng nói, “Cám ơn chị”. Ông đi thẳng tới tấm màn rách ở phía sau căn phòng và cả nhóm đi theo.

Hạc thấy mình bị đẩy vào trong một nhà bếp nhỏ cùng với mọi người. Yến chỉ vào góc xa và Hạc thấy một sợi thang dây dẫn lên một cái lỗ trong trần nhà bằng ván ghép. Yến nói, “Lên đi”.

Hạc nhìn Băng leo lên thang dây trước cùng với Quận Chúa, Chờ Râu tiếp theo sau. Hồ và Xà lên kế đó. Khi mỗi người nắm lấy cái thang dây, Hạc không thể không nghĩ Hầu đang bị trói ở đâu đó.

Mãng đứng cạnh Hạc. Cô vỗ vào cánh tay ông.

Hạc nói, “Xin lỗi. Chúng ta phải làm gì đó cho cậu em Hầu của chúng tôi càng sớm càng tốt sao? Tôi muốn nói là, chúng ta sẽ có nhiều cơ hội cứu nó hơn nếu chúng ta hành động nhanh sao?”.

Mãng đáp, “Có lẽ vậy. Nhưng chúng ta phải tính sự an toàn của cả nhóm trước. Chúng ta sẽ tính kế cứu Hầu càng sớm càng tốt. Trong lúc này, tôi nghĩ cô đừng lo lắng quá. Tôi thấy những gì đã xảy ra và tôi ngờ rằng bọn bắt cóc người muốn trao đổi cậu ta lấy cái món mà Xà đang giữ. Cái mụ đã đánh Hầu ngất xỉu - Hồ Mang - lẽ ra có thể giết cậu ấy dễ dàng. Tin tôi đi, chúng sẽ liên lạc với mình thôi”.

Hạc hỏi, “Nhưng làm sao chúng liên lạc được với mình nếu mình trốn biệt? Có lẽ một vài người trong chúng ta nên thử cứu nó. Tôi sẽ xung phong”.

Mãng khoanh đôi tay vạm vỡ lại, “Đường Lang sẽ tìm ra cách gửi thông điệp cho chúng ta. Còn về việc cứu người, chúng ta không có cách nào biết chúng mang Hầu đi đâu. Đường Lang không có mối quan hệ nào với ai bên ngoài giới của hắn mà chúng ta có thể khám phá ra”.

Ngô Công hắng giọng, “Ừm, sếp à? Còn Ưng thì sao?”.

Mãng hỏi lại, “Còn hắn thì sao ư? Hắn đang ở tù”.

Ngô Công nói, “Đúng vậy. Nhà tù chỉ cách một vài con đường về phía đông của nơi này. Có lẽ mình đến gặp hắn và tìm hiểu xem hắn có ý kiến gì về nơi mà Đường Lang có thể mang Hầu đi. Tất nhiên, mình phải làm gì đó có lợi cho hắn. Có lẽ mình có thể cho hắn một món quà?”.

Mãng nói, “Theo những gì tôi biết về Ưng, món duy nhất mà hắn nhận để trao đổi trong việc giúp ai đó là sự tự do của hắn, hay có lẽ là cái đầu của Đường Lang. Trừ phi ông chuẩn bị trao cho hắn một trong hai thứ đó ra, thì tôi tin là hắn sẽ đồng ý”.

Hạc hỏi, “Mình không thể thử làm sao?” Cô nhìn Ngô Công, “Ông có nghĩ là tôi có thể lên vào đó không?”.

Ngô Công vuốt hàng râu mép dài và mỏng, “Cô sẽ phải đột phá vào và nhà tù được tăng cường mạnh mẽ đội vệ sĩ riêng của hoàng đế. Hừmmm... Nếu cô định thực hiện chuyện này, thì đêm nay là đêm tốt nhất. Hoàng đế lên chương trình đưa những sinh hoạt lễ thuyền rồng chiều tối nay và chắc chắn là sau cái biển cố ở bến cảng thì ông ta mang theo phần lớn các vệ sĩ. Thêm nữa, sẽ có pháo hoa, điều này luôn làm người ta phân tâm lắm. Tôi chưa từng thấy một tên lính gác nào mà không rời chỗ gác để xem pháo hoa”.

Mãng nói, “Không có ai đột phá vào đâu cả. Không đáng để trả giá cho sự liều lĩnh như vậy, cứ thử cho rằng có sự trả giá. Chúng ta sẽ chờ xem Đường Lang nói như thế nào về Hầu. Chỉ vậy thôi. Mọi người, lên lầu đi. Chúng ta cần phải ẩn mình thật kỹ”.

Ngô Công nhìn Hạc rồi nhún vai, “Tôi đã cố rồi đấy”.

Hạc gật đầu ra dấu cảm ơn.

Mấy người đàn ông bắt đầu leo lên cái thang dây, còn Hạc cứ đứng đối chân liên tục. Cô vẫn không hiểu được mình sao lại ẩn náu vào thời điểm như thế này.

Yến ngó cô, “Cô có ổn không? Cô có vẻ bất an quá”.

Hạc đáp, “Tôi ổn. Tôi chỉ chưa muốn leo lên đó thôi”.

“Tôi hiểu”. Yến nói, “Tôi cũng không thích những nơi chật chội. Nếu cô không nề hà chuyện ẩn núp một mình, thì tôi có thể cho cô xem một nơi khác”.

Hạc nghĩ về đề nghị đó trong một thoáng, “Vâng, điều đó chắc hay đấy. Cảm ơn bà”.

Mãng đang leo trên thang dây, ông quay qua Hạc, “Tôi sẽ cho mẹ của cô biết cô đang đi đâu. Chúng tôi sẽ gặp cô trong vài giờ tới”.

Hạc đáp, “Cảm ơn ông”.

“Nào, theo tôi”. Yến nói. Bà lách qua cái màn rách, trở vào phòng ăn chính và Hạc bước theo. Họ đi ngang qua phòng ăn được nửa đường thì có ai đó đập mạnh dồn dập vào cánh cửa trước.

“NHÂN DANH HOÀNG ĐẾ, RA LỆNH MỞ CỬA!”.

Hạc tròn xoe mắt và Yến nhăn mặt, “Bọn lính!” Yến thì thầm, “Lên lầu, nhanh lên! Không có thì giờ đi trốn nơi khác rồi. Tôi sẽ thoát khỏi chúng”.

Hạc phóng trở lại qua tấm màn vào trong nhà bếp... và đứng lại, sững sờ. Cái thang dây đang bị kéo lên trên trần nhà. Cô suýt la thảm thì liếc thấy

được một vật. Đó là một cánh cửa sổ nhỏ để mở.

Hạc ngó cái thang dây đang rút cao dần lên và cô lại nghĩ đến Hàu. Nếu cô định làm điều gì đó để giúp nó, thì có lẽ đây là cơ hội duy nhất của cô.

Hạc chạy vội tới cánh cửa sổ rồi nhảy lên ngưỡng cửa. Cô thấy một lối đi vắng ngắt bên ngoài và thật dễ nhảy xuống đất. Cô ngoái nhìn lại khi một tấm ván trên trần nhà đóng bật lại. Bên ngoài tấm màn rách, Hạc nghe tiếng cánh cửa trước mở ra.

Hạc hít một hơi thật sâu rồi lao ra khỏi cái cửa sổ.

Chương 13

Sau khi rời khỏi Phượng Ngọc chưa đến mười lăm phút, Hạc thấy mình đang núp ngay dưới những xà nhà nhô ra của nhà tù, chờ mặt trời lặn. Cô ngạc nhiên vì mình tìm ra nó dễ quá. Như lời Ngô Công nói, nó chỉ cách một vài con đường về phía đông của Phượng Ngọc.

May cho cô, rất ít người đi xuống con đường hẹp nằm dọc theo phía bên này nhà tù và không mấy người ngó lên cái mái hiên nhô ra. Tuy nhiên, khi mặt trời bắt đầu lặn nhiều giờ sau đó thì mọi chuyện thay đổi.

Pháo hoa nổ ở hướng con sông và mọi người nhìn lên trời. Hạc nghe người ta bắt đầu reo hò và số ít cư dân chưa đến bến cảng thì lao ra khỏi nhà hay tiệm của họ để xem cuộc trình diễn. Hạc còn thoáng thấy hai người trông giống như lính gác ngục đang chạy ở một góc mà Hạc biết chắc rằng chúng đã đến từ cửa trước của nhà tù dọc theo con đường chính.

Hạc quyết định hành động. Cô từ chỗ ẩn bay sà xuống rồi lăn người lạng lẽ đáp, che chở cho cánh tay bị thương, rồi đứng bật dậy. Cô chạy dọc theo bên hông nhà tù đến mặt trước của tòa nhà rồi thò đầu ra quanh góc đường nhìn. Con đường chính vắng hoe. Cô chờ một lát, nhưng không thấy tên lính gác nào ở lối vào.

Hạc quyết định rằng con đường mà ai ai cũng thấy rành rành cũng có thể là con đường tốt nhất. Cô đi thẳng đến những cánh cửa trước của nhà tù.

Chúng đã mở khóa. Cô lách vào trong rồi lặng lẽ lướt êm qua lối vào sáng ánh đèn lồng, dán sát người vào một bên vách. Hạc thấy đơn độc quá. Cô tự hỏi không biết Ưng có trong đó hay không.

Hạc rẽ ở góc đầu tiên của căn phòng và nén lại một tiếng ho bất ngờ. Trước mặt cô là một gian ngục lớn có chấn song sắt làm mặt trước và các mặt khác toàn bằng đá tảng. Bên trong là Ưng. Cô suýt không nhận ra người anh em cũ lên mười-sáu-tuổi của mình.

Ưng nằm co tròn trong góc xa. Gương mặt sọc của hắn bị đánh tơi tả đầy máu me và đôi mắt thì gần như nhắm chặt sưng vù. Hắn thở bằng miệng, phì phò hít vào thở ra như một con thú bệnh. Cái lưỡi chẻ thè ra khỏi miệng như lưỡi của một con chó, nằm vắt qua hàm răng nhọn hoắc. Ưng trông như đã sụt mất ít nhất là một phần ba trọng lượng cơ thể, có thể còn nhiều hơn thế nữa. Hạc chưa từng thấy ai thê thảm như thế. Hắn đã bị đánh đến thừa sống thiếu chết.

Dựa vào tiếng thở của Ưng, Hạc biết rằng một lá phổi của hắn đã bị đâm thủng, chắc là do một cái xương sườn gãy. Mỗi hơi thở của Ưng nghe thật là đau đớn. Nếu để mặc không cứu chữa chắc chắn hắn sẽ chết, một cái chết kéo dài từ từ. Có kẻ muốn làm cho hắn đau đớn.

Mặc dù Ưng là một kẻ ghê gớm khủng khiếp, Hạc vẫn không muốn thấy bất cứ kẻ nào đau đớn như thế.

Dường như Ưng cảm thấy sự hiện diện của cô và ngược nhìn lên. Dù qua gương mặt sưng vù, hắn nhìn thấy cô. Hay có lẽ hắn cảm nhận được khí của cô. Thế nào đi nữa, đôi môi đóng vảy của hắn cuộn lại thành một cái cau mặt kỳ dị. Hắn cố rặn khò khè ra hai từ: “Cút... đi”.

Hạc lắc đầu. Cô tiến tới những thanh chấn song sắt của căn ngục. “Tôi cần anh giúp”.

Ưng khò khè thật to nhiều lần thành một tràng thật nhanh. Hạc nhận ra hắn đang cười. “Nhìn... ta đi. Ta có thể làm gì giúp... mi chứ? Mi có thể làm chi... cho ta nào?”.

Hạc ngó thân thể thâm của Ưng. Hãn không sống lâu nổi nếu không được chữa trị một cách kịp thời. Điều này gợi cho cô một ý.

“Hầu bị Đường Lang bắt rồi”. Hạc nói, “Tôi hi vọng anh có thể biết chúng mang nó đi đâu. Đổi lại, tôi sẽ chuẩn bị thuốc thang cho anh và lén mang vào đây”.

Ưng chậm rãi lắc đầu, “Không...” hãn khò khè nói, “Ta muốn ra khỏi đây... Cứu ta ra... rồi ta sẽ giúp mi... Ta hứa... đó”.

Hạc chớp mắt. Cứu hãn thoát ra khỏi tù? Mặc dù không muốn Ưng được tự do chút nào, cô có một linh cảm là hãn sẽ không thể trốn đi xa được. Gần như chắc chắn hãn sẽ bị bắt lại. Ngay cả nếu không bị bắt, thì hãn có thể chết vì sự cố sức trong cuộc đào tẩu. Tuy vậy, nếu ở lại đây, thì hãn chết chắc. Dù cô không thích Ưng chút nào, cô không chắc rằng mình lại có thể để hãn chết chắc như vậy. Hạc nghĩ, dường như giải thoát cho Ưng là giải pháp tốt nhất.

Hạc nhìn Ưng chăm chăm không chớp mắt, “Tôi đồng ý với đề nghị của anh. Làm sao tôi có thể mang anh ra khỏi đây?”.

Ưng hất đầu ra dấu phía sau lưng cô.

Hạc quay lại và sững sờ. Một kẻ đứng giữa cô và lối vào chính của nhà tù. Trên tay gã là một chiếc chìa khóa. “Ta có ý kiến” gã cất giọng đều đều, “Cô có thể dùng cái này để đưa Ưng ra khỏi cái tổ của hãn”.

Gã là Sư. Lẽ ra cô phải biết là chúng sẽ không để Ưng một mình.

Hạc biết chuẩn bị sẵn sàng cho mọi tình huống. Cô bước tới mấy bước, chừa một khoảng không gian giữa mặt trước của gian xà lim nhất Ưng và lưng mình. Cô không muốn bị Ưng ghì chặt, tấn vào một cái gì đó.

Sư nói, “Ta thấy cô đến đương đầu với ta ở ngay giữa sàn nhảy. Thật là một cô gái tự phụ. Cô có chắc là cô muốn làm điều này không? Cô sẽ cần có hai cánh tay khỏe để múa với ta đấy, cô biết rồi mà”. Gã nhe răng cười hèn hèn.

Hạc không trả lời. Cô rùn người thấp xuống thủ thế, cánh tay lạnh lặn giờ ra trước, cánh tay đau kẹp sát vào người. Cô muốn gã tiến tới mình.

Sư cúi đầu, trầm giọng, “Hãy bắt đầu vũ điệu nào”. Gã thả cái chìa khóa xuống và phóng đến chụp cổ của Hạc.

Hạc đã sẵn sàng. Ngay khi cô thấy Sư rời khỏi mặt đất, cô thả người nằm ngửa xuống và đá thẳng một chân lên không. Bàn chân cô đâm sâu vào bụng của Sư khi gã bay người bên trên cô.

Sư rú lên đau đớn khi bụng của gã phủ quanh gót chân của Hạc. Hạc dùng đà lao tới của Sư để búng chân xuống đất và Sư lao theo chân cô. Gã nện thân hình xuống đất một cái HUỶCH!

Sư chửi toáng lên và Hạc cố kéo chân ra, nhưng Sư thật là nhanh. Gã chụp bàn chân cô rồi giúi nó vào dưới nách và bằng một động tác gọn gàng, gã khóa cả hai tay quanh gót chân cô rồi ngửa ra sau thật mạnh.

Cổ chân của Hạc nhói đau ghê gớm. Sư đã khóa cô bằng một thế khóa cổ chân hiểm hóc. Sư bắt đầu xoay mạnh qua một bên và cơn đau của Hạc tăng lên gấp mười lần.

Không biết phải làm gì, Hạc lăn theo hướng vịn người của Sư. Cô cảm thấy áp lực ở gót chân giảm đi, nhưng chỉ một thoáng thôi.

Sư sửa thẳng người lại, rồi lại vịn theo cùng hướng cũ, lần này mạnh hơn. Hạc lại vịn người theo gã.

Trong lúc áp lực ở gót chân cô cũng giảm đi lần thứ hai, thì Hạc cảm thấy các cơ gân ở cổ chân trở nên yếu đi. Nếu Sư cứ giữ như vậy, thì chúng sẽ trật ra y như những cơ ở cùi chỏ cô đã bị.

Hạc cảm thấy Sư đang vịn sức cho cú vịn thứ ba thì Ưng cố hỗn hển gào lớn, “Vịn hai lần đi, Hạc!”.

Sư tung ra một cú vịn dữ dội, giật mạnh người một trăm tám mươi độ. Không có chọn lựa nào khác, Hạc làm theo hướng dẫn của Ưng. Cô vịn người qua ba trăm sáu mươi độ theo cùng hướng vịn của Sư.

Có hiệu quả. Sư không thể tiếp tục giữ chặt bàn chân đang xoay của cô và cô cảm thấy áp lực trên gót chân giảm đi.

Ứng hồn hển gào lên, “Hạc đảo chân!”.

Hạc đảo cái chân còn rảnh thành một vòng cung rất mạnh rồi tung gót thật ác liệt trúng vào màng tang của Sư.

Người Sư xuôi xị, bất tỉnh và Hạc giật mạnh chân ra. Cô thắc mắc Ứng đã học được cách phản công một thế khóa như vậy ở đâu. Chắc chắn là không học nó ở Ấn Chân rồi.

Hạc đứng lên nhìn Ứng.

Ứng đã cố ngồi thẳng lên. Hấn vòng hai tay ôm lấy quanh hông, ngực thở phập phồng. Hạc nhận ra hấn đang cười, “Được một cú đá như trời giáng... của một cô gái... tên là Bình Yên... cứu!” Ứng khò khè, “Ha ha ha...!”.

Hạc ngó qua hấn, “Do đâu anh biết được tên thánh của tôi?”.

Ứng mệt nhọc đáp, “Ta... lên bảy... khi cô đến... Ấn Chân. Đôi lúc... ta... nhìn xem... Đại Sư”. Hấn nhún vai thật nhẹ và có vẻ như muốn cười.

Hạc cau mặt.

“Ta cũng... có một cái... tên khác. “ Ứng thều thào, “Sa Long... *Rồng báo thù* !... Ta biết... cô không còn... sống theo ý nghĩa... của tên mình. Hãy xem... ta có thể... sống theo ý nghĩa... của tên ta... hay không”. Hấn gật đầu ra dấu về phía giữa căn phòng.

Hạc quay lại thấy chiếc chìa khóa nằm trên sàn nhà. Cô nghe tiếng Ứng cố đứng lên.

Hạc cắn môi, rồi nhặt chiếc chìa khóa. Cô bước vội đến cửa xà lim và mở ra. Cô phải nhớ, cô đang làm việc này cho Hầu.

Ứng ngã tới trước và dựa lên vai Hạc, “Ta sẽ kể... trong khi mình đi”.

Hạc vòng một tay quanh đôi vai gầy nhom của Ứng. Hấn như là một bộ xương.

Ứng thều thào, “Mình sẽ ra... bằng lối cửa hậu”. Hãn hất đầu về phía Sư nằm bất tỉnh, “Đưa ta... đến hãn trước”.

Hạc nói, “Không..”.

“Làm theo lời ta!” Ứng rít lên, “Nhìn... thắt lưng hãn kia”.

Hạc nhìn qua Sư thấy gã không đeo cái thắt lưng nào cả. Thay vì vậy, một sợi roi xích quấn quanh hông.

“Tôi sẽ lấy nó”. Hạc nói. Cô nhẹ nhàng đặt Ứng dựa vào tường rồi buông hãn ra.

Ứng đập tay xuống đất, “Ta đề nghị cô... giết hãn đi... Hãn sẽ báo thù đó”.

Hạc đáp, “Không. Tôi không để anh chết trong tay hãn và hãn cũng không chết đâu”. Cô lấy sợi roi xích lại và quấn quanh cổ của Ứng. “Đi thôi, để chúng ta có thể...”

Ứng nhấc đầu lên, “Suyttt...”.

Hạc lắng nghe. Cô nghe tiếng nói ở góc lối vào nhà tù.

Một người nói, “Chà! Bữa tiệc thật hoành tráng! Hoàng đế biết hưởng thụ, sành điệu lắm!”.

Một người khác đáp, “Ừ, đúng vậy. Mình phải về lại đây thật là tiếc...”.

Ứng hất đầu về phía góc xa của căn phòng và Hạc thấy một cái cửa. Khi họ đi đến đó, Ứng thì thầm, giọng nhõ nhoẹt, “Đường Lang sẽ mang Hầu... đến một nơi mà chúng ta gọi là... Nhà An Toàn Ở Bờ Sông. Đó là... một căn nhà tranh cũ... đi một giờ về phía cửa sông... từ cây cầu chính của Khai Phong. Nó nằm trên... bờ nam... gần một cây liễu... có hai thân sinh đôi”.

Họ đến cánh cửa và Hạc vặn nắm cửa. Cửa khóa, nhưng cô thấy chiếc chìa khóa vẫn còn trong ổ. Cô vặn chìa và mở cửa ra. Cái bản lề rít lên.

“Cái gì vậy?” Một tên la lên.

Hạc nghe tiếng chân, rồi cô đẩy Ưng qua ngưỡng cửa.

“Nhìn kia! Ưng tướng quân đang chạy trốn!” Một tên lính la lớn.

Tên kia hỏi, “Ai chạy với hãn vậy? Nó là con bé trên tờ lệnh truy nã!”.

Hạc đóng sầm cánh cửa lại và dùng chìa khóa khóa lại từ bên ngoài. Cô để Ưng tựa vào lưng tòa nhà rồi vội bước qua góc trước của tòa nhà.

Hạc hé nhìn ra con đường chính, tính xem nên đi lối nào. Cô không biết. Có lẽ Ưng có ý gì hay chăng. Cô ngoái nhìn lại, nhưng hãn đã biến mất, như những gì người ta thường đồn về rồng.

Hai tên lính gác ngục vừa chạy vừa la ở lối vào trước, “RUNG CHUÔNG BÁO ĐỘNG ĐI! CÓ CƯỚP NGỤC!”.

Hạc quay người bỏ chạy.

Chương 14

Hà Mô hỏi, “Bà không giết nó rồi đó chứ?”.

Hồ Mang đáp, “Không. Nó chỉ đang ngủ thôi”.

Hà Mô nói, “Bà có chắc không? Nó không cục cựa nhúc nhích gì cả trong mấy giờ rồi”.

Hồ Mang nói, “Ta chắc mà”. Mụ bước qua thân hình bất tỉnh của Hầu và đưa ra một cái chai nhỏ cho Hà Mô, “Đây là thứ làm cho thằng bé rơi vào tình trạng hiện thời. Nó có tên là Bụi Mơ và nó rất mạnh. Ta tự tay làm lấy. Đừng bao giờ để cái chai gần mặt nhé”.

Hà Mô cóm róm giơ cái chai ra hết tầm tay, “Bà muốn tôi làm gì với nó đây?”.

“Nếu thằng nhóc khỉ bắt đầu thức dậy,” Hồ Mang nói, “thì hãy rắc một chút bột lên môi trên của nó, bên dưới mũi. Giờ thì chỉ một lượng nhỏ thôi sẽ làm nó ngủ cho tới chiều”.

Hà Mô nói, “Nhưng mặt trời chưa lên mà”.

“Như ta đã nói, nó mạnh lắm. Cái chai đó sẽ còn đủ cho mi sử dụng rất lâu. Giữ thằng nhóc mê man, thì nó sẽ không gây rắc rối cho mi đâu. Tuy

nhiên, hãy để cho tác dụng bớt dần chút xíu mỗi ngày, do đó mi có thể cho nó ăn uống được”.

Hà Mô gật đầu, giơ cái chai nhỏ lên, “Cám ơn bà”.

Cánh cửa trước của căn nhà an toàn bật mở và Đường Lang bước vào căn nhà lá một gian. Hấn đặt một chiếc đèn dầu lên một cái bàn nhỏ phủ đầy bụi.

Đường Lang nói, “Có vẻ như chỉ có chúng ta thôi, mặc dù thật khó nhìn rõ. Mây tụ lại che mất mặt trăng”.

Hồ Mang nói, “Ta cảm thấy có mưa”.

Hà Mô nói, “Mưa thì tốt. Nó không nên ảnh hưởng kế hoạch của chúng ta”.

Đường Lang nói, “Ta đồng ý”.

Hà Mô gãi gãi cái cằm to bự sụ của hấn, “Mình lại theo đuổi cái gì đây? Một quyển bí kíp à?”.

“Đúng vậy”. Đường Lang đáp, “Một quyển bí kíp rỗng của chùa Ấn Chân”.

Hà Mô hỏi, “Không có ai trong mẹ con ông học môn long quyền. Ông làm gì với nó đây?”.

Đường Lang nhìn sang Hồ Mang và Hồ Mang lại gật đầu.

Đường Lang nói, “Nó là một cái bản đồ”.

Hà Mô bật cười lớn, “Một cái bản đồ bí kíp rỗng của Ấn Chân ư! Mấy người tin cái chuyện ngồi lê đôi mách của mấy bà già đấy à?”.

Đường Lang trừng mắt với Hà Mô và Hà Mô ngừng cười. Hà Mô hỏi, “Ông nói thật đấy chứ?”.

Hồ Mang đáp, “Rất thật”.

Đường Lang nói, “Chúng ta có lý do để tin là câu chuyện có thật”.

“Câu chuyện cho rằng có một kho tàng bí mật”. Hà Mô nói, “Chuyện đó khá là cường điệu đối với tôi. Lại nữa, không có quyền bí kíp như thế khi tôi sống ở Ấn Chân. Tôi từng có trách nhiệm trông coi tàng thư. Nếu có quyền bí kíp như thế tồn tại, thì nó phải đến Ấn Chân với vị Đại Sư sau cùng và tất cả chúng ta đều biết ông ta quý quyết như thế nào rồi. Các vị đang phí thì giờ. Thậm chí tệ hơn nữa, các vị đang làm phí thì giờ của tôi. Các vị hứa tôi giàu có đến không thể tin được. Thôi, tôi không tin nó đâu. Tôi nghĩ tốt nhất là các vị trả công tôi cho những gì tôi đã làm cho đến nay và tôi sẽ đi đường của tôi”.

Đường Lang nói thẳng, “Tiền công của ông sẽ được trả từ kho tàng. Đó là sự thỏa thuận của chúng ta”.

“Thôi nào, rõ ràng là các vị giữ lại một vài thông tin quan trọng. Tôi muốn bỏ cuộc. Các vị có cái gì mà giá trị thế?”.

Hồ Mang ngó Đường Lang, “Nếu hẳn muốn bỏ cuộc, thì cho hẳn bỏ”. Mụ chỉ Hâu, đang nằm trên sàn nhà bụi bặm, “Mi có thể giữ thẳng bé, cũng như cái chai Bụi Mơ để giữ cho nó có thể trông nom được. Đưa nó tới Tề Nam. Và bán nó cho Lão Thử”.

Hà Mô lại gãi một trong những cái cằm to bự sự của hẳn, “Bán nó cho *Chuột* à? Vụ đó nghe hấp dẫn, nhưng tôi mong có món đền bù nhiều hơn thế. Sau hết thì chính tay tôi đã mang đến cơ hội cho các vị tiếp cận với sào huyệt bọn cướp”.

Đường Lang hỏi, “Ông nghĩ sao nếu tôi bỏ thêm món khác gì đó vào để làm cho cuộc thỏa thuận ngon lành hơn? Ông nghĩ là Lão Thử sẽ trả bao nhiêu cho một con bé mười-hai-tuổi ở Ấn Chân? Một con bé có thể đấu võ”.

Mắt của Hà Mô mở to ra, “Giờ thì khá hơn rồi đó! Ông không nói đến con bé mặc toàn đồ trắng ở khu trại xiếc chứ? Tôi thấy cô ấy đang được bọn cướp bảo vệ”.

“Chính là con bé đó”. Đường Lang đáp. Hắn giật mạnh sợi dây lụa quanh cổ và con hạc ngọc bé tí văng ra khỏi túi áo.

Đôi má bèo nhèo của Hà Mô nhướng lên thành một nụ cười hèn hếch, “Bạn hiền, tôi nghĩ là chúng ta thỏa thuận với nhau”.

Chương 15

Hạc bay suốt đêm, tránh được cả bọn lính gác tù và lính của Đường Lang bằng cách len lỏi trong những con đường hẹp của Khai Phong. Cô bay mãi, không dám dừng. Cô ước gì mình có thể quay lại Phượng Ngọc hơn tất cả mọi chuyện, nhưng cô hoàn toàn không muốn lộ diện để gây nguy hiểm cho bất cứ ai. Ngoài ra, cô không tin rằng mình có thể tìm ra vị trí của nó trong bóng đêm.

Trước lúc rạng đông thì trời đổ mưa. Lạnh thấu xương và ướt sũng, Hạc quyết định phải tìm chỗ trú. Cô đang ở gần con sông và cô nghĩ đến khu trại xiếc. Chắc bọn làm xiếc đã rời khỏi thành phố và có thể bọn lính đang chiếm trại. Tuy nhiên cũng nên ngó qua một cái cho biết. Cho dù cô không thể trú lại đó, thì ít ra cô cũng có thể tìm được một ít lương thực hay áo quần khô để thay khi trời tạnh.

Hạc đang ở thượng nguồn từ cây cầu chính và cô thận trọng đi xuôi dòng dọc theo bờ sông cho tới khi đến gần khu trại. Nó trông như bị bỏ hoang, nhưng trong bóng tối cô không biết chắc được. Cô thận trọng tiến đến.

Căn lều đầu tiên cô đến là căn mà Chờ Râu và bọn làm xiếc đã dùng để mặc đồ hóa trang trước màn trình diễn múa sư tử. Hạc còn nhớ Chờ Râu phàn nàn là không có mang theo mấy khẩu súng của nó. Có lẽ chúng vẫn còn ở bên trong lều.

Hạc từ từ di chuyển ra phía sau của căn lều có bốn mặt. Cái cửa lều gấp nằm ngay trước mặt cô, đối diện với trung tâm của khu trại. Cô phải lén vòng quanh đến mặt trước.

Khi Hạc êm thấm đi đến góc quanh đầu tiên, thì cô cảm nhận được có người đầu đó gần mình. Cô bắt đầu thối lui, nhưng đã quá chậm.

Từ dưới mép đáy của cái lều, một thằng bé thò cái đầu tóc cắt ngắn và dày ra. Cậu ngó lên Hạc trong bóng tối mịt mù mưa.

Hạc gọi nhỏ, Xà!

Xà gật đầu và trườn trên mặt đất bùn từ dưới mép lều ra. Cậu đứng lên và chỉ ngược lên thượng nguồn. Cậu muốn rời khỏi đây.

Hạc thì thầm, “Chờ một chút đã nào. Có ai ở trong đó không?”.

Xà lắc đầu.

Hạc nói, “Tôi sẽ quay lại ngay”. Cô thả người xuống mặt đất bùn rồi lách vào trong lều. Phải mất một lúc mắt cô mới làm quen với bóng tối, nhưng cô thấy ngay thứ mà mình đang tìm... một đồng áo quần bẩn. Có vẻ như Chờ Râu không phải là loại người hay để bày mấy khẩu súng của hắn ra và một đồng áo quần bẩn chính là nơi mà Hạc sẽ giấu những thứ quan trọng.

Hạc đẩy mớ áo quần qua một bên và thấy một cặp súng ngắn. Các ổ đạn trầy trụa và phai màu, còn bóng súng thì cũ mòn. Những khẩu súng này trông như đã được sử dụng rất nhiều. Hạc gói chúng lại trong một cái áo nằm ở đó rồi lại lách ra khỏi lều.

Không nói lời nào, Xà bắt đầu chạy. Hạc bám theo sát gót cậu.

Xà dẫn Hạc đi xa hơn nhiều phía đầu nguồn, đi theo bờ sông. Rạng đông, trời đầy mây âm u và xám xịt, sau cùng họ dừng chân trước cánh cửa xiêu vẹo của một ngôi nhà thuyền đổ nát. Xà gõ một tiếng, ngưng lại, rồi gõ tiếp bốn tiếng liên tục thật nhanh. Cánh cửa bật ra, rồi Hạc theo Xà bước vào trong.

Mãng đứng ngay ở ngưỡng cửa. Ông đóng cánh cửa sau lưng họ và Hạc nhìn quanh quan sát. Trên ba bức tường ọp ẹp, mỗi bức có một ngọn đèn dầu soi căn phòng sáng mờ mờ. Nơi lẽ ra có bức tường thứ tư thì trống lổc, chẳng có gì cả. Cái khoảng trống không có tường này đu đưa trên mặt sông và một chiếc xuồng nhỏ nổi trên mặt sông bên trong căn nhà thuyền. Chiếc xuồng trống không, ngoại trừ một cây sào dài mà Hạc biết là nó được dùng để đẩy chiếc xuồng đi dọc theo bờ sông cạn.

Băng, Hồ và Chờ Râu, có cả một cô gái có làn da sạm mướt mà và khuôn mặt phẳng bẹt kỳ dị, cùng đứng trên một vuông đất ở bờ sông khô ráo. Hạc nghĩ cô gái trông giống như một con lươn quá đi.

Băng mỉm cười, rồi Hạc bước lại bên Băng.

Băng nói, “Mẹ rất vui khi được gặp lại con”.

Hạc đáp, “Gặp mẹ con cũng vui vậy”. Cô ngó quanh phòng, “Đúng ra thì vui khi gặp tất cả mọi người. Nhưng Quận Chúa đâu rồi?”.

Băng đáp, “Nó ở lại Phượng Ngọc với mấy người khác. Ngô Công và Cầu đang làm cho nó khuây khỏa. Vậy ra bọn lính không khám phá ra mẹ và mọi người ở đó à?”.

Mãng đáp, “Phần lớn bọn lính không thể tìm được mật trong tổ ong. Chúng ngó quanh quần, nhưng rồi bỏ đi ngay sau khi Yến thết chúng một bữa ăn. Dường như chúng thấy tình trạng của quán ăn và sự ế ẩm của cửa hiệu bà ấy, rồi cho rằng chẳng có kẻ tâm trí bình thường nào lại mò đến đó, kể cả bọn cướp. Chỉ có điều chúng không biết món gà hầm tương của bà ngon như thế nào!” Ông cười ha hả.

Hạc cười theo, “Còn hai người bị thương vì cứu chúng tôi thì sao rồi? Tôi nghĩ rằng tên của họ là Hùng và Sơn Hồ? Họ có bình an không?”.

Mãng đáp, “Họ ổn thôi. Hai tay đó xem nhẹ các vết thương còn tệ hơn nhiều so với ngày xưa. Tuy nhiên, cô thật là ân cần khi hỏi thăm sức khỏe của họ. Tôi sẽ cho họ biết cô thăm hỏi họ”.

Hạc đáp, “Cám ơn ông”.

Mãng gật đầu, “Này, cô đang cầm gì trong tay thế? Đồ cần giặt của ngày mai à?”.

Hạc đáp, “Ồ, xin lỗi”. Cô quay sang Chờ Râu và đưa cậu cái áo được bó lại, “Cái này dành cho anh”.

Chờ Râu hỏi, “Gì vậy?” Cậu mở cái gói ra và gương mặt sáng lên, “Cô trở lại lấy mấy món này cho tôi à? Cám ơn nhiều!”.

Hạc cười khi, “Không có gì”.

Băng nhìn Xà và gật đầu, “Cũng xin cám ơn cậu luôn thế. Tôi chân thành biết ơn cậu, chàng trai ạ”.

Xà khẽ nhún vai, “Tôi có làm được gì đâu”.

Băng nhìn Xà không chớp mắt, “Chờ con gái tôi ở khu trại chính là ý kiến của cậu. Cậu phải mạo hiểm lắm. Cậu nên nhận lòng biết ơn của tôi”.

Xà trông bối rối. Hắn cúi người hướng về phía Băng. “Cô đừng bận tâm. Tôi rất mừng khi cảm nhận được khí của Hạc bên ngoài lều. Khí của cô ấy giống của cô lắm”. Xà quay sang Hạc và cúi người, “Tôi... chúng tôi... nhớ chị ghê”.

Hạc cúi chào thân thiện, giờ thì chính cô lại bối rối vì cúi chào kiểu cách với người anh em của mình. Cô định cám ơn Xà thì cô thấy Chờ Râu trở nên căng thẳng. Hạc ngó qua Chờ Râu, nhưng cậu ngó lảng đi, đôi má nhợt nhạt đỏ ửng lên.

Hồ khẽ gầm gừ và Hạc thấy Hồ đang ngó Chờ Râu chăm chăm. Hắn là Hồ cũng nhận thấy phản ứng của Chờ Râu. Phải chăng Chờ Râu đang... ghen?

Mãng cười khúc khích, “Ta thấy cô có một cặp anh em rất sẵn sàng che chở cho cô, Hạc à. Một người thì sẵn sàng làm mọi chuyện để tìm cô, còn người kia thì sẽ bảo vệ danh dự cho cô. Thật là tốt”.

Hạc đỏ mặt và ngó xuống đất. Cô thoáng nhìn thấy một sự chuyển động lạ. Cô ngó tay áo của Xà thấy một cái đầu rắn thò ra! Cô chỉ nó, “Cái gì đó?”.

Xà đáp, “Chỉ là một người bạn thôi. Cô có thích âu yếm nó cho vui không?” Hắc giơ cánh tay ra về phía Hạc và cô thối lui. Xà cười điệu.

Hạc nói, “Chơi gì kỳ quá. Anh biết là tôi ghét rắn lắm mà”.

“Ồ, cảm ơn nhiều” Xà, *thăng rắn*, nói với giọng đùa cợt.

“Đúng vậy, cảm ơn nhiều”. Mãng, *ông trăn*, nói thêm. Ông nháy mắt.

Hạc càng đỏ bừng mặt.

Mãng nói, “Thôi đùa như vậy đủ rồi. Giờ bàn việc nhé. Chuyện gì xảy ra với cô vậy, Hạc? Cô có ổn không?”.

“Tôi ổn” Hạc đáp, “Tôi đi gặp Ưng. Tôi... giúp hắc trốn thoát”.

Hổ gầm lên, “Chị làm Gì?”

“Im lặng!” Mãng nói, trừng mắt với Hổ. “Con muốn làm cho cả đám bị bắt à?”.

Hổ cắn môi rồi cúi thấp đầu, “Xin lỗi”, cậu lí nhí ấp úng.

Hạc nói, “Tôi cũng xin lỗi. Có vẻ như ngay lúc đó thì nó là việc nên làm, nhưng bây giờ thì tôi không chắc”.

Băng hỏi, “Chuyện gì đã xảy ra?”.

Hạc đáp, “Con thỏa thuận với hắc. Con hạ gục tay canh gác hắc... một viên tướng tên là Sư... rồi thả Ưng đi. Đổi lại, Ưng nói cho con biết nơi mà mình có thể tìm thấy Hầu”.

Mãng hỏi, “Cô hạ gục Sư à?” Ông mỉm cười. “Võ công của cô hắc là siêu tuyệt khác thường. Tôi rất tiếc không được chứng kiến. Bây giờ cô cần phải cảnh giác hơn bao giờ, cô biết đó. Sư sẽ săn lùng cô”.

Hạc gật đầu, “Tôi hiểu. Ưng nghĩ rằng lẽ ra chúng tôi nên giết hắc”.

Mãng nói, “Chắc chắn là lẽ ra cô nên nghe lời Ưng. Giờ thì không quan trọng nữa. Chuyện gì xong thì đã xong. Ưng đã nói gì về Hầu?”.

“Ưng cho tôi biết về một căn nhà tranh phía hạ nguồn tính từ Khai Phong mà có thời hẵn dùm như một ngôi nhà an toàn. Hẵn bảo nó cách chừng một giờ và nghĩ có lẽ Đường Lang mang Hầu đến đó”.

Mãng gật đầu, “Tôi vẫn ngờ rằng Ưng có một nơi trú ẩn đâu đó dọc theo sông Hoàng Hà. Tôi không biết nhiều về Đường Lang, nhưng tôi sẽ không bỏ qua việc hẵn dùm Hầu như con mồi để chiếm quyền bí kíp bản đồ từ cô. Chắc chắn hẵn đang đặt một cái bẫy. Cô phải thật cẩn thận đấy”.

Hạc nhướn đôi mày mỏng lên, “Cẩn thận à?”.

Băng nói, “Cậu Hầu em con cần con. Con phải đến với cậu ấy”.

Mãng đi quanh cái bàn đến chỗ cô gái da sạm đang ngồi, rồi ông đặt bàn tay nhợt nhạt to tướng lên vai cô. Cô ngước đầu lên và cười với ông.

“Cô gái trẻ này tên là Sâu”. Mãng nói.

“Cô ấy và cậu em sinh đôi, Nông, sống ở sào huyệt cùng chúng tôi. Họ theo tôi và các anh em khác đến Khai Phong này sau khi Ưng và Đường Lang đánh bại chúng tôi. Cô ấy và cậu em ở dưới nước cũng y như ở trên cạn. Cả hai không ai nói năng gì và chúng tôi không biết tên của họ, do đó chúng tôi gọi họ là Nông và Sâu. Hôm qua tôi thấy cả hai người dưới nước khi Hầu bị bắt và chúng tôi tới ngôi nhà thuyền này ngay khi bọn lính rời khỏi Phượng Ngọc bởi vì tôi biết Sâu và Nông đang sống ở đây. Sâu đang chờ chúng tôi và qua sự ra dấu của cô thì chúng tôi tin rằng em của cô đã đi theo chiếc thuyền của Đường Lang. Cô ấy muốn đưa chúng ta tìm đến nơi em của mình và tìm ra Hầu”. Mãng hất đầu ra dấu về phía chiếc xuồng.

Xà hỏi, “Sâu muốn đi bằng thuyền à?” Cậu nuốt nước bọt, hắng giọng.

Hạc nhớ ra rằng Xà ghét thuyền lắm. Đúng ra, cậu ta ghét nước nói chung. Cậu bơi như chó quào.

Mãng nói, “Đi thuyền là hợp lý nhất. Nó là cách nhanh nhất để xuống sông. Nếu các bạn đi nhanh, các bạn có thể làm cho chúng bất ngờ”.

Hạc gật đầu và nhìn Chờ Râu. Lần này Chờ Râu không tránh ánh mắt của cô.

Chờ Râu nói, “Việc của tôi là ở lại đây với mẹ cô và Quận Chúa. Tôi muốn giúp cô, nhưng tôi phải ở lại. Tôi xin lỗi”.

Hạc nói, “Tôi hiểu. Cám ơn anh giúp đỡ gia đình tôi”.

Chờ Râu lại đỏ bừng mặt.

“Chị có thể tính luôn tôi đi cùng”. Hồ trầm giọng gầm gừ.

Xà hưởng ứng, “Tôi nữa”.

Sâu gật đầu với Hạc và Hạc gật trả.

Hạc ngó Mãng, “Tôi nghĩ tất cả gồm có Hồ, Xà, Sâu và tôi”.

Mãng nói, “Tuyệt lắm. Bốn đứa sẽ vừa chỗ trên chiếc xuồng cho cả Hầu trên đường về. Tôi đề nghị là các bạn đi ngay. Gặp may thì các bạn sẽ trở lại vào ngày mai. Sẽ có ai đó chờ các bạn ở đây”.

Hạc vươn người thẳng lên. Cô hiểu rằng nếu có điều gì sai lạc, thì cô có thể không gặp lại mẹ trong một thời gian. Dường như Băng đọc được ý nghĩ của con gái.

Băng nói, “Mẹ con mình sẽ gặp lại nhau, nhanh thôi mà”.

“Vâng”. Hạc đáp, “Rất nhanh thôi”. Cô cúi đầu chào mẹ và mẹ cô đứng lên chào lại cô, thật thấp. Hạc hiểu rằng một bà mẹ không thể bày tỏ với con gái một cử chỉ tôn trọng hơn thế.

Mãng nói, “Hãy để bốn đứa lên đường thôi”.

Chương 16

Hạc, Xà và Hồ núp bên dưới một tấm che mốc meo trên sàn của chiếc xuồng. Thỉnh thoảng chúng hé nhìn ra, ngó bờ sông phía nam qua màn mưa mù dờ buổi sáng. Sâu đứng ở cuối xuồng, đều tay chống sào xuôi dòng.

Dòng sông mà chúng hiện đang đi thật vắng vẻ. Qua một lúc khá lâu, cũng chẳng thấy một con thuyền nào khác và trong hơn một giờ chúng cũng không thấy có bóng dáng nhà cửa. Hạc đang tính nhắm mắt nghỉ ngơi một lát thì Hồ nhìn thấy cái gì đó với đôi mắt rất tinh của cậu.

“Kia kìa” Hồ thì thầm, từ dưới tấm che chỉ một ngón tay ra, “Một chiếc thuyền rồng”.

Hạc căng mắt nhìn. Rồi cô cũng thấy nó ngay. Chiếc thuyền đã được kéo lên bờ bên dưới một cây liễu thật to có hai thân sinh đôi. Chiếc thuyền và hai thân cây khó nhận ra qua cành lá dày và màn mưa như thác đổ. Đúng là nơi này rồi.

Chiếc xuồng quay về hướng cây liễu và Xà đứng bên Hạc, căng thẳng. Xà thì thầm, “Sâu đang làm gì vậy? Chúng ta không nên đi thẳng vào bờ ở đây. Có thể là cái bẫy đấy”.

Hồ xoay cái đầu to qua trái, rồi phải, “Tôi không nghĩ đó là cái bẫy đâu. Cái hàng cây gần nhất cách xa cả hàng trăm bước. Không có điểm phục

kích nào cả”.

Hạc quan sát kỹ trên bờ, “Tôi nghĩ Hồ nói đúng. Chắc bọn lính của Đường Lang chỉ để thuyền dưới bóng cây để khỏi bị nước mưa làm đầy. Hay có lẽ chúng đang cố giấu nó đi. Nếu Hồ không chỉ ra, thì tôi nghĩ mình không thấy được nó đâu. Lá liễu rũ xuống tận mặt nước cơ mà”.

Xà nói, “Đó là một chỗ núp không tốt chút nào. Tôi có một cảm giác không hay về vụ này. Con rắn của tôi cũng có vẻ bất an. Còn chính cái cây thì thế nào? Có thể có kẻ núp trong đó đấy”.

“Không có đâu. Nó trống không à” Hồ đáp, ngó kỹ cái cây từ ngọn xuống gốc.

Xà nói, “Thôi được, chỉ đề phòng thôi. Tôi nghĩ mình nên đi tiếp về phía hạ lưu rồi lên đi bộ ngược trở lại dọc theo bờ”.

Hồ nói, “Chà, tôi tính mình đi thẳng tới bờ rồi núp dưới cái cây đó. Tôi phải chuồn ra khỏi cái tấm che mục nát này. Nó còn thối hơn cả chân của Hầu nữa. Anh có đánh hơi ra ma nào không?”.

Xà đáp, “Tôi không chắc. Giờ thật là khó mà tập trung được. Mưa làm tôi phân tâm. Mình cần tới gần hơn nữa”.

Khi chiếc xuồng tiếp tục tiến về phía cây liễu, thì Hạc nhìn lại Sâu. Cô ngỡ rằng sẽ thấy Sâu đang quan sát con sông trước mặt xuồng. Nhưng không phải vậy, Sâu đang chăm chú ngó ra sau đuôi chiếc xuồng. Hạc nhìn theo ánh mắt Sâu thấy một cái que nhỏ rẽ nước trôi về hướng họ. Nó trôi thẳng đứng, một đầu thò lên khỏi mặt nước. Mà nó còn trôi ngược lại với dòng chảy.

Xà và Hồ hẳn cũng thấy. Hạc nghe Xà rít lên khe khẽ, còn Hồ thì bắt đầu gầm gừ. Hồ gầm gừ dữ hơn khi cái que đột nhiên biến mất dưới mặt nước.

Một lát sau, một thằng nhóc nhô đầu thẳng lên khỏi mặt nước tối mò đằng sau chiếc xuồng. Nó cắn một cái que rỗng và dài. Nó ngó Sâu chăm chăm, rồi trên gương mặt phẳng bệch nở một nụ cười toe toét. Sâu cười lại

với nó. Đích thị thẳng nhóc dưới nước là Nông, em của Sâu. Nó dùng cái que để thở khi lặn ở dưới nước. Xà và Hồ thở phào nhẹ nhõm.

Nông chỉ tay xuống nước, dọc theo bờ phía nam. Nó giơ một tay lên khỏi mặt nước rồi quơ một ngón tay vẽ phác một tòa nhà trong không khí, rồi bắt đầu gãi nách như một con khi.

“Hầu!” Hồ thốt lên, rồi đứng dậy, đẩy tấm che lại. “Đi thôi và...”.

Xà chụp tay Hồ lại và kéo hẳn xuống sàn. Chiếc xuống cạ rung lắc dữ dội. Xà thì thầm, “Cúi xuống, Mèo Ướt! Có đưa thấy cậu thì sao?”.

Hồ hậm hực, “Chẳng có ma nào ngoài kia đâu”.

Xà nói, “Cậu đâu có biết được”.

Hồ đáp, “Không đâu. Mình sắp đến bờ rồi mà êm ru à. Có nghĩa là Đường Lang và bọn lính chắc tùm tùm lại trước bếp lửa ở trong nhà. Chúng không nghĩ mình đi trong thời tiết như thế này đâu. Nào, lên làm thịt chúng đi!”.

Xà rít lên, “Chúng ta cần có thêm thông tin trước đã”.

Hạc ngó về phía bờ sông. Chắc là Hồ nói đúng, tuy nhiên có thêm chút thông tin cũng không hại gì. Hạc biết rằng Nông và Sâu không nói, vì vậy cô cố nghĩ ra một câu hỏi mà Nông có thể trả lời mà không phải dùng lời nói. “Có bao nhiêu đứa đang canh giữ Hầu?”.

Nông giơ ba ngón tay.

Xà nhìn Hạc và nhướng mày. Xà nói, “Biết điều đó thật là hay. Hẳn là Đường Lang sai lính đi trở lại đâu nguồn để truy lùng mình rồi. Chắc ba đứa đó là Đường Lang, Hồ Mang và Hà Mô”.

Nông gật đầu.

Hồ nói, “Tôi thích cái tỉ lệ này. Năm thằng mình mà chỉ có ba đứa nó. Đi xơi tái chúng đi!”.

Nông và Sâu gật đầu như thể biểu lộ sự đồng ý, rồi bỗng sững sờ. Có điều gì không hay rồi.

Họ đến cây liễu và mũi xuồng quẹt vào những nhánh cây sà xuống thấp trước khi đi qua bên dưới. Hạc né khi mấy cành cây đến gần đầu cô và cô thấy sau đuôi xuồng Nông lặn xuống nước bơi đi. Sâu quỳ xuống và nắm chặt hai bên thành xuồng, nhìn thẳng tới trước.

Hoang mang, Hạc quay về phía bờ sông khi cô trượt qua bên dưới đám lá liễu sà thấp. Bên dưới tán cây, cô thấy một cái que rỗng thò lên khỏi mặt nước. Nó ngay trước mặt chiếc xuồng.

“Coi chừng!” Hồ la lớn, chỉ về phía cái que. Cậu đứng lên và mũi xuồng đột nhiên bật thẳng lên trời. Hạc phóng mình vào đám lá liễu dày, rồi cô chụp được một trong những cành cây chắc chắn. Nó chịu được trọng lượng của cô.

Hạc thấy mình đang đưa trên mặt sông trong màn mưa trong lúc các anh em cô trôi đi bên dưới tán cây. Trong lúc Xà và Hồ rơi xuống con sông mù mịt mưa phía sau cô, thì cô nghe tiếng họ đồng thanh la lên, “Hà Mô!”.

Hạc ngoái đầu lại dưới tán lá cây thấy một gã béo ơ là béo ở dưới nước. Hắn một mình hất tung chiếc xuồng của của họ. Hắn to béo nhưng rõ ràng là rất mạnh và giống một con ếch khổng lồ hay có lẽ một con cóc sông.

Một con cóc sông rất hung hãn.

Chương 17

“Giờ đây có chuyện mà không phải ngày nào mi cũng thấy”. Gã to béo nói với Hạc, “Một con cò nhóc treo lủng lẳng trên cây như là một con khi khiếp đảm. Có phải mi học cái chiêu đó từ thằng nhóc Hâu em mi không?”.

Gã béo cười hềnh hếch và đứng dậy. Hãn đã quỳ dưới sông, núp dưới làn nước. Hạc nhận ra hãn cũng là tên mà cô đã thấy ở mũi chiếc thuyền rồng của Đường Lang ngày hôm qua. Chắc hãn là Hà Mô, hay Cóc. Nước bùn chảy quanh cái bụng phình khi hãn lội về phía cô.

Hạc ước gì cô được Hâu dạy cho một vài chiêu hâu quyền trên cây. Hâu rất giỏi chống trả bằng chân khi hai tay đu toòng teng. Tuy nhiên, các tay hạc quyền lại không có các chiêu đó. Hạc phải ứng biến thôi.

Hà Mô còn cách cô hai bước thì một cái gì đó bung thẳng lên khỏi mặt nước ngay bên dưới chân cô. Hạc co hai đầu gối lên ngực theo bản năng rồi ngó xuống. Đó là Nông. Nhanh như một con lươn, cậu ta tống hai lòng bàn tay vào ngực của Hà Mô, nhưng Hà Mô không hề lay chuyển.

Hạc ngó ra sau lưng Hà Mô thấy Sâu trời lên trên mặt nước cạn. Cô ta đâm vào sau đầu gối của Hà Mô. Tuy nhiên, đôi chân to đùng của Hà Mô vẫn không nhúc nhích. Có vẻ như hãn không để cho mình ngã ra sau, hay ngã qua hướng nào cả.

Hồ gầm lên và Hạc nghiêng đầu ra ngoài tán lá cây liễu. Hồ đang lao về hướng mọi người qua màn mưa tầm tã trên sông. Hạc thấy chiếc xuồng lật úp, gác trên mấy tảng đá to. Chiếc xuồng trống không. Cô không biết Xà đã biến đâu mất rồi.

Hà Mô kêu lên một tiếng ÔP! vang trời, rồi Hạc thụt đầu vào lại dưới tán lá, thấy hắc ngòi chòm hồm dưới nước, Sâu vẫn bám sau lưng hắc. Hai tay Hà Mô đập thẳng xuống trước mặt đến tận đáy sông và hắc chuyển trọng lượng về phía trước lên hai tay.

Hạc la lên, “Sâu! Lùi lại mau...”

Nhưng đã quá trễ. Hà Mô đập cả hai chân thẳng về phía sau, trúng vào hông của Sâu. Cô bị nhấc lên khỏi mặt nước và văng tung lên bờ. Cô va mạnh vào hai nhánh sinh đôi của cây liễu và đầu cô bật ra sau, nện vào cây cái ạch. Sâu ngã quy xuống đất.

Nông ré lên một tiếng lanh lảnh và Hà Mô đứng dậy. Nông phóng toàn thân về phía trước, nện cả hai nắm đấm trúng vào thùng nước lèo to chình ình của Hà Mô. Hạc biết rằng cú đấm búa đôi của Nông có thể đánh quy bất cứ người anh em hay thầy cũ của cô. Tuy nhiên, bụng của Hà Mô thu lấy đối lực như mặt nước ao thu lấy một hòn sỏi ném xuống. Những khoanh mờ tỏa ra từ bụng của Hà Mô khi hắc chụp lấy cổ của Nông bằng hai bàn tay thô kệch to sụ và dúi đầu Nông xuống mặt nước sông ngẫu bùn.

Hạc định lao xuống nước cứu Nông thì Hồ chen qua đám lá liễu dày. Hồ ngó quanh, vẻ bối rối.

Hạc nói, “Cứu nó đi!”.

Hồ hỏi, “Xà à?”.

“Không! Nông! Cứu Nông đi!”.

“Xà đâu rồi?”.

“Cứu Nông đã! Ta sẽ tìm Xà”.

Hỗ ngó Hà Mô và dường như hiểu ra. Hỗ ra đòn. Cậu nhảy lên khỏi mực nước ngang ngực rồi lao xuống bên Hà Mô, tung một đòn hổ trào ngược vào tai hắn.

Hạc thấy một thoáng vừa lo ngại vừa hài hước qua nét mặt Hà Mô. Hà Mô buông Nông ra rồi thối lui một bước, ngoài tầm tay của Hỗ.

Nông nửa đứng, nửa rũ người xuống. Nước bắn trong miệng phun ra thành vòi như một cái họng nước vỡ. Nó bước loạng choạng về phía chị nó ở gốc cây.

Hỗ và Hà Mô đứng dưới sông nước sâu ngang hông, ước lượng sức nhau. Hạc xoay quanh xem xét con sông bên ngoài tán lá của cây liễu lần nữa, tìm Xà. Cô ngó qua màn mưa dày và hoảng hồn khi thấy cậu ở xa lắc cuối nguồn sông, cố vùng vẫy giữ người nổi lên. Cậu bơi thật tẹt và có vẻ như quá lo lắng với việc giữ một tay cao khỏi mặt nước, vì con rắn của cậu.

Hạc quay lại với Hỗ. Hỗ và Hà Mô đang chậm chậm vờn quanh nhau.

Hạc nói, “Hỗ! Ta phải đến cứu Xà đây!”.

Hỗ đáp, “Không sao đâu. Tôi sẽ theo chị ngay. Vụ này không lâu lắm đâu”.

Hà Mô cười hềnh hếch và Hạc buông tay khỏi cành cây. Trong lúc đáp xuống, cô nghe Hà Mô nói, “Ta thích lòng dũng cảm của mi, thẳng nhóc. Quên, bà chị của mi chứ, ta mang mi đến cho Lão Thủ thay vì nó...”

Hạc chạm chân xuống làn nước cạn và lạnh, rồi bắt đầu bơi đi. Cô tự hỏi, Hà Mô muốn nói gì vậy?

Hạc cố quên Hà Mô đi và vươn tay bơi những sải dài và mạnh tới Xà. Dòng nước lạnh cóng thúc cô phải hoạt động thân thể nhiều hơn.

Khi cô bơi được nửa đường đến Xà, thì Hạc thoáng liếc thấy cái gì đang di động. Cô thấy hai bóng người đang chạy trên bờ. Một kẻ chạy về phía Hỗ và Hà Mô, kẻ kia thì về phía Xà.

Phán đoán qua bím tóc dài khác thường của kẻ thứ nhất, thì kẻ đang chạy đến Hồ và Hà Mô là Đường Lang.

Người kia so ra nhỏ tí và mặc tuyền đen từ đầu xuống chân. Cái trùm đầu đen như bóng đêm giữ cho mặt người thứ hai khỏi bị mưa tạt và ánh mắt của Hạc, nhưng Hạc biết chắc đó là ai. Đó là mẹ của Xà, Hồ Mang, hay *rắn mang bành* - người đàn bà đã bắt Hầu vào ngày hôm trước.

Hồ Mang đến mé nước hạ nguồn của Xà và lội xuống ngang hông mụ. Mụ thọc tay vào tay áo và Hạc nghĩ rằng Hồ Mang sắp kéo ra một vật gì đó để duỗi dài thêm tầm tay hầu cứu Xà trong lúc cậu thì thụp dưới nước. Thay vì vậy, cổ tay của Hồ Mang vung ra thật mạnh về phía cái đầu nhấp nhô của Xà.

Dù dưới bầu trời tối sầm và màn mưa tầm tã, Hạc thấy ánh lóe kim loại phập vào cổ của Xà. Cậu ngạt thở khò khè đủ to để Hạc nghe, rồi thân cậu mềm rũ trong dòng nước.

Hạc thét lên, “Không!” Đó là một mũi phi tiêu và qua phản ứng của Xà, Hạc biết chắc nó được tẩm thuốc độc ở mũi.

Hạc bơi điên cuồng về phía Xà. Sau lưng cô, cô nghe Hồ rống lên... rồi im bật.

“Không! Không! Không!” Hạc thét lớn. Điều vừa xảy ra với Hồ đã hạ gục cậu rồi, hay còn tệ hơn.

Hạc bơi chậm lại và ngóc đầu lên về phía Hồ Mang. Hồ Mang hất cái trùm đầu màu đen lại và mím một nụ cười đẹp chết người với Hạc trong khi Xà lả đi trong vòng tay của mụ.

Hạc bất lực. Hồ Mang thò tay vào áo Xà lấy quyển bí kíp mà cậu mang theo. Mụ chuôi quyển bí kíp lên trong tay áo và làm điều không thể tưởng tượng nổi.

Vẫn nhìn Hạc chăm chăm, Hồ Mang hất Xà lật úp xuống sông rồi đẩy cậu xuống dòng nước xiết. Mụ gỡ cái trùm đầu lên và trườn lại lên bờ.

Chương 18

Hạc không thể tin nổi điều cô vừa chứng kiến. Cô ước gì nó là một cơn ác mộng nhưng biết rằng không phải vậy. Xà sắp chết rồi.

Hạc dang rộng đôi tay rồi thốc mạnh xuống con sông lạnh, ngẫu bùn, đẩy mạnh người tới trước một bước điên cuồng. Trong bóng tối và màn mưa tầm tã trước mặt cô, Xà bất tỉnh, co giật và cuốn vào dòng nước sông chảy xiết. Ít ra thì lúc này cậu nổi ngửa lên. Cô có thể có một cơ hội để cứu cậu.

Hạc tới bên Xà rồi luồn ra phía sau cậu. Cô vòng tay ôm quanh ngực cậu, đạp chân thật mạnh để giữ đầu của cả hai ở trên mặt nước. Cô dựa đầu lên vai Xà và đặt tai trước môi cậu. Cùng lúc đó, cô siết mạnh khung xương sườn hẹp của cậu, mong nghe được gì chẳng.

Hạc nhận được hơn cả một tai đầy ứ.

Đột nhiên Xà ọe, một vòi nước sông bắn và các thứ lẳng nhăng trong dạ dày phun vọt ra miệng. Hạc rùng mình và lắc mạnh đầu. Cô ngửa mặt lên trời và để nước mưa rửa sạch. Qua vòng tay mình, Hạc cảm thấy ngực Xà phập phồng. Cậu đang thở.

Tuy nhiên, Xà vẫn còn bất tỉnh. Hạc sẽ phải bơi cho cả hai đứa. Với một tay ôm quanh người cậu em, còn tay kia - cánh tay bị thương - thì cố hết

sức khỏa nước, Hạc từ từ di chuyển về phía bờ.

Bằng cánh tay lành ôm quanh ngực Xà, Hạc cảm thấy có cái gì đó ngo ngoạy bên dưới cổ áo của cậu. Đó là con rắn của cậu. Cô đã quên nó rồi. Hạc cưỡng lại sự thôi thúc rút tay đi và đổi thế ôm. Cái đầu sặc sỡ màu sắc của con rắn thò ra khỏi cổ áo của Xà vào màn mưa u ám.

Hạc quay đi. Cô ngó lại phía thượng nguồn và tròn xoe mắt. Đường Lang đã kéo chiếc thuyền rồng ra khỏi tán lá cây liễu và đang thả nó vào dòng sông! Hồ Mang theo bên hẵn.

Hạc cố hết sức hạ người thấp xuống nước, kéo Xà và con rắn xuống theo. Cả bọn cần tìm chỗ núp. Hạc nhác thấy một cái cây lớn nghiêng vào con sông tràn bờ và cố tiến về phía nó bằng tất cả hơi sức còn sót lại.

Hạc đến được cái cây và mở cành xoắn xuýt của nó trong lúc Đường Lang đẩy chiếc thuyền rồng có Hồ Mang ở trên vào dòng nước xiết. Hạc len vào cái mở cành lá rồi mù cùng với Xà và một tay ôm quanh cậu, tay kia thì ôm quanh một cành cây to và trơn. Dòng nước ở đây mạnh hơn nhiều. Nếu không thận trọng, cô và Xà sẽ bị cuốn ra biển.

Chiếc thuyền rồng lao xuống hạ nguồn qua màn mưa tầm tã bằng một tốc độ khủng khiếp. Hồ Mang ở mũi thuyền, Đường Lang ở đuôi thuyền. Mỗi người chèo bằng một mái chèo đơn. Mặt khác, chiếc thuyền trống trơn. Chẳng mấy chốc chúng đến đủ gần để Hạc nghe tiếng chúng.

“Láiii tránh khỏi cái cây ở giữa sông đó đi”. Hồ Mang nói, chỉ vào chỗ Hạc đang núp.

“Nhưng nếu con bé đang núp trong đó thì sao?” Đường Lang hỏi, “Hay là Xà?”.

Hồ Mang nói, “Quên chúng đi. Xxxà coi như tiêu rồi, còn con bé thì không còn giá trị gì đối với mình nữa. Hà Mô thì thỏa mãn với thằng nhóc khỉ và thằng nhóc hồ như tiền công được trả. Hai thằng nhóc đó sẽ mang lại cho hẵn cả mở tài sản. Mình có cái mình mong muốn và không

đáng công để bắt con bé rồi nộp nó cho nhà chức trách. Chúng ta cần phải nhanh chân lên”.

“Vậy thì mình chúng ta sẽ nhanh chân”. Đường Lang đáp.

Và đúng như vậy, chiếc thuyền rồng trôi qua.

Hạc thở phào nhẹ nhõm. Cô nhìn Xà vẫn được kẹp dưới tay cô. Làm sao mà một bà mẹ lại có thể đối xử với con trai mình như vậy nhỉ? Cô tự hỏi.

Hạc nghỉ một lát để lấy sức, rồi cô lại suy nghĩ thật dữ. Cô băn khoăn, Hà Mô sắp làm gì với Hầu và Hồ nhỉ? Giao nộp chúng để lấy số tiền thưởng mà cô đã thấy được thông báo ở Khai Phong ư? Ít ra là chúng vẫn còn sống... cho tới lúc này.

Hạc bắt đầu rùng mình ớn lạnh dưới làn nước rét cóng và cô quyết định đi tiếp. Cô chen ra khỏi đám cành lá rồi nùi và giật Xà một cái thật mạnh.

Xà không nhúc nhích gì cả.

Hạc lại giật Xà thêm cái nữa. Cậu vẫn neo cứng.

Hạc nhìn kỹ hơn thì thấy một chân của Xà bị treo vào vật gì đó. Cố hết sức, cô không thể gỡ cậu ra.

Hạc băn khoăn tự hỏi mình nên làm gì đây. Cô đang mất sức thật nhanh. Cái việc bơi này đã vắt cạn sức của cô.

Như thế được đáp lời, Hạc thấy một chiếc thuyền thứ hai tiến đến xuyên qua bóng tối và màn mưa tầm tã. Nông đứng trên chiếc xuồng, đang quan sát bờ sông.

Đúng rồi, Hạc nhớ lại. Chiếc xuồng đã bị treo gác lên đá ở thượng nguồn. Chắc hẳn là Nông đã kéo nó xuống và chỉnh nó lại. Nó đang tìm bọn mình đây.

Hạc cố nhắc người lên cao khỏi mặt nước và vẫy một tay trong lúc vẫn bám giữ Xà. Nông thấy được cô.

Trong lúc Nông đỡ lại dọc theo cái cây, thì Hạc thấy Sâu nằm bất tỉnh trên sàn xuồng. “Gặp cậu tôi mừng quá”. Hạc nói, “Em Xà của tôi bị mắc kẹt. Cậu giúp một tay nhé?”

Nông gật đầu và chỉ lên bờ. Hạc hiểu ngay ý nó muốn gì. Nó sẽ đẩy chiếc xuồng lên cạn, rồi bơi ra giúp cô. Chẳng mấy chốc, Nông đã làm được điều đó. Khi đến bên Hạc, nó lặn sâu xuống con sông tối mò.

Một lát sau, Xà thoát ra được. Hạc ôm chặt cậu và cô cố sức bơi về phía bờ sông.

Nông trôi lên kế bên Hạc rồi giúp cô mang Xà lên bờ sông trơn trượt. Con sông dâng nước nhanh chóng nuốt mất cây cối và xói mòn nhiều khoảnh mép sông bùn lầy lớn. Ở đó họ sẽ không an toàn lâu đâu. Hạc phải vội lên thôi.

Hạc và Nông đặt Xà dưới một cây sồi lớn, cách xa mép nước, rồi Nông trở lại với Sâu, cô vẫn nằm bất tỉnh trên xuồng.

Hạc cần xem cổ của Xà. Cô với tay xuống kéo cổ áo của cậu lại và có cái gì đó vùng lên bên dưới - con rắn của cậu.

Hạc giật tay ra và chụp một cái gậy. Cô đẩy cái cổ áo ướt đẫm của Xà xuống rồi ngó kỹ cổ của cậu từ nhiều góc khác nhau. Có vẻ như mũi phi tiêu tẩm độc của Hồ Mang không cắm sâu lắm. Có một vết rách nhỏ, nhưng mũi phi tiêu không còn cắm vào vết thương. Điều này thật là tốt.

Mặc khác, Hạc quá lo lắng về những sự phức tạp có thể có từ thứ chất độc của mũi phi tiêu. Cần có một thứ chất kết dính để làm cho chất độc dính vào mũi phi tiêu. Cũng chính thứ chất dính đó làm cho chất độc dính vào vết thương. Hi vọng là nước sông và cơn mưa đã rửa sạch phần lớn chất độc trước khi mũi phi tiêu trúng người.

Trong trí cô, Hạc bắt đầu giở qua một trăm đề mục khác nhau về chất độc. Cô lắc mạnh đầu.

Cô đang phí thời gian. Thậm chí nếu cô tìm ra được thứ chất độc nào thì cô cũng không có thuốc giải. Điều tốt nhất mà cô có thể làm là lùng sục trong khu vực tìm các loại dược thảo có tác dụng chống lại các phản ứng phụ, mặc dù điều đó có vẻ như không giúp được gì nhiều. Cách duy nhất để chữa bệnh nhân bất tỉnh là làm một loại trà từ các chất liệu cần thiết rồi đổ nó vào cổ họng bệnh nhân. Cô không có cách nào để nhóm lửa. Cô cũng không có một cái ấm để đun nước sôi.

Hạc thở dài rồi ngó về hướng Nông. Cậu ta đang đứng, hai tay ôm mặt, trên chiếc xuồng. Hạc biết là nó đang khóc sục sùi.

Hạc bước tới chiếc xuồng và nhìn xuống Sâu. Thật là khó mà biết được cô ấy bị gì. Mỗi khi ở Ấn Chân có ai bị thương tương tự như vậy, họ thường chờ cho tới khi người đó tỉnh lại trước khi khám. Cô có thể thử làm Sâu tỉnh dậy bằng các loại dược thảo đặc biệt có vị hăng nồng, nhưng lúc này lại không có thứ dược thảo nào bên mình cô cả.

Hạc nhẹ nhàng đặt tay lên vai Nông, “Cám ơn em giúp chị em tôi. Ước gì tôi có thể làm điều gì đó cho chị của em. Nếu mà tôi có túi thuốc của mình, thì tôi...”

Nông cứng người lại và ngược nhanh lên. Hạc thấy một tia hi vọng lóe lên trong mắt nó. Nó cuống cuống chỉ xuống hạ nguồn con sông. Có lẽ nó biết chỗ tìm dược thảo.

Nông chỉ Xà rồi ra hiệu cho Hạc ở lại bên chiếc xuồng. Hạc gật đầu và trông theo trong lúc Nông chạy bên dưới cây sồi, thận trọng bồng Xà lên, rồi mang cậu trở lại chiếc xuồng. Nông đặt Xà xuống xuồng kế bên người chị của nó rồi ra hiệu cho Hạc giúp nó đẩy chiếc xuồng xuống sông trở lại.

Hạc ngó xuống hạ nguồn và nghĩ về Đường Lang và Hồ Mang. Chúng đang ở đâu đó ngoài kia. Hà Mô cũng vậy. Hồ Mang đã nói rằng chúng không thích thú gì với cô hay Xà, nhưng cô không tin chắc như vậy.

Hạc vuốt mái tóc nâu lờm chờm của mình. Thế nào đi nữa thì cũng tốt hơn là đứng vờ vẫn dưới mưa, ngó nước sông dâng lên. Và lại, cô còn phải

chữa trị cho Xà và Sâu. Cả hai đều có thể bị đau đớn lâu dài về sau nếu cứ bị bỏ mặc không chăm sóc thế này, thậm chí còn có thể nguy hiểm đến tính mạng nữa.

Hạc cùng Nông đẩy chiếc xuồng xuống dòng sông cuộn cuộn chảy rồi leo lên xuồng.

Chương 19

Hạc nhìn Nông khéo léo lái chiếc xuồng xuôi dòng qua màn mưa tầm tã trong mấy giờ liền. Xế chiều, cô vẫn chưa thấy tăm tích nào của Đường Lang, Hồ Mang, hay Hà Mô. Cô chưa thấy một chiếc thuyền nào dám ra sông trong cái thời tiết chết tiệt này, tuyệt nhiên là vậy. Cái duy nhất mà cô thấy là hết hàng dặm dài liên tiếp các loại cây bị ngập nước và nhiều khối bùn khổng lồ trượt chuồi xuống bờ đổ vào lòng sông. Chất bùn có một sắc vàng đậm dần lên và Hạc biết cái màu này có từ một loại khoáng chất đặc biệt, thứ khoáng chất được dùng làm thuốc nổ. Chính ở sự phong phú của loại khoáng chất này đã cho con sông cái tên Hoàng Hà.

Thứ vũ khí khủng khiếp, súng, Hạc nghĩ, rồi cô lại nghĩ tới Chờ Râu. Cô bắn khoản anh chàng ta thế nào rồi. Hi vọng là cậu ta chưa phải dùng tới mấy món vũ khí của mình. Cô hi vọng cậu vẫn ở với mẹ cô, Quận Chúa và mọi người được bình an. Hầu và Hồ lại là một chuyện khác. Hạc chỉ mong hai người đó còn sống. Và với người anh cả của cô, Long, người đã biến mất tăm, cô cũng mong vậy.

Hạc ngó Xà, nằm bất động trên sàn xuồng. Cậu đang nằm ngửa, mặt lệch qua một bên, rồi cô thấy một vũng nước mưa đọng lại gần bên mũi cậu. Cô cúi xuống và lật Xà nghiêng qua một bên để mặt cậu tránh khỏi vũng nước, rồi đôi mày mỏng của cô nhướng lên. Trong thắt lưng của Xà có một chỗ

phồng lên, dài và hẹp, mà trước đây cô chưa hề thấy. Trong chừng mực nào đó thì nó trông giống như đường viền của một trong những khẩu súng của Chờ Râu. Ngoài ra, còn một cái túi nhỏ được cột vào một bên thắt lưng của Xà. Hạc chọc vào cái túi thì nó kêu leng keng. Trong túi là tiền xu. Cô thắc mắc cậu ta có tiền ở đâu ra.

Hạc với tới cái chỗ phồng ở thắt lưng của Xà, rồi giật phắt tay ra. Một cái u lộ ra trên cổ tay phải của Xà bắt đầu động đậy. Đó là con rắn của cậu. Cô phải hành động thật nhanh nếu cô muốn tìm hiểu xem Xà đang giấu cái gì.

Hạc cởi dải thắt lưng của Xà ra rồi nhẹ nhàng lật cậu nằm sấp lại. Cô giữ chặt tà áo lụa xanh của cậu rồi giở lên. Có quyển sách gì đó được nhét vào thắt lưng quần của Xà. Mặc dù nó ướt sũng, Hạc biết ngay nó không phải là một trong những quyển bí kíp rồng. Nó trông quá mới so với những quyển bí kíp cũ mèm kia.

Hạc ngắm kỹ quyển sách một lát và thấy con rắn đang bò lên cánh tay của Xà, dưới tay áo. Hạc giật cuốn sách đi rồi thả chiếc áo của Xà xuống lại. Khi con rắn bắt đầu bò qua vai Xà, cô lật cậu ta nằm ngửa lại rồi vội vàng cột dải thắt lưng của cậu trở lại.

Con rắn thò đầu ra khỏi túi áo của Xà và Hạc ngửa người ra sau. Con rắn ngó cô một lúc, rồi rụt cái đầu sặc sỡ của nó vào lại trong áo Xà, khỏi bị mưa ướt.

Hạc nhún vai và ngược lên. Cô thấy Nông đang ngó mình.

Hạc nói, “Tôi không thích rắn chút nào”.

Nông gật đầu như thể đồng ý rồi quay đi, ngó chăm chăm xuống cuối dòng sông. Hạc nhận thấy dường như tâm tình của nó thay đổi hẳn. Nó ra vẻ lo lắng lắm.

Hạc hỏi, “Mình có gần nơi cần đến chưa?”.

Nông lại gật đầu. Chưa tới nửa giờ sau, nó chỉ về phía bờ. Hạc nheo mắt nhìn qua màn mưa thấy một ngôi nhà nhỏ, dựa lưng vào hàng cây trên đỉnh

một khối đất vàng. Đó là một ngôi nhà gỗ đơn giản, được dựng một cách khôn ngoan cách xa nước triều dâng.

Nông lái chiếc xuồng về phía bờ và thấy một khoảng trống hẹp nằm giữa hai cây phong có phần chìm dưới nước. Nó lái chiếc xuồng lên dải bùn vàng rồi nhảy ra. Hạc theo sau nó. Hai đứa cùng nhau lôi chiếc xuồng vào rừng cây, cách xa mép nước.

Nông ôm chị nó lên rồi hất đầu ra dấu cho Hạc cũng làm vậy với Xà. Với sự uyển chuyển của rắn, Hạc bồng Xà trên tay như một đứa bé thay vì vắt cật trên vai mình như thông thường. Bồng Xà theo kiểu này thì khó, nhất là trong lúc tay cô vẫn còn đau, nhưng ít ra cô có thể để mắt canh chừng cái cục u nhấp nhô từng có lần quấn quanh cổ tay của Xà.

Nông đi thẳng về ngôi nhà, Hạc bám sát theo nó. Chúng đến cửa trước và Nông đưa một chân lên gõ cửa. Không ai đáp lại.

Nông gõ lần nữa, lần này mạnh hơn và cánh cửa bật vào trong. Nó bước thẳng vào trong nhà mà không báo cho họ. Hạc lo lắng theo sau, cô phóng mắt nhìn từ trái qua phải.

Ngay lúc Hạc đi qua ngưỡng cửa, cô thấy nhẹ nhõm. Có được thảo khắp nơi! Chúng được treo trên các vách tường và trần nhà. Nhiều đồng được chất trên sàn nhà. Hạc thấy những tủ kệ, chai, giỏ và thùng chất đầy cây thuốc. Cô biết đây là nhà của một vị thầy thuốc. Còn hơn thế nữa, một vị danh y.

Hạc thấy rất nhiều thứ mà cô có thể dùng để giúp Xà một khi cậu tỉnh lại. Tại sao, ngay cạnh bên cánh cửa là một dãy thảo dược bổ phối. Có những đồng to tảo biển, hay rong biển; những hũ to đựng hạt mơ; những lọ nhỏ đựng hạt cải... cái danh sách dài không cùng. Hạc nhận thấy rằng ở đây có nhiều dược thảo hơn cả ở Ấn Chân. Thậm chí có vài thứ mà cô không nhận biết được nữa.

Hào hứng quá, Hạc đặt Xà xuống nền đất để nhìn quanh cho rõ hơn. Trong lúc nhìn, cô nhận thấy con rắn trên cánh tay Xà cứng đờ ra.

Hạc nghe một giọng nói cất lên sau lưng.

“Ta có thể giúp cô không?”.

Hạc quay lại thấy một bà lão khom người ở ngưỡng cửa. Mái tóc ước của bà mỏng và bạc, nhưng da còn căng và đôi mắt thật sáng và trong. Bà già lắm rồi, nhưng có vẻ khỏe mạnh khác thường.

Hạc cúi đầu. Cô cảm thấy mình như một kẻ trộm. “Cháu...”

“NÔNG!” đột nhiên bà lão kêu lên, cắt lời Hạc. “Cháu đó à? Lâu lắm rồi ta không gặp cháu! Tới đây cho ta nhìn cho rõ cái nào”.

Nông bước tới bà, hai tay bông Sâu. Gương mặt bà lão tái nhợt đi.

Bà nói, “Ồ, cưng ơi”. Bà ngó qua thấy Xà nằm trên sàn nhà, rồi bà dừng mắt lại ở Hạc, “Cháu tội nghiệp ơi. Ta là Bà Bà. Cháu đến đúng nơi rồi. Ta là thầy thuốc”.

Hạc cảm thấy sự nhẹ nhõm ấm áp lan ra khắp thân thể ước mèm của cô. Bà Bà có nghĩa là Bà Ngoại. Thật là một cái tên tuyệt hảo cho một vị thầy thuốc.

Hạc lau nước mưa đọng trên mày rồi cúi chào, “Cháu tên là Hạc”.

“Gặp cháu ta vui lắm, Hạc à” Bà Bà nói và gật đầu chào rất thanh lịch. “Thật là tệ, lẽ ra chúng ta gặp nhau trong hoàn cảnh tốt đẹp hơn. Kẻ nào đã làm thế này với cháu?”.

Hạc đáp, “Một tay tên là Đường Lang, một tay tên là Hà Mô và một mụ tên là Hồ Mang”.

Bà Bà vỗ tay, “Cháu phải rất đặc biệt mới có những kẻ như chúng theo đuổi. Ta sẽ làm hết sức để giúp cháu. Nông và Sâu đã giúp ta nhiều lần trong quá khứ. Dường như mới vừa đây cháu đang tìm thứ gì đó. Nó là thứ gì vậy?”.

Hạc đáp, “*Xiang mu*”.

Bà Bà có vẻ ngạc nhiên.

Hạc nói, “Nó là loại cây trường sinh. Nhưng nó có lá. Nó là cây thuốc”.

“Ta biết cây này” Bà Bà nói, “Cháu thích lá, thân hay vỏ cây?”.

“Nó tùy thuộc vào mẫu được xắt ra tươi như thế nào. Thứ mà cháu muốn tìm là chất dầu được chắt ra từ các nhánh cây vừa mới cắt xuống”.

Bà Bà nhướn mày, “Cháu sẽ làm gì với nó? Cho mấy đứa kia uống à?”.

“Không phải đâu!” Hạc nói, “Cháu muốn thoa một tí dưới mũi chúng để xem cái mùi có làm chúng tỉnh dậy hay không”.

Bà Bà mỉm cười, “Ta thấy cháu có tài chữa bệnh lắm, tuy nhiên cháu còn trẻ quá. Ta có ấn tượng lắm. Ta kê toa cũng y như vậy. Rủi thay, ta không có thứ cháu cần, nhưng ta biết nơi cháu có thể tìm được một mẫu tốt. Gần đây có một ngôi làng và có cái cây cháu tìm mọc ở ngay giữa sân đình. Đi bộ thì hơi xa, nhưng ta sẽ đưa cháu đến đó. Hãy sửa soạn cho Sâu và cậu bạn của cháu được thoải mái chút đã”.

“Cậu ấy tên là Xà” Hạc giới thiệu trong lúc cúi xuống bồng Xà lên.

“Rắn và Hạc?” Bà Bà hỏi, “Chuyện đó thật là lạ. Thường thì hai loài này không hòa thuận với nhau lắm”.

Hạc nói, “Cậu ấy là em của cháu”.

“Ta biết” Bà Bà nói, “Vậy thì mang em cháu vào trong này đi”. Bà đi vào trong phòng kế bên.

Hạc đi theo vào trong một căn phòng ngủ nhỏ có hai cái giường nhỏ. Bà Bà chỉ vào một cái, “Đặt Xà xuống đó”. Nông bước vào phòng rồi đặt Sâu xuống cái giường kia.

Bà Bà hỏi, “Chúng bị sao vậy?”.

Hạc đáp, “Sâu va đầu mạnh vào một cái cây. Còn Xà thì bị một mũi phi tiêu có tẩm độc phóng trúng cổ”.

“Xảy ra lúc nào vậy?”.

Hạc đáp, “Nhiều giờ rồi”.

Bà Bà nói, “VẬY thì chúng ta không thể làm gì được cho đứa nào cả. Chuyện làm được thì đã làm rồi. Chúng ta phải chờ cho chúng tỉnh lại thôi”. Bà nhìn Nông, “Cháu có thể trông hai linh hồn bất hạnh này trong khi Hạc và ta đến ngôi làng không?”.

Nông gật đầu.

“Hay lắm” Bà Bà nói. Bà hát đầu về phía cái rương to để ở một góc phòng. “Trong đó có nhiều áo khô lắm, Nông à. Thay đồ ướt của cháu đi và thay đồ cho Xà và Sâu luôn thế. Cháu làm vậy có tiện không?”.

Nông lại gật đầu.

Bà Bà nói, “VẬY thì tốt lắm. Đi với ta nào, Hạc. Ta có một bộ đồ thật tuyệt cho cháu mặc khi mình trở về. Còn giờ thì cháu chịu khó cứ mặc bộ đồ ướt đó vậy. Chúng ta chịu ướt mềm trong lúc đi đến làng thôi”.

Bà Bà bước ra khỏi phòng ngủ rồi đột nhiên quay về phía cửa trước đang để mở. Hạc nghĩ Bà Bà đang sắp sửa đi, nhưng rồi Hạc nghe tiếng chân bước lồm bồm bên ngoài. Một thằng bé ướt đẫm nước mưa chạy vụt đến ngưỡng cửa rồi quy xuống ở đó, mệt lả đi. Trông như nó đã chạy một lúc lâu rồi. Nó nhắm mắt lại và cúi gập người, hai tay đặt lên đầu gối, trong lúc Hạc bước ra khỏi phòng ngủ.

“Làng...” thằng bé cố nói giữa những hơi thở ngắt quãng, “...bị tấn công... làm ơn... đến cứu... Mang theo... thuốc của bà”.

“Bị tấn công?” Bà Bà hỏi trong lúc bắt đầu vơ gom một mớ đủ thứ thuốc rồi ném chúng vào một cái giỏ to. “Kể thêm xem nào”.

“Đó là... bọn lính... của hoàng đế” Thằng bé vừa nói vừa há miệng hợp không khí.

“Con có chắc không?” Bà Bà hỏi, “Tại sao bọn lính của hoàng đế lại tấn công một ngôi làng bé tí ở nơi xa xôi làm quái gì nhỉ?”.

“Chúng nói... chúng đang truy tìm... một kẻ nào đó... rất quan trọng”.

“Thật là vô lý” Bà Bà nói, “Kẻ quái nào mà lại quan trọng như thế chứ?”.

Thằng bé mở mắt ra nhìn quanh phòng. Khi ánh mắt nó chạm mắt Hạc, thì gương mặt nó hiện lên một nét giận dữ khủng khiếp.

“Chúng đang truy tìm... một tên phản bội... một cô gái... tóc nâu...”

Chương 20

Hạc không thể tin vào tai mình. Cả ngôi làng bị tấn công chỉ vì cô ư?

Thằng bé ở ngưỡng cửa đứng thẳng lên và bước một bước về phía Hạc, mặt nó vẫn cau có.

“Dừng lại đó” Bà Bà nói. “Con không được đụng tới cô ấy. Hôm nay đã xảy ra quá nhiều bạo lực rồi”.

Trong căn phòng ngủ sau lưng cô, Hạc nghe một tiếng động. Cô ngoái nhìn lại thấy Nông phình ngực ra. Nó bước tới bên cô và trừng mắt với thằng bé.

Hạc không biết phải nói gì. Cô không muốn bất cứ kẻ nào đánh nhau vì mình và cô cảm thấy thật khủng khiếp về cuộc tấn công. Cô nhìn thằng bé. “Tôi rất buồn về chuyện làng của cậu. Tôi không phải là kẻ xấu. Hãy để tôi chứng minh điều đó. Tôi sẽ chữa giúp vết thương của cậu”.

Thằng bé tiếp tục tỏ vẻ giận dữ, “Cô không thể giúp chúng tôi! Đây hoàn toàn là lỗi của cô. Vả lại, cô chỉ là một đứa con gái!”.

Bà Bà nhìn vào mắt thằng bé, “Nghe ta này, chàng trai. Ta tin cô gái này chưa làm gì sai trái cả. Cô ấy đã chứng tỏ là một thầy thuốc đầy kinh nghiệm và cô có thể giúp dân làng của con. Ta đề nghị con hãy để cô ấy giúp. Ta cũng đề nghị con giữ kín về chuyện con nghĩ cô ấy có thể là ai”.

Thằng bé nheo mắt lại và khoanh tay.

“Để ta tính như thế này nhé”. Bà Bà nói, “Nếu cô ấy không đi, thì ta không đi. Số phận ngôi làng của con nằm trong tay con đó”.

Mắt thằng bé lộ đầy vẻ lo lắng, “Vâng”. Nó nói, “Cháu sẽ không nói. Làm ơn, nhanh lên nào!”.

Bà Bà nói, “Hay lắm” Bà mở một hộp tủ và lấy ra một cây dao cạo lưỡi thẳng. Bà trao nó cho Hạc.

Hạc ngạc nhiên lặng người, cô hỏi, “Vũ khí à?”.

Bà Bà nói, “Trời ạ, không phải đâu. Nó là cho cái đầu của cháu. Cháu không thể đi với cái bộ dạng đó đâu. Ngay cả nếu ta có một cái mũ hay khăn đội đầu to để che mái tóc nâu của cháu đi, thì vẫn mạo hiểm lắm. Cháu phải cạo nó đi thôi. Cháu cần phải thay áo xống nữa. Cháu phải cải trang làm một đứa con trai”.

Hạc cau mày, “Cháu hiểu. Còn Sâu và Xà thì sao đây? Chẳng phải chúng ta sẽ đi khá lâu à?”.

Bà Bà đáp, “Chúng có thể ngủ một ngày hay hơn thế. Đi nào, giờ thì hãy giúp ta ở ngôi làng và ta hứa sẽ làm mọi chuyện có thể cho Sâu và em trai cháu khi mình trở về. Bốn đứa cháu có thể ở lại với ta cho tới khi nào Sâu và Xà hoàn toàn bình phục”.

Hạc lưỡng lự, rồi gật đầu.

Bà Bà quay qua Nông, “Chắc là có bộ quần áo của con trai mà Hạc có thể mặc trong cái rừng ta đã chỉ cho cháu. Cháu tìm chúng giúp cô ấy đi”.

Nông gật đầu rồi đi qua căn phòng khác.

Bà Bà nói Hạc, “Cháu sẽ thấy một thùng chứa nước mưa để phía sau ngôi nhà. Hãy cạo tóc đi, rồi trở lại đây thay đồ. Ta sẽ gom những thứ cần thiết cho xong. Nhanh lên nhé!”.

Dù đã cố sức chạy nhanh dưới cơn mưa tầm tã, họ vẫn mất hơn nửa giờ mới tới được ngôi làng. Bà Bà cho rằng nước sông dâng quá cao và đi bằng thuyền thì nguy hiểm lắm.

Khi họ đến nơi, thì rõ ràng bọn lính đã bỏ đi rồi. Cảnh vật làm cho Hạc nhớ lại Ân Chân và Thiếu Lâm. Cô tự hỏi sao mà người ta lại có thể tàn ác với nhau đến vậy.

Ngôi làng là khá to theo tiêu chuẩn địa phương, nhưng nó không là gì cả so với Khai Phong. Hạc thấy có lẽ một ngôi nhà nhiều kích cỡ khác nhau và nhiều ngôi nhà trong số đó đang âm ỉ cháy dưới mưa. Trên đường đến quảng trường giữa làng, họ đi ngang trước mặt những cửa tiệm bị đạn bắn thủng lỗ chỗ.

Khi đến quảng trường, ngay lập tức Hạc nhận ra cây *xiang mu* mà Bà Bà đã nhắc tới. Hạc nghĩ đến việc làm thế nào cô có thể dùng nó để làm cho Xà tinh dậy, nhưng ý nghĩ đó chỉ thoáng qua rất nhanh thôi. Khi dân làng thấy Bà Bà đã đến, Hạc và Bà Bà bị những người bị thương ở mọi lứa tuổi vây kín.

Một nhóm người nhanh chóng dựng lên một căn lều nhỏ, rồi Hạc và Bà Bà sắp xếp thành phòng khám tạm của họ bên trong lều. Hàng trăm dân làng bị thương run rẩy trong mưa lạnh, sắp hàng bên ngoài trong ánh nắng chiều nhợt nhạt nhòa dần. Vào lúc đêm xuống, nhân từ thay cơn mưa bỗng tạnh. Nhiều đồng lửa lớn được đốt lên để xua đi giá rét cho những người vẫn chờ chữa trị và người ta mang các cây đèn dầu vào lều để tiếp tục làm việc. Thật là một đêm dài dằng dặc.

Phần lớn các vết thương mà Hạc thấy là do trúng đạn và chúng không giống với vết thương nào mà cô đã chữa trước đây. Tai nạn do luyện vũ khí là khá thường ở Ân Chân và cô khá giỏi trong việc xử lý với các loại thương tích đó. Mặc dù kiếm hay thương có thể xé toạc thịt và gây mất máu, nhưng vết thương có thể được chữa bằng một lối không phức tạp mấy và rõ ràng. Vết thương cần được băng bó chặt lại một cách đơn giản và thay băng thường.

Mặt khác, vết thương do đạn bắn lại đòi hỏi sự quan tâm hơn rất nhiều. Đạn để lại những lỗ thủng trên da không thể làm kín miệng bằng cách đơn giản chỉnh sửa lại những vùng thịt còn lành lặn. Các lỗ đạn phải được lấp đầy và các loại bông băng để chùi rửa vết thương bị thiếu nhiều. Thêm nữa, mảnh đạn phá vỡ xương, làm nạn nhân tàn tật và để lại các mảnh vỡ cần được lấy ra. Các mảnh xương vỡ có thể làm cho nạn nhân bị nhiễm trùng.

Khốn thay, Hạc gặp phải một vài bệnh nhân không còn chữa được. Hạc cố hết sức để làm cho họ đỡ đau, dùng mọi cách mà cô có thể nghĩ ra. Trong một số trường hợp, việc đó có nghĩa là Bụi Mơ. Bà Bà giữ một số nhỏ và Hạc để cho bà phân phát. Hạc không muốn dính líu gì tới nó.

Vào lúc Hạc khám cho bệnh nhân cuối cùng thì mặt trời đang mọc lên và cô mệt quá sức, cô không thể mở mắt nổi. Bà Bà bước đến trao cô một miếng rễ nhân sâm để nhai lấy sức.

“Tối qua cháu làm rất giỏi”. Bà Bà nói, “Ta đã cho rằng một ngày nào đó cháu sẽ trở thành một thầy thuốc giỏi, nhưng giờ thì ta tin cháu là một thầy thuốc giỏi rồi. Cám ơn cháu”.

Hạc cau mặt, “Đừng cám ơn cháu. Do lỗi của cháu mà...”

Bà Bà khoác tay, “Ta không muốn nghe thêm chuyện đó chút nào”. Bà nhìn quanh rồi hạ giọng, “Để ta cho cháu biết một bí mật. Ta nói chuyện với một người tên là Ngô Công, ông ta biết rất nhiều thông tin về người và chuyện trong vùng này. Ta biết cháu là ai và tin rằng cháu không làm điều gì sai trái cả”.

Hạc chớp mắt. Cô nói, “Cháu có gặp ông ấy”.

“Tuyệt lắm!” Bà Bà mỉm cười, “Vậy thì không có gì để bài cãi về đề tài này nữa. Điều mà chúng ta chưa bàn là cháu định làm gì kế tiếp đây. Cháu định làm gì nào?”.

Hạc xoa nhẹ nhẹ lên đôi mắt mệt mỏi, “Cháu thích ở lại đây. Những người này cần được chữa trị. Xà cũng vậy”.

“Nhưng còn các người anh em khác của cháu thì sao?” Bà Bà hỏi, “Ngô Công cho ta biết là cháu có cả thầy bốn người anh em thoát được cuộc tấn công ở Ấn Chân. Cháu chưa có kế hoạch gì với họ à?”.

Hạc lắc đầu, “Cháu còn chưa biết họ trôi dạt nơi đâu nữa, trừ Xà và cháu e rằng cậu ấy chưa khỏe để đi được, ít ra trong nhiều tuần nữa. Cho tới lúc đó, thì cháu nghĩ ở lại đây mình có thể giúp cho phần lớn dân làng. Sau đó, cháu với Xà sẽ lên đường đi tìm các anh em kia”.

Bà Bà mỉm cười, “Cháu thật là chu đáo trong việc giúp dân làng. Họ sẽ không bao giờ quên sự xả thân của cháu. Ta đề nghị cháu ở lại với ta cho tới khi số người bình phục lên nhiều tới mức mà ta có thể tự mình cáng đáng việc chữa trị còn lại. Chúng ta nên làm được như thế trong lúc chờ Xà đủ khỏe lại để ra đi. Cháu nghĩ thế nào?”.

Hạc nghĩ thêm về Xà rồi cau mày, “Bà có nghĩ là Xà sẽ hoàn toàn bình phục không? Rồi Sâu sẽ thế nào?”.

“Nói thật nhé, ta nghĩ cả hai đứa đều sẽ ổn”. Bà Bà đáp, “Sâu sẽ tỉnh dậy với cơn đau đầu dữ dội kéo dài trong vài ngày, nhưng rồi từ từ nó sẽ hết dần đi. Còn về phần Xà, cậu ấy trẻ và có vẻ khỏe mạnh. Cơ thể cậu ấy đang chống lại chất độc trong khi chúng ta trò chuyện đây. Tuy nhiên, chỉ có một cách chắc chắn để xác định tình trạng của Xà, đó là làm cho cậu ấy tỉnh dậy. Nào, giờ thì hãy gom lại cho đủ các thứ thuốc cần thiết rồi trở về với cậu ấy”.

Bà Bà rút trong giỏ ra một con dao nhỏ và trao cho Hạc. Hạc gom một số cành lá của cây xiang mu chìa ra trên đầu, rồi họ trở về nhà của Bà Bà.

Chương 21

Chưa tới một giờ sau, Hạc và Bà Bà về tới nhà. Một điều bất ngờ thú vị đang chờ họ. Sâu đã tỉnh.

Sâu và Nông ngồi bên nhau trên giường của Sâu trong phòng ngủ của Bà Bà. Trên giường kia, Xà vẫn nằm bất tỉnh. Hạc mừng vì Sâu, nhưng lại lo cho Xà.

Bà Bà bước tới Sâu và cầm cổ tay trái của cô, “Cháu thấy khỏe chứ?”.

Sâu mỉm cười yếu ớt và gật đầu. Cô xoay đầu chậm chậm rồi chỉ vào phía sau đầu. Có một cục u thật to và một ít máu khô dính trên mái tóc đen ngắn.

Bà Bà buông cổ tay trái của Sâu ra rồi nắm cổ tay phải. Hạc biết rằng Bà Bà đang kiểm tra các mạch khác nhau của Sâu. Cùng lúc đó, Bà Bà nhìn sâu vào mắt Sâu, tìm dấu hiệu của sự chấn động.

Bà Bà buông cổ tay Sâu ra rồi dựa người ra sau. “Trừ một cơn nhức đầu ghê gớm ra thì ta nghĩ con sẽ bình phục”. Bà Bà chỉ vào Xà, “Cậu ấy tỉnh chưa?”.

Nông lắc đầu.

“Ta sợ điều đó”. Bà Bà nói. Bà quay sang Hạc, “Cháu có muốn thử đánh thức nó dậy, hay là ta làm đây?”.

“Cháu sẽ làm”. Hạc đáp, rồi cô bắt tay vào việc ngay. Cô quỳ xuống cạnh Xà rồi lục trong giỏ của Bà Bà, lấy ra con dao và một đoạn cành *xiang mu*. Cô cắt nhiều nhất sâu trên cành rồi vặn xoắn nó nhiều vòng. Những giọt nước hăng gắt hiện ra dọc theo các vết cắt. Hạc bắt đầu chảy nước mắt vì hơi cay xè.

Hạc nháy mắt nhiều lần rồi vuốt một ngón tay dọc theo chiều dài của cành *xiang mu*, rồi thoa nó lên môi trên ngay dưới mũi của Xà.

Người của Xà giật mạnh, rồi cậu mở choàng mắt ra. Cậu nhấc đầu dậy, rồi ngất đi và nằm xuống lại, mắt cậu nhắm nghiền.

“Hạc à?” Xà lắp bắp, “Có phải chị không?”.

“Đúng vậy”. Hạc đáp, “Chúng ta đang ở trong nhà của một vị thầy thuốc. Bà tên là Bà Bà. Em thấy thế nào?”.

“Tệ lắm”. Xà đáp.

Hạc đưa tay ra nắm lấy tay Xà, “Em bị trúng độc. Em may lắm mới còn sống đó”.

Xà hít một hơi sâu, rồi Hạc thấy nước mắt hiện ra ở khóe mắt nhắm nghiền của cậu. Cậu nói, “Tôi nhớ rồi”.

Bà Bà hăng giọng, “Cậu hãy nghỉ thêm một lát nữa. Ta sẽ trở lại khám cho cậu thật kỹ nhé Xà”.

“Vâng...” Xà đáp, “Tôi muốn được một mình”.

Hạc không ngạc nhiên chút nào.

“Vậy ngủ ngon nhé”. Bà Bà nói. Bà đứng dậy rời khỏi phòng. Nông giúp Sâu đứng dậy, rồi chúng ra theo Bà Bà.

Hạc buông tay Xà ra, “Chị cũng sẽ trở lại sau nhé. Nếu em vẫn muốn ở một mình thì cho chị biết”.

Xà gật đầu và Hạc ra khỏi phòng. Cô thấy Bà Bà đang đợi mình.

Bà Bà hỏi, “Thế, cháu nghĩ sao nào?”.

Hạc đáp, “Nghĩ về những gì cậu ấy trải qua, thì cháu thấy cậu ấy trông có vẻ ổn”.

“Ta cũng đồng ý như vậy. Đó là lý do vì sao ta chưa muốn đụng chạm gì tới cậu ấy. Ta lo rằng có thể cậu bị thứ tê liệt nào đó, nhưng cậu ngẩng đầu lên khi nói chuyện và nắm được tay cháu. Ta cũng thấy các ngón chân ngo nguậy”.

“Tê liệt à?” Hạc nói, “Cháu chưa hề nghĩ đến điều đó”.

Bà Bà nói, “Tùy thuộc vào loại thuốc độc được sử dụng, có thể làm những dây thần kinh mang tín hiệu đến các bộ phận nào đó của cơ thể bị hư hỏng vĩnh viễn, nhất là đến nội tạng và các chi. Điều này đặc biệt đúng nếu thuốc độc đến từ một thứ nọc độc chứ không phải một thứ cây”.

Hạc nói, “Cháu cho rằng Hồ Mang hẳn đã dùng một thứ thuốc độc làm từ nọc rắn”.

“Chính xác”. Bà Bà nói, “Nói cho cùng thì tên của mẹ có nghĩa là *Hồ Mang* trong tiếng Quảng Đông. Chắc hẳn ý định mẹ muốn làm cho cậu ấy bị tê liệt”.

Hạc gật đầu. Cô nghĩ về chuyện chia sẻ một ít điều mà cô biết về Hồ Mang, nhất là chuyện Hồ Mang là mẹ của Xà. Tuy nhiên, sau cùng cô lại nghĩ kỹ hơn về chuyện đó. Nếu Xà muốn tiết lộ bí mật của mình, thì cậu nên tự mình nói ra.

Hạc xoa mắt. Cô mệt là rồi.

“Chúng ta hãy nghỉ đi”. Bà Bà nói. “Khi chúng ta ngủ dậy, ta sẽ nấu chút cơm và một nồi canh sâm thật ngon. Chúng ta sẽ cần đến tất cả sức lực mà mình có thể có được. Chúng ta còn nhiều việc trước mắt phải làm”.

Trong mấy tuần kế tiếp, Hạc và Bà Bà lập ra một thông lệ quen thuộc hằng ngày. Mỗi sáng, họ sẽ đến làng để khám cho một số đông bệnh nhân, rồi chiều về lại nhà của Bà Bà. Hạc giữ đầu cô cạo láng và tiếp tục mặc bộ áo quần Bà Bà đã trao cô ngày đầu tiên. Bộ đồ là chiếc áo và chiếc quần của nông dân màu xám rất nhẹ, rất vừa vặn với cô và hợp với thời tiết đang ấm dần lên.

Theo cách nào đó, đời sống của Hạc ở nhà Bà Bà làm cô nhớ tới đời sống ở Ấn Chân. Trong khi cô không thích giả vờ làm một thứ mà không phải là cô - một đứa con trai - thì ít ra đời sống ở đây khá là bình yên. Cô làm việc nhiều với Bà Bà như cô cũng đã từng làm việc nhiều ở Ấn Chân.

Thời gian đó, Xà từ từ bình phục, mặc dù cậu chưa đủ khỏe để ra khỏi giường. Sâu bình phục nhanh hơn nhiều, cô và Nông bỏ nhiều thời gian cho việc câu cá ở con sông chầm chậm rút nước xuống và trông chừng Xà. Hạc ước gì cô có thể ở bên Xà nhiều thời gian hơn, nhưng cô đi suốt ngày và đêm về thì mệt lả. Có đôi lần cô muốn nói chuyện với cậu, thì cậu xua đi hay giả vờ bị mệt. Cô đoán rằng cậu buồn vì cô đi nhiều quá. Cô không phiến trách cậu.

Vào lúc đó, số bệnh nhân trong làng giảm xuống mức mà Hạc chỉ cần có mặt trong làng mỗi ngày vài giờ thôi. Tuy nhiên, cô lại bận hơn bao giờ hết. Cô dùng hết số thời gian còn lại trong ngày và thường một ít vào ban đêm để lang thang quanh khu rừng bao quanh với Bà Bà, nhặt nhạnh thảo dược, các loại dâu và các loại thuốc khác để bổ sung lại số thuốc dự trữ bị tiêu hao rất nhiều của Bà Bà. Có đôi lần Hạc cố thuyết phục Xà tham gia với họ, nhưng cậu không thích chút nào. Bà Bà nói rằng giờ Xà có thể đi loanh quanh, nhưng Hạc chỉ thấy cậu nằm trên giường với đôi mắt nhắm lại và môi thì trề ra.

Đó là lúc mà Hạc nghĩ tâm trạng u uẩn của Xà phải có liên quan đến cơn rã của cậu. Cô có thấy hơn một lần nó trườn ra khỏi ngôi nhà. Tuy nhiên, nó luôn quay trở lại, thường thì với một cái khối u có hình thể của loài gặm nhấm ở phần bụng.

Hạc bắt đầu lo lắng về Xà. Trong khi sức khỏe cơ thể của cậu phát triển rất nhiều, thì tình trạng tinh thần của cậu lại có vẻ như đang giảm sút tồi tệ. Cậu trở nên ủ dột và thường nói những điều hết sức tệ hại nếu Hạc đòi khám cho cậu. Cậu chỉ để cho Bà Bà chăm sóc mình thôi và Hạc cảm thấy rằng em của cô bắt đầu tuột khỏi, rời xa mình. Mặc dù chúng chưa từng thân thiết lắm với nhau khi ở Ấn Chân, nhưng chúng thực sự tôn trọng lẫn nhau, một điều mà Hạc luôn cảm nhận được, một phần vì Xà đã biết rằng cô là con gái nhưng giấu mọi người điều đó.

Hạc cảm thấy rằng nay sự tôn trọng đó không còn nữa và điều đó làm cô buồn lòng. Cô từng nghĩ rằng cậu ấy buồn rầu do cô bỏ ít thời gian gần gũi bên cậu, nhưng giờ thì cô biết chắc rằng nó có nhiều lý do hơn. Cô muốn biết có phải mình đã nói hay làm điều gì gây ra chuyện này. Hay có lẽ hành vi của cậu chỉ là do một phản ứng phụ rủi ro của thuốc độc gây ra. Dù gì cũng mặc, Hạc cần biết cô có thể cứu vãn được tình thế hay không. Cô quyết định sẽ nói chuyện với Xà.

Sáng hôm sau, Nông và Sâu đi câu cá, còn Bà Bà đang phơi dược thảo ở bên ngoài. Hạc vào căn phòng sau và, như thường khi, thấy Xà đang nằm sấp mặt. Cô nói, “Chị muốn nói chuyện với em”.

Xà không trả lời.

Hạc quỳ xuống sàn nhà, kế bên đầu của Xà. “Chị lo cho em quá, Xà à. Em có vẻ u uẩn quá”.

“Tôi ổn mà”.

“Chị không nghĩ vậy” Hạc nói, “Bà Bà nói với chị rằng bà đang cho thêm hạt chà là đại và hoa hồng non vào trà em uống hằng ngày để giúp em khỏe mạnh tinh thần hơn lên. Bà làm thế chưa?”.

Xà đáp, “Tôi không biết. Tôi ngưng đòi hỏi các vị thuốc từ lâu rồi”.

“Điều đó thật buồn cười” Hạc nói, “Cái cậu Xà mà chị biết thì luôn luôn rất là tò mò. Cậu ta sẽ không bao giờ ăn uống món gì mà không biết chắc

cái gì trong đó”.

“Có lẽ cái cậu Xà mà chị biết đã qua đời rồi” Cậu đáp, “Có lẽ cậu bị bỏ lại ở con sông. Sao chị không đi tìm cậu ta đi? Để tôi yên mà”.

Hạc lắc mạnh đầu. Cô quyết định thử cách tiếp cận khác. Cô đứng lên rồi bước qua một góc phòng. Một cuốn sách mà cô đã lấy lại được từ thắt lưng của Xà sau khi cậu bị trúng thuốc độc được giấu bên dưới một chồng giỏ. Cô nhặt nó rồi trở lại bên Xà.

“Suýt chút nữa thì chị quên mất cái này” Hạc nói, giở quyển sách ra, “Nó là cái gì vậy?”

“Nó trông giống cái gì?” Xà nói mà không buồn nhìn lên.

“Một quyển bí kíp rồng, chị nghĩ vậy. Trừ việc chữ viết trông rất tháu và giấy da có vẻ không cũ lắm. Có một bức phác họa về các tuyến *nhân khí* ở một mặt và một phác họa về huyết đạo trên mặt kia”.

Xà nói, “Nó là *bản sao* của một quyển bí kíp rồng. Tôi làm nó khi chị đi giải cứu Ưng ra khỏi nhà tù”.

“Ồ. Sao lại bản chính thật là một điều rất khôn ngoan”.

Xà không đáp.

Hạc nghĩ về điều Xà vừa nói về việc giải cứu Ưng ra khỏi nhà tù. “Có phải em buồn vì chị giúp Ưng trốn thoát không?”.

“Không phải”.

Hạc ngừng lời và hít một hơi thật sâu, “Có phải em... buồn vì mẹ em không?”.

“Tôi không muốn nói về chuyện đó”.

Hạc nói, “À, chị nghĩ em *nên* nói về nó. Có lẽ nó sẽ làm em cảm thấy dễ chịu hơn”.

Xà đáp, “Tôi không tin vậy”.

Hạc nói, “Làm sao em biết được nếu em không thử chứ?”.

“Không”.

Hạc thở dài. Kiểu này không hiệu quả. Cô quyết định thử một cách tiếp cận cuối cùng. Cô mở quyển bí kíp xa hơn, “Em nghĩ quyển bí kíp này có gì đặc biệt chứ? Trông nó không đặc biệt chút nào”.

Xà nói, “Nó là một tấm bản đồ”.

Hạc chớp mắt, “Tấm bản đồ à? Em có chắc không?”.

“Chắc chứ” Xà đáp.

“Chị không thấy làm sao...”.

“Đừng nhìn vào nó”. Xà nạt ngang, “Đưa nó lên trước ngọn đèn và nhìn xuyên qua nó. Các đường trên hai bức phác họa nhập lại thành một tấm bản đồ”.

Hạc ngó kỹ các bức phác họa, “Tấm bản đồ vẽ về cái gì?”.

“Tôi không biết”.

Hạc nhìn kỹ hơn. Cô nhận ra điều Xà nói, nhưng cô làm ngơ để cố làm cho Xà cười mở thêm với mình. “Chị không thấy điều em nói. Em có thể chỉ cho chị không?”.

“Không”.

“Làm ơn đi nào?”.

“Không!”.

“Em làm sao vậy hả Xà? Tại sao em không chỉ cho chị?”.

“Tôi không muốn”.

“Nhưng...”.

“Không!” Xà gào lên, “Để mặc tôi!”.

Hạc hạ quyển bí kíp xuống rồi nhìn Xà chăm chăm.

“Hạc đó à?” Bà Bà từ bên ngoài gọi vọng vào, “Cháu ra đây một lát nhé?”.

“Cháu ra liền đây”. Hạc đáp lại. Cô ngó Xà, “Chị xin lỗi nếu chị làm em buồn, Xà à, nhưng chị vẫn nghĩ là mình cần nói chuyện với nhau. Chị đi đây, nhưng chị sẽ trở lại”.

Xà không đáp.

Hạc đặt quyển bí kíp kế bên Xà rồi đi ra ngoài. Cô thấy Bà Bà đứng cách một khoảng.

“Có điều gì không ổn với nó, phải không?” Hạc hỏi.

Bà Bà đáp, “Đúng vậy. Không có lý do gì để giấu nữa. Ta nghe thoáng cuộc trò chuyện của các cháu và sự chẩn đoán của cháu rằng cậu ấy bị trầm uất là chính xác. Cậu ấy đang uống cả hạt chà là dại và hoa hồng non, nhưng ta e rằng tất cả các loại hạt và hoa trên đời sẽ không giúp được gì cho cậu”.

Hạc mở to mắt, “Nó có nghiêm trọng không?”.

“Rất nghiêm trọng”. Bà Bà nói, “Cháu biết đó, Xà khá là bí ẩn. Cậu ấy không muốn bất cứ ai biết được hoàn cảnh của mình và nhờ sự nhạy cảm khác thường đối với *khí* và các điều khác nên cậu ấy có thể thực hiện các chức năng rất giỏi. Tuy nhiên, một khi cậu rời khỏi nhà của ta thì cậu sẽ không còn có thể giấu nó lâu như thế này. Lẽ ra vào lúc này cậu ấy nên kể với cháu về mình, nhưng có vẻ như ước muốn giữ bí mật của cậu tiếp tục thắng cậu. Nếu cháu không lơ đãng quá, thì chắc là cháu đã nhận thấy rồi”.

“Cậu ấy bị gì vậy?” Hạc hỏi, giọng cô bắt đầu run run.

“Có nhớ lúc chúng ta bàn về khả năng Xà có thể bị tê liệt như là một hậu quả của việc bị trúng độc không?”.

“Dạ, có...”.

“Ừ, dường như những mối lo của ta đã đúng”.

“Nhưng tuần qua bà nói rằng cậu ấy không bị liệt mà”. Hạc nói, “Chính mắt cháu thấy cậu ấy cử động hầu như mọi phần của thân thể mà”.

“Có nhớ ta nói rằng có cái khả năng hư hỏng đối với những dây thần kinh mang tín hiệu tới những phần nào đó của cơ thể không?” Bà Bà hỏi, “Trong trường hợp của Xà, dường như cái dây thần kinh nuôi đôi mắt đã bị thuốc độc làm cho hỏng vĩnh viễn”.

Hạc ngó bà đăm đăm, bàng hoàng.

Bà Bà nói, “Hạc à, Xà bị mù”.

Chương 22

Xế chiều hôm đó, Hạc đứng bên giường của Xà, nhìn kỹ đôi mắt nhắm nghiền của cậu. Cậu đang nằm thật yên và ai cũng thấy có vẻ như cậu đang ngủ say. Tuy nhiên, Hạc biết nhiều hơn. Xà là một diễn viên tuyệt giỏi. Cô muốn tin rằng tài đóng kịch của Xà là lý do khiến cô chưa nhận ra được chứng mù của cậu, nhưng từ trong sâu thẳm cô biết rằng đơn giản là cô chưa quan tâm đủ đến cậu. Điều đó sắp thay đổi.

Hạc nói, “Xà ơi, chị trở lại này”.

“Tôi biết”. Xà đáp, mắt cậu vẫn nhắm. “Tôi cảm nhận được chị bước vào phòng. Tôi cũng cảm nhận được chị đứng ở ngưỡng cửa mãi. Đừng làm như thế nữa. Nó làm tôi khó chịu vì bị nhìn trong khi tôi không thể nhìn trả”.

Hạc cúi đầu. “Chị xin lỗi. Nghe như giờ đây em biết rằng chị hiểu được... tình trạng của em?”.

Xà càu nhàu, “Đúng vậy. Tôi thoáng nghe được chị nói chuyện với Bà Bà. Thính giác của tôi phát triển tốt, chị biết đó. Khứu giác của tôi cũng vậy. Chẳng bao lâu nữa đâu, thì tôi sẽ giống Hồ như mọi người nghĩ. Buồn cười quá, phải không?”.

Hạc nói, “Chị chẳng thấy buồn cười chút nào. Cơ thể em đang điều chỉnh. Nó đang giúp em đối phó với hoàn cảnh”.

“A hà, tôi có thể hoạt động mà không có cái kiểu trợ giúp đó, hay bất cứ kiểu nào khác”. Xà nói, “Đó là lý do mà giờ chị có mặt ở đây, phải không nào? Để giúp tôi?”.

Hạc nói, “Đúng vậy. Em biết chị thế nào mà. Bà Bà cũng muốn giúp em. Chúng tôi có nói chuyện và...”

“Tôi có thể sống mà không cần quý vị giúp”. Xà cắt lời.

“Nhưng...”

“Tôi đã nói, *Tôi có thể sống mà không cần quý vị giúp*”. Xà lặp lại, “Chị không hiểu điều gì nào?”.

“Chị không hiểu nhiều chuyện lắm”. Hạc đáp, “Hoàn cảnh của em là một trong những chuyện đó, nhưng chị đang cố học”.

“Ờ, đi tìm cho mình một ông thầy khác đi. Để tôi yên”.

Hạc nhăn mặt, “Hãy để chị giúp em”.

“Đi đi”.

“Không”.

“Sao chị lại không để mặc tôi chứ?” Xà hỏi, “Tôi không làm tổn thương ai cả mà”.

Hạc nói, “Em đang làm chính mình tổn thương. Bà Bà nghĩ rằng em bị trầm cảm nặng lắm và chị cũng nghĩ vậy. Nhất là đang lắng nghe em nói lúc này. Bà Bà và chị có thể không giúp gì được cho thị giác của em, nhưng chúng tôi có thể giúp em cải thiện tình trạng tinh thần. Em cần phải ra khỏi giường, Xà à. Em cần phải đi lại loanh quanh nhiều hơn nữa. Thế dục sẽ giúp em cảm thấy yêu đời hơn”.

“Tôi không thể bước mà không vấp chân của chính mình, Hạc à. Thậm chí tôi không thể đứng mà không cảm thấy như thế giới đang xoay vòng

vòng. Thật là tuyệt vọng. Tin tôi đi, tôi đã cố rồi”. Hạc nghĩ rằng cô nghe giọng của cậu rạn vỡ ra.

“Chị có thể giúp em tập đi mà không bị vấp”. Hạc đề nghị, “Chị biết nhiều bài tập hạc quyền khác nhau để cải thiện thăng bằng, sự khéo léo và hay hơn hết là có liên quan đến việc bị bịt mắt. Cảm giác xoay vòng vòng sẽ mất dần theo thời gian. Chị cảm thấy chóng mặt trong nhiều ngày khi bắt đầu thực hiện các bài tập này mà bị bịt mắt lại, nhưng chị quen dần với nó. Em không nhớ từng thấy chị tập chúng ở Ấn Chân à?”.

“Tất nhiên là em nhớ chứ”. Xà đáp, “Em cũng nhớ chị làm vỡ rất nhiều đồ trong lúc tập”.

“Có chuyện đó”. Hạc nói, “Chị đã bàn với Bà Bà về chuyện đó. Bà không bận tâm đâu”.

“Chị không bỏ em một mình, phải không?” Xà hỏi.

“Không đâu”. Hạc đáp, “Thật ra, bắt đầu ngày mai chị sẽ ở bên em nhiều hơn bao giờ. Nông và Sâu đang dọn đi và chị sẽ dọn vào phòng này với em”.

“Dọn đi à? Họ đi đâu vậy?”.

“Trở về Khai Phong. Em sẽ có dịp chào tạm biệt họ vào buổi sáng. Vậy đó, nếu em chịu ra khỏi giường”.

Xà trề môi, “Chị không bỏ cuộc chứ?”.

“Không bao giờ”. Hạc đáp, “Vậy em thử tập một số bài tập nhé”.

Xà không đáp.

Hạc đùa, “Nếu em không thử tập, thì chị sẽ ngồi trên cái giường mới này của chị và ngó em cả ngày đêm mà không chớp mắt. Em biết là chị có thể làm điều này. Nếu em nghĩ chị ngó em từ ngưỡng cửa là tệ thì...”.

“Được rồi, được rồi”. Xà thở dài, “Tôi sẽ tập thử. Chị muốn khi nào bắt đầu đây?”.

Hạc cảm thấy một nụ cười nở ra trên mặt mình, “Rạng sáng ngày mai”.

Sáng hôm sau, Hạc thức giấc, kinh ngạc vì giọng của Xà gọi. Cô mở mắt thấy cậu đã ra khỏi giường trong bộ áo quần của nông dân màu xám. Cậu đang ở tầng cuối căn phòng chính của Bà Bà, nói chuyện với Nông và Sâu trong lúc họ gói ghém hành trang xong. Khi Hạc xua đi cơn buồn ngủ còn đọng lại trên mắt và xuống giường, thì Nông và Sâu sắp sửa ra đi.

Hạc giúp Xà đi xuống sông để nói lời từ biệt sau cùng. Xà bám vào cánh tay cô trên suốt quãng đường và cậu chỉ trượt chân một lần trên bãi bùn vàng trơn trượt gần rìa mặt nước. Hạc nghĩ rằng đó là một khởi đầu tốt.

Hạc buồn khi đưa tiễn Nông và Sâu. Tuy nhiên, cô nhận thấy rằng Sâu đã bình phục hoàn toàn và hai người ấy phải tiếp tục với đời sống của họ. Mong rằng cô và Xà cũng sớm làm được điều đó. Sau mấy cái ôm thăm thiết và vài giọt lệ giữa họ và Bà Bà, Nông và Sâu đẩy chiếc xuồng cũ kỹ phong sương đã mang họ đến đây rời bến. Ngay khi họ vừa khuất tầm mắt, Hạc và Xà liền bắt tay vào việc.

Hạc bắt đầu khóa huấn luyện cho Xà bằng một bài tập trông có vẻ khá dễ dàng nhưng lại khó không ngờ. Cô bắt Xà đứng bằng một chân thôi. Hạc tự biết rằng việc giữ thăng bằng khi đứng một chân với hai mắt mở thì dễ, nhưng một khi bạn nhắm mắt lại, thì mọi chuyện thay đổi. Đại Sư đã bắt Hạc tập đứng một chân, bịt mắt, trong nhiều giờ, như một con hạc, khi cô còn bé. Vì chính sự luyện tập trước đây của mình, Xà đã hơi bị khó khăn trong việc làm điều này cho thành thực.

Hạc quyết định tiếp tục. Kế tiếp, cô bắt Xà ngồi xổm bằng một chân, giữ chân kia song song với mặt đất. Xà thấy điều này thách thức hơn, nhất là khi Hạc thách cậu ngồi xổm xuống hết cỡ cho tới khi hông chạm đất. Tuy nhiên, Xà cũng nhanh chóng biết được cách thực hiện bài tập khắc khe này. Thậm chí, thật ra còn tốt hơn nữa khi Xà cho biết chứng chóng mặt của cậu bắt đầu giảm nhiều.

Thêm một tác dụng phụ rất hay của bài tập là con rắn của Xà có vẻ như quen dần với việc Hạc có mặt gần bên nó. Giờ đây, khi cô nắm tay Xà, nếu cậu mất thăng bằng hay cần giúp, thì con rắn không tỏ ra chú ý lắm. Xà bảo cô rằng loài rắn thường quen dần với mùi của người huấn luyện chúng. Mặc dù Hạc sẽ không làm quá tới mức sờ vào con rắn, thì chắc hẳn giờ đây cô cảm thấy ít khó chịu hơn trong việc nâng đỡ Xà.

Hạc cảm thấy rất vui về sự tiến bộ nhanh chóng của Xà. Cô quyết định tiếp tục thúc đẩy cậu.

Hạc tìm được một tấm ván cũ ở sau nhà của Bà Bà và đặt nó lên những hòn đá phẳng và nhỏ. Tấm ván thành một mặt lối đi hẹp, dài bằng hai chiều cao của Xà và cách mặt đất chỉ bằng chiều ngang của một vài ngón tay. Hạc cầm một cánh tay của Xà và bắt cậu bước ngang qua tấm ván. Bài tập này được thiết kế để cải tiến cả việc giữ thăng bằng và dạy người ta bước đi theo một đường thật thẳng. Hạc biết việc huấn luyện này đã giúp cô nhiều như thế nào, cải thiện các kỹ năng của cô cho tới mức mà cô có thể dễ dàng bịt mắt, đi ngang qua một tấm ván bắc qua khoảng cách giữa hai nóc nhà ở Ấn Chân. May thay, Xà không cần phải lên tới mức đó. Vào buổi chiều đó, Hạc tin chắc rằng Xà đã đạt được mọi sự cậu cần từ bài tập này.

Sau bữa cơm tối, Xà bảo cậu muốn tiếp tục tập. Bà Bà dạy tiếp Xà một số bài tập thiết thực mà bà đã khai triển. Hạc nghĩ bài khéo léo nhất là khi Bà Bà bắt Xà chế nước và để một ngón tay lại trong chiếc tách rỗng để cậu có thể cảm nhận được nó đầy tới đâu.

Qua ba ngày kế tiếp, Hạc dạy Xà những kỹ thuật tung hứng bằng tay và chân căn bản. Cô cũng từng bịt mắt khi thực tập những trò này, hầu giúp cô cải tiến các kỹ năng phản xạ và định thời gian. Hạc nghĩ rằng nếu tay chân của Xà có thể phản ứng đủ nhanh để giữ một vật trên không trung, thì cậu có thể phản ứng đủ nhanh với những vật đứng yên một chỗ trong khi bước, để có thể tránh đụng ngã chúng. Xà luôn có đôi tay nhanh khác thường nhờ việc luyện môn xà quyền của cậu và hóa ra cậu trở nên một tay tung hứng cực giỏi.

Sang ngày thứ năm, Hạc hết trò để dạy Xà, do đó cô đưa cậu vào rừng và bắt cậu bước đi một mình, không có trợ giúp. Xà đi được thật xuất sắc. Mỗi lần chân cậu chạm một hòn đá hay đôi tay duỗi ra của cậu đụng một cái cây, thì cậu bù trừ và thay đổi hướng đi nửa bước, tiếp tục đi tới mà không vấp hay đụng vào vật gì cả. Dường như chẳng mấy chốc cậu phát triển được giác quan thứ sáu.

Thật là lạ lùng, Hạc cũng nghĩ rằng có thể con rắn của Xà cũng giúp cậu bằng một cách nào đó. Hơn một lần, Hạc thấy cái đầu con rắn thò ra khỏi tay áo của Xà, siết chặt thân của nó bất cứ khi nào Xà sắp va vào vật gì đó một cách nguy hiểm.

Dù là điều gì mang đến cho Xà các kỹ năng mới, thì cái tác dụng toàn diện là tâm trạng của Xà cải thiện một cách lạ lùng. Cậu không hoàn toàn trở lại với hình ảnh cũ của chính mình, nhưng dứt khoát là tinh thần của cậu trở nên tốt hơn nhiều. Bà Bà cũng nhận thấy điều này. Vào cuối ngày bà dắt Hạc ra chỗ khác.

“Cháu đã làm được rất tốt với Xà, Hạc à” Bà Bà nói, “Cháu nên tự hào”.

Hạc nhún vai, “Cháu chỉ cố giúp thôi”.

“Đừng khiêm tốn quá vậy. Cháu biết là mình đã làm được một việc thật tuyệt. Thật ra, ta dám cho rằng cháu đã làm được tất cả những gì cháu có thể ở đây”.

Hạc ngó bà Bà, “Bà đang nói gì vậy?”.

Bà Bà mỉm cười, “Dù rất thích được các cháu kề cạnh bên mình, thì cháu và Xà nên lên đường tiếp tục cuộc sống của mình. Đây lại là lúc cho các cháu tung cánh giang hồ cho thỏa chí”.

Hạc chậm rãi gật đầu, “Cháu cũng đang nghĩ như vậy. Cháu sẽ nhớ bà lắm”.

“Ta cũng sẽ nhớ các cháu”. Bà Bà nói, “Nhưng các cháu luôn có thể trở về thăm ta. Ta sẽ chào đón các cháu với đôi tay rộng mở, mà dân làng cũng

vậy”.

“Đúng vậy”. Hạc nói, “Dân làng. Cháu sẽ phải hẹn lúc đến chào tạm biệt họ thôi”.

Bà Bà lắc đầu, “Ta sẽ không làm vậy nếu ta là cháu. Dân làng sẽ không bao giờ quên điều cháu đã làm, vì thế một lời chào tạm biệt trang trọng sẽ không có mục đích gì hơn việc gợi lên những câu hỏi về nơi các cháu đi và có thể nơi các cháu có mặt. May mắn cho cháu là họ quá quan tâm đến họ trong suốt thời gian họ cần để tra vấn cháu. Ta không nghĩ là cháu nên cưỡng ép vận may của mình. Ngoài ra, nó sẽ thêm vào cái không khí bí ẩn về cháu nếu cháu chỉ hoàn toàn biến mất sau khi giúp họ”.

“Cháu hiểu”. Hạc nói, “Bà nghĩ bọn cháu nên đi lúc nào đây? Trong vài ngày tới?”.

Bà Bà đáp, mắt nhìn mặt trời buổi chiều, “Thật sự, ta đang nghĩ tốt hơn là một vài giờ nữa”.

Chương 23

Hồ Mang ngồi ở mũi chiếc thuyền rồng, giơ tấm bản đồ ở quyển bí kíp rồng đánh cặp được lên ánh mặt trời đang lặn.

Mụ nói, “Cccccó điều gì đó không ổn rồi. Ta nnnngờ con rắn dưới cỏ quá”.

Đường Lang đặt cây sào chống thuyền dài trượt xuống và nghiêng qua phía mẹ hẳn, “Mẹ muốn nói gì vậy?”.

“Suốt tháng vừa qua chúng ta đi suốt chiều dài của con sông Hoàng Hà giữa Khai Phong và Hoàng Hảiiiii”. Hồ Mang nói, “Chúng ta thám hiểm mọi lối vào, mọi lối ra và mọi thứ ở giữa, tuy nhiên chúng ta dường như không đến kho báu gần hơn chút nào cả”.

Đường Lang hỏi, “Mẹ có chắc là tấm bản đồ mô tả con sông Hoàng Hà không? Chúng ta khá là xa hướng bắc”.

“Đúng vậyyyy”. Hồ Mang rít lên, “Ta chắc chứ. Chính miệng cha mi nói với ta các chi tiết, ngay trước khi ông qua đời. Đó là mười lăm năm trước, nhưng ta ngờ các dải đất ven bờ đã thay đổi nhiều kể từ lúc đó. Tấm bản đồ bí kíp rỗng này được làm ra ở miền nam xứ Quảng Đông thân yêu của chúng ta, nhưng nó được cho là để chỉ lối đến một kho báu bằng cách khởi đầuuuu tại đây thuộc miền bắc. Thật sự tấm bản đồ bao gồm cả con sông Hoàng Hà bởi vì nhiều đường kẻ được mô tả trùng khớp với các bờ bãi mà

chúng ta gặppp. Tuy nhiên, những phầnnn rộng mênh mông lại có vẻ như bị trật đi”. Mụ cuộn quyển bí kíp lại rồi ném nó xuống sàn thuyền. “Ta bắt đầu nghĩ rằng có kẻ nào đó đã làm giả mạo nó. Nếu mi nhìn thật kỹ, ở một vài nơi có vẻ như những đường nét được kẻ thêm vào”.

Đường Lang hỏi, “Chúng ta nên làm gì đây?”.

Hồ Mang đáp, “Chúng ta sẽ tiếp tục theo nó thêm vài ngày nữa. Nếu chúng ta không thể tínhhh ra, thì chúng ta sẽ truy lùng mấy thằng tiểu tăng quậy đó rồi làm cho ra lẽ. Ta không để chúng biến mình thành trò cười đâu!”.

Chương 24

Hạc đứng trên bờ sông, giữa Bà Bà và Xà khi mặt trời từ từ chìm xuống sau những ngọn cây ở thượng nguồn. Xà nắm cánh tay phải của Hạc, cánh tay mà cô cảm thấy cảm kích lắm vì đã được chữa lành hoàn toàn. Cô có cảm giác cô sẽ cần đến cả hai cánh tay trong thời gian tới đây. Trên bãi, cạnh bên cô là một chiếc xuồng.

Hạc nhìn kỹ nó. Nó là một chiếc xuồng tương tự như chiếc mà Nông và Sâu đã dùng, chỉ có điều nhỏ hơn và trong tình trạng tốt hơn nhiều. Chiếc này vừa đủ lớn để chở hai người, cộng thêm một vài vật dụng khác mang theo. Chiếc xuồng chở một cái thùng lớn được phủ lại và một đồng gì đó trông có vẻ như là quần áo. Hạc gãi cái đầu trọc rồi nhìn Bà Bà.

Hạc hỏi, “Ở đâu mà có chiếc xuồng này vậy?”.

Bà Bà đáp, “Nó là chiếc xuồng riêng của ta. Nó già gần bằng ta đây, nhưng cháu có thể thấy nó còn tốt lắm. Ta lôi nó ra khỏi chỗ giấu trong lúc cháu tập cho Xà hồi sớm nay. Nó sẽ giúp cháu tốt đây”.

Hạc lắc đầu, “Bọn cháu không thể lấy xuồng của bà đâu. Bọn cháu sẽ đi bộ”.

“Không, không”. Bà Bà nói, “Trong nhiều năm ta chưa dùng đến chiếc xuồng này. Ta giữ nó trong tình trạng tốt để dành cho một dịp như thế này.

Ngoài ra, vào lúc này cháu sẽ làm ơn cho ta một việc. Nếu cháu lấy nó, thì ta sẽ không phải mất công bảo trì nó nữa. Ta đã quá già với thứ việc đó”.

Xà hăng giọng, “Chúng ta không thể đi bộ sao? Tôi thích sử dụng thử những món mình mới học được”.

Hạc khẽ cười và nhìn Bà Bà, “Xà không thích thuyền bè. Về phần mình, thì cháu thích và cháu nghĩ một chiếc xuồng là phương cách đi lại tốt nhất bởi vì cháu thích du hành xuôi theo dòng sông. Nhưng cháu chưa bao giờ lái thuyền cả. Nó có khó lắm không?”.

“Trời ạ, không khó đâu”. Bà Bà nói, “Chỉ phải khéo léo nếu cháu gặp con nước dữ. Tuy nhiên, ta không nghĩ là cháu sẽ gặp đâu. Sẽ dễ lắm, dòng nước rất đều. Tất cả những gì mà cháu phải làm là chống chiếc xuồng ra giữa con sông và để cho nó mang cháu đi xa tới đâu cháu thích đi - đi tốt đến tận biển Hoàng Hải luôn, nếu cháu muốn”.

“Chỉ vậy thôi sao?” Hạc hỏi.

“Chỉ chừng vậy thôi. Thật khá dễ khi thời tiết êm ả như lúc này. Chiếc xuồng cũng còn có một cái bánh lái nhỏ ở sau đuôi để cháu bẻ lái. Nó không khó sử dụng đâu. Điều chính cần phải nhớ là khi cháu đẩy mạnh tay lái về hướng này, thì nó lái chiếc xuồng qua hướng ngược lại. Phải mất một lát để làm quen với việc này. Còn phần lớn thời gian thì cháu chỉ cần giữ nguyên nó ở một vị trí thôi. Càng xuống xuôi dòng thì con sông càng rộng ra, điều đó sẽ làm cho việc lái thuyền của cháu dễ hơn vì có rộng chỗ để lái tránh các chướng ngại vật. Có một số chỗ, con sông rộng hơn cả nửa dặm”.

“Còn thuyền ghe khác thì sao?” Hạc hỏi.

“Quanh đây không có nhiều thuyền ghe nào khác để phải lo. Nhất là muộn như thế này trong ngày. Tế Nam có lượng giao thông đường thủy rất lớn, nhưng vào lúc cháu đến đó thì cháu đã đủ thành thạo để đi mà không quá khó khăn”.

Xà hỏi, “Bà có chắc là bọn cháu không nên đi bộ không? Rốt cuộc thì trời cũng tối om, phải không nào?”.

Hạc nhìn Bà Bà ngó lên bầu trời quang đãng. Bà Bà nói, “Sẽ có ánh trăng sáng để thấy rõ. Tốt hơn là cháu đi ngang qua làng vào ban đêm. Có thể có người nhận ra chiếc xuồng của ta và đuổi theo cháu. Họ có thể nghĩ là cháu ăn trộm nó”.

Hạc hỏi, “Quanh đây có nhiều kẻ trộm không? Ý cháu muốn hỏi là, bọn cháu có phải cảnh giác chúng không?”.

Bà Bà đáp, “Ta nghĩ, có thể có bọn cướp sông”.

Hạc tròn mắt, “Bọn cướp sông?”.

Bà Bà gật đầu, “Chúng là một thứ hiếm trong vùng này, dù sao chúng là một nỗi đe dọa. Tuy nhiên, bọn cháu không có món gì giá trị đáng kể, do đó cho dù có gặp phải vài tên đi nữa, thì chúng cũng không làm phiền các cháu lắm đâu”.

Hạc hỏi, “Chúng có dữ dằn lắm không”

Bà Bà đáp, “Chúng không đáng để đánh nhau, nếu đó là điều cháu muốn hỏi. Tốt nhất là cứ đưa cho chúng các thứ chúng muốn lấy, rồi đi. Bọn cướp sông đánh bắn lắm và chúng có súng. Ta nghe đồn có một nhóm thỉnh thoảng hoạt động ngoài bến cảng thành Tế Nam, rất độc ác, chính quyền địa phương ngán chuyện ngăn cản chúng và để chúng cai quản cả cầu tàu. Tuy nhiên, ta có cảm giác cái bọn đó sẽ không quấy nhiễu các cháu”.

Hạc hỏi, “Còn cái thúng thì sao? Cái gì trong đó vậy?”.

Bà Bà đáp, “Chỉ vài thứ đồ dự phòng thôi. Có vài cái mũ rộng để che nắng. Nước sông phản ánh ánh nắng và khuếch đại lên. Các cháu có thể bị cháy nắng dễ dàng”.

“Ồ”. Hạc thốt lên. Cô không biết phải nói gì khác. Bà Bà quá tốt.

Bà Bà bước ngang qua Hạc, đến cạnh chiếc xuồng, “Cháu không hỏi ta về những thứ này nữa chứ?” Bà Bà hỏi trong lúc cúi xuống nhặt mớ áo quần lên. Hạc thấy đó là một chiếc áo dài lụa xanh nhạt và một chiếc khăn đội đầu cùng bộ, rất thanh nhã. Dưới mớ áo quần, vẫn ở trên sàn của chiếc xuồng nguyên vẹn, là con dao cạo lưỡi suôn của Bà Bà.

Bà Bà nhìn mớ áo quần trước, rồi đến lưỡi dao cạo. “Chọn một thứ đi”. Bà nói với Hạc.

Hạc hiểu ngay. Cô phải chọn hoặc là tiếp tục làm một đứa con trai hay lại cố làm một đứa con gái. Hạc ngó xuống chiếc áo xám cô đang mặc rồi vuốt cái đầu trọc. Cô thấy cái quyết định của mình đơn giản thật bất ngờ. Cô chỉ vào chiếc áo dài và khăn xếp.

Bà Bà mỉm cười rồi trao áo quần cho Hạc. “Chọn khôn ngoan lắm”. Bà nhặt lưỡi dao cạo lên. “Mặc dù giả làm một đứa con trai thì cháu có thể lẩn tránh bọn lính của hoàng đế tốt hơn, nhưng việc giấu đi bản thân mình cũng thiệt hại đấy. Giữ lấy chính con người mình và thám hiểm những tự do khác thì ta tin chắc rằng nó sẽ hay hơn. Tuy nhiên, ta đề nghị cháu luôn luôn đội chiếc khăn che đầu tóc nâu. Nên thận trọng. Theo ta được biết thì bọn lính của hoàng đế vẫn truy tìm cháu”.

Hạc gật đầu, rồi cúi thấp đầu, “Cháu không biết đến bao giờ mới có thể cảm ơn bà hết được”.

“Đẹp cái trò ‘cảm ơn’ nhằm nhí đó và đi thay đồ đi nào” Bà Bà nói, “Ta muốn nhìn cháu mặc cái áo đó!”.

Hạc chạy lên dốc đồi đến nhà của Bà Bà. Cô mặc chiếc áo dài và đội khăn lên, rồi chạy trở lại bờ sông với nụ cười rạng rỡ. Chiếc áo tay ngắn vừa vặn với cô hơn là cô nghĩ. Nó phủ lấy cô hoàn toàn nhưng vẫn dành khoảng rộng thoải mái để cử động tay chân. Chất lụa mát ve vuốt trên da thật tuyệt vời và cô biết nó trông thật đẹp với dáng người thanh mảnh của cô. Chiếc áo thật hoàn hảo.

Gương mặt của Bà Bà sáng lên khi Hạc đến. “Ôi, đẹp quá! Cháu chọn thật đúng rồi. Cháu sanh ra để làm con gái mà!”.

Hạc đỏ bừng mặt. Cô nhìn Xà thấy cậu đang trề môi. Cô ước gì Xà cũng có thể nhìn thấy cô lúc này.

Bà Bà búng tay, “Đừng trề môi, Xà. Đây là lúc vui vẻ. Hai đứa cháu tính sẽ đi đâu nào?”.

Xà không đáp.

Hạc quyết định trả lời thay cho cậu, “Bọn cháu không biết chắc. Cháu nghĩ đi xuôi dòng là có lý nhất bởi vì có thể vẫn còn bọn lính ở thượng nguồn Khai Phong đang truy lùng bọn cháu. Cháu chưa nghĩ được gì xa hơn chuyện đó”.

Bà Bà nói, “Ta hiểu. Ta có thể đề nghị một điều không?”.

Hạc nói, “Xin bà cứ nói”.

Bà Bà nói, “Vậy thì, nếu cháu không phiền. Ta thích xem tấm bản đồ của cháu một tí, Xà à. Ta thoáng nghe thấy cháu trò chuyện với Hạc về nó tuần trước và ta muốn xin được xem nó từ khi đó. Ta đã sống ở vùng này cả đời rồi. Có lẽ ta có thể hiểu nó chút nào chẳng”.

Hạc lo rằng có thể Xà từ chối, nhưng cậu lại gật đầu rồi lấy quyển bí kíp từ trong thắt lưng ra. Hạc thấy con rắn trườn lên cánh tay rồi qua vai cậu.

“Đây này”. Xà nói, đưa tấm bản đồ ra.

Bà Bà đón lấy rồi mở ra, giơ tấm bản đồ lên ánh nắng đang nhạt dần như bà đã nghe rõ lời Xà bảo Hạc làm. Sau một lát, Bà Bà huýt gió.

Bà Bà nói, “Khôn ngoan lắm. Hạc, xem này. Các đường chính trong bản phác kinh tuyến *khí* là thay cho những con sông, trong khi những đường khác thay cho những dòng phụ lưu và, hẳn là, các mốc ranh giới. Thật là thiên tài”.

Hạc hỏi, “Có cái gì trong đó quen thuộc không?”.

“Có”. Bà Bà đáp, giọng hào hứng, “Có thấy cái tuyến đường chính chạy ngang qua ngực của hình nhân từ vai này qua vai kia không? Nó thay cho sông Hoàng Hà. Và có thấy con đường chính mà chạy lên và xuống hình nhân, chạy suốt từ đầu xuống chân không? Tôi tin rằng nó là con sông đào Đại Vận Hà”.

Xà hỏi, “Đại Vận Hà là cái gì?”.

Bà Bà nhướn mày, “Cháu chưa từng nghe đến Đại Vận Hà à?”.

Cả hai Hạc và Xà cùng lắc đầu.

Bà Bà nói, “Vì sao, nó rất có thể là cái kỳ công vĩ đại nhất xưa nay. Nó là một con sông đào kéo dài từ kinh đô Bắc Kinh ở miền bắc chạy suốt đến thành phố Hàng Châu ở miền nam. Nó hoàn toàn được đào bằng tay. Hầu hết các con sông của Trung Quốc chạy từ tây qua đông, do đó con sông đào này rất quan trọng cho việc vận chuyển hàng hóa Bắc-Nam. Nếu phải đoán, thì ta sẽ nói rằng cái đầu của hình nhân trong bản đồ của cháu thay cho kinh thành của hoàng đế ở Tử Cấm Thành bên trong Bắc Kinh, là điểm cực bắc của tấm bản đồ. Đôi chân thay cho cái gì đó xa xuống phía nam, nhưng ta không biết chắc là cái gì. Có thể là Hàng Châu, hay một nơi nào đó thậm chí xa hơn về phía nam như là Quảng Đông. Ta chưa từng đi xa xuống Đại Vận Hà. Ta rất tiếc không giúp được gì nhiều”.

Hạc nói, “Xin đừng buồn. Bà đã giúp nhiều lắm rồi”.

“Đúng vậy”. Xà nói, “Bọn cháu sẽ chẳng bao giờ nghĩ ra được điều đó. Hay ít ra là cháu sẽ không nghĩ được. Nhất là trong tình trạng của cháu”.

Bà Bà đặt tay lên vai Xà, “Cháu đang làm tuyệt lắm, Xà à. Cháu nên vui với sự tiến bộ của mình. Ta không muốn các cháu lên đường trong tâm trạng không vui, đồng ý không?”.

Xà gật đầu.

Bà Bà nói, “Tốt lắm. Cháu có tình cờ biết tấm bản đồ này được cho là dẫn đến cái gì không? Ví dụ, một ngôi đền bí mật chẳng hạn?”.

Hạc đáp, “Bọn cháu không biết. Nhưng có vẻ như nó rất có giá trị. Xà mù vì...” Hạc dừng lời nửa chừng.

Xà hăng giọng, “Không sao đâu Hạc. Tôi sẽ kể cho bà nghe”.

Cậu quay lại hướng mơ hồ của Bà Bà, “Tôi bị trúng độc vì Hồ Mang muốn tẩm bản đồ gốc. Mụ lấy nó từ tôi, nhưng nó sẽ không mang lại điều gì hay ho cho mụ. Tôi đã tráo nó rồi”.

Hạc hỏi, “Em, làm *cái gì*? Em chưa nói với chị là em tráo nó!”.

Một nụ cười nham hiểm hiện ra ở một bên mặt của Xà, “Xin lỗi. Tôi nghĩ là mình quên nhắc đến điều đó. Tôi đã thận trọng vẽ nhiều đường mới nối liền những tuyến đứt rời trên tấm bản đồ gốc. Tôi cũng vạch lên tất cả những đường khác trên quyển bí kíp rồng bằng mực mới cho đến nỗi mực sẽ hợp với mọi nơi”.

“Bí kíp rồng à?” Bà Bà nói, “Cháu cho rằng đây là một bản sao của một bản đồ trong quyển bí kíp rồng?”.

Xà gật đầu, “Đúng vậy, sao thế?”.

“À, đây chỉ là một truyền thuyết, nhưng có lẽ nó đáng để chia sẻ với nhau”. Bà Bà nói, “Có lần Ngô Công kể với ta một câu chuyện về một quyển bí kíp rồng bí mật được Đại Sư của các cháu mang về Ấn Chân. Được người ta cho là nó dẫn đến một kho báu. Ngô Công nghĩ rằng có thể nó có một số sự thật bởi vì Đại Sư của các cháu là hậu duệ của một dòng dõi cận vệ. Gia tộc của ông ấy đã bảo vệ các gia đình giàu có trong rất nhiều thế hệ rồi”.

Xà nói, “Bà biết đó, Đại Sư liên tục làm những chuyện bí mật và luôn luôn có vẻ như có rất nhiều tiền. Cháu không ngạc nhiên chút nào nếu ông ấy có một núi châu báu được giấu ở đâu đó”.

“Chuyện này thật là hào hứng”. Bà Bà nói, “Vậy hãy cho ta biết, hai cháu đi lên con sông đào đến Tử Cấm Thành hay đi xuống các miền phía nam vậy?”.

Hạc ngưng lại, ngó Xà, “Bọn cháu không biết. Cháu muốn cố tìm các em Hồ và Hầu trước khi đi tìm kho báu”.

Bà Bà hỏi, “Cháu có biết họ đã đi đâu không?”.

Hạc đáp, “Thưa không. Chúng bị bắt đi”.

“Bị bắt à?” Bà Bà hỏi, làm rõ sự việc, “Sao cháu chưa từng cho ta biết chuyện này?”.

“Cháu... Cháu nghĩ rằng bà không thể giúp gì trong chuyện này”. Hạc lấp bắp, “Cháu nghĩ lẽ ra cháu nên biết rõ hơn”.

Bà Bà hít một hơi thật sâu rồi thở dài. “Không, chắc cháu đúng. Giờ thì không có gì phải bực dọc về chuyện đó. Ta không thể làm gì được nhiều ngoại trừ bảo Ngô Công loan truyền qua hệ thống của hãn để trông chừng chúng. Tuy nhiên, ta chưa gặp Ngô Công từ khi các cháu đến đây, do đó nó không quan trọng. Ta hứa chắc sẽ nói với hãn khi gặp. Cháu có tình cờ biết được ai bắt các em cháu không?”.

Hạc nói, “Hồ bị một kẻ tên là Hà Mô bắt”.

Bà Bà nói, “Ta có nghe cái tên này. Hãn không phải là kẻ tử tế”.

Hạc nhớ lại cái ngày mưa trên con sông, “Cháu nghe hãn nói gì đó với Hồ”. Cô nói với Bà Bà, “Hà Mô nói, ‘Ta thích lòng dũng cảm của mi, thẳng thóc. Quên bà chị của mi đi nhé, ta mang mi đến cho Lão Thử thay vì nó...’ Hạc thở dài, “Tuy nhiên, cháu không hiểu hãn muốn nói gì”.

“Ta có thể hiểu”. Bà Bà nói, “Hãy đừng nghĩ về những gì ta nói trước đây có liên quan đến bọn cướp sông. Ta đề nghị các cháu đi về thành Tề Nam - thành phố mùa xuân. Nó là cái thành phố lớn kế tiếp hạ nguồn, chỉ cách đây một ngày đường. Hãy tìm một nơi có tên là Đấu Trường Tề Nam”.

Hạc hỏi, “Nó là cái gì?”.

Bà Bà đáp, “Nó đúng y như cái tên của nó. Là một nơi người ta đánh nhau và người xem đánh cá kết quả. Nhiều tay mất mạng với cái trò máu

me này một cách ngu xuẩn. Nó là một nơi xấu xa ở ngay chính trung tâm của cái phần văn minh nhất của thành phố”.

Hạc hỏi, “Nó có khó tìm không?”.

“Không”. Bà Bà đáp, “Nhưng khó mà vào được. Đám đông gồm có hầu hết các quan chức quyền thế. Tề Nam là thủ đô của tỉnh kể bên - Sơn Đông. Ta ước gì có thể giúp các cháu một điều gì đó”.

Hạc lắc đầu, “Bà thật sự đã giúp bọn cháu nhiều lắm rồi”.

“Đúng vậy đó”. Xà nói, “Bọn cháu chẳng thể nào cảm ơn bà hết được”.

Bà Bà thở dài, “Hãy chăm sóc lẫn nhau như trước đây. Đó là đủ cảm ơn ta rồi. Giờ thì hai cháu hãy lên đường đi”. Bà lại ngó lên trời, “Các cháu có thể đi càng lâu như ý muốn nhờ ánh trăng. Nếu các cháu đi mà không ngủ, thì chắc chắn các cháu đến Tề Nam vào rạng đông. Đó có thể là tốt nhất. Các cháu càng ở trên sông suốt cả ngày, thì khả năng ai đó trông thấy và nhận ra các cháu càng lớn”.

Hạc nói, “Cháu hiểu”.

Xà nói, “Cháu cũng hiểu”.

“Vậy thì không còn gì để nói nữa”. Bà Bà nói rồi bước vào giữa Hạc và Xà choàng tay quanh chúng, cùng lúc ôm chúng, “Ta mong có ngày gặp lại cả hai cháu”.

“Bà sẽ gặp mà”. Hạc nói, lấy tay lau mắt, “Cháu sẽ làm chuyện đó”.

“Cháu nữa”. Xà nói vào với một tiếng khịt mũi rất nhẹ.

Bà Bà lau mắt mình, rồi giúp Hạc đưa Xà lên chiếc xuồng. Hạc và Bà Bà đẩy chiếc xuồng ra giữa sông, rồi Hạc nhảy lên. Cô quay lại Bà Bà và gật đầu một cái. Bà Bà gật đầu chào lại, rồi quay đi lên đồi về hướng nhà bà.

Hạc lau mắt lần nữa. Cô nhớ Bà Bà ghê gớm.

Hạc nắm cây sào chống dài thòng và nhanh chóng nhắm hướng vào giữa dòng sông. Cô cũng nhớ các cậu em của mình.

Chương 25

“Hầu ơi!” Hồ gọi, “Mi nghe ta không?”.

Hầu rên lên một tiếng rồi mở mắt ra, “Hử...?” Hãn đáp, “Ở đâu... mình ở đâu đây?”.

Hồ đáp, “Ta không biết chính xác”.

Hầu hỏi, “Có phải... là buổi sáng không?”. Hãn ngái ngủ ngó quanh căn phòng tối đen như mực.

Hồ nói, “Ta không biết. Không có cửa sổ thì thật khó mà biết được”.

“Ôiii! Cả thân em đau nhừ. Em ngủ trên cái sàn nhà cứng ngắt này bao lâu rồi?”.

Hồ đáp, “Chừng một tháng”.

“Một tháng!” Hầu nói, ngồi bật dậy. Hãn va đầu vào một thân tre. “Ồi!” Hãn thốt lên, “Này... chuyện gì xảy ra vậy? Có phải đây là ý của một trò đùa của anh không?”.

Hồ đáp, “Ta ước là vậy. Chúng ta đang ở trong một cái chuồng. Mi không nhớ sao?”.

“Không”. Hầu đáp, xoa xoa đầu, “Tôi chỉ nhớ được một mớ những giấc mơ điên rồ. Anh không tin nổi một số trong chúng đâu. Em mơ về một con

rắn hổ mang, một con bọ ngựa, một con cóc và một...” Hầu dừng lời và ngó về hướng Hồ, “Một con cọp nữa. Tôi *bị nhốt trong một cái chuồng với nó*”.

“Ta không nghĩ đó là những giấc mơ, Hầu à. Em bị đánh thuốc mê đó”.

“Bị đánh thuốc mê?”.

Hồ gật đầu trong bóng tối, “Hà Mô rắc một ít bột lên mặt em mỗi ngày. Hẳn gọi nó là Bụi Mơ”.

“Đúng rồi...” Hầu nói giọng lo lắng, “Tôi mơ thấy một con cóc sông rắc bụi dưới mũi tôi. Chuyện đó có thật không?”.

“Thật”.

“Tôi cũng mơ thấy một con rắn hổ mang bóp cổ tôi bất tỉnh trên một chiếc thuyền rồng ở Khai Phong nữa. Có phải đó...” Hầu hỏi.

Hồ đáp, “Chuyện đó cũng thật. Hạc, Xà và ta, có thêm Nông và Sâu từ sào huyết bọn cướp, cố cứu mi. Chúng ta bị Hà Mô phục kích. Đường Lang và Hồ Mang cũng đến nữa. Ta bị bắt như thế đó”.

Hầu nói, “Ô, không. Tôi xin lỗi”.

Hồ nhún vai.

Hầu hỏi, “Giờ những người kia đâu rồi?”.

“Ta không biết”.

Hầu nói, “Mong rằng họ bình an”.

Hồ đáp, “Ừ, mong là vậy”.

Hầu ngáp, “Tôi không tin nổi là mình buồn ngủ đến vậy. Mọi vật dường như mờ mờ ảo ảo. Anh có cảm thấy giống như vậy không?”.

“Không. Hà Mô cố đánh thuốc ta đầu tiên, nhưng ta không để cho hẳn lại gần mình. Hẳn cố bỏ một ít Bụi Mơ đó vào thức ăn của ta, nhưng ta gửi ra nó trộn trong đó. Ta không chịu ăn, rồi sau đó một vài ngày thì hẳn bắt đầu cho ta thức ăn không có thuốc mê”.

“Chao ôi!” Hầu nói, “Anh không ăn trong mấy ngày cơ à? Thiệt là ngon lành số một đó”. Hãn cười yếu ớt.

“Chuyện này nghiêm túc đó, Hầu à. Mặc dù ta mừng vì mi tỉnh rồi, nhưng mi nên để dành những trò đùa nhằm cho các dịp khác nhé”.

Hầu ngưng cười, “Xin lỗi, Mèo Ướt”. Hãn đuổi người rồi rên dài một tiếng. “Hình như cái gì cũng nhức. Nếu tôi chỉ nằm ngủ thôi hay bị đánh thuốc mê hay bất cứ trò gì khác, thì tại sao lại bị đau quá như vậy?”.

Hỗ đáp, “Bởi vì mi không vận động gì mấy. Các bắp thịt của mi căng ra nếu mi không sử dụng chúng trong một thời gian dài. Hà Mô cho mi ra khỏi chuồng một vài lần để tập thể dục tay chân, nhưng chắc chắn chừng đó không đủ. Hay có lẽ mi bị đau mỗi do những trò hãn làm. Hãn bẻ gập và vận mi như một con búp bê bằng vải vụn”.

Hầu nói, “Tôi nghĩ là tôi nhớ chuyện đó. Và tôi nhớ là có cái chuồng riêng. Làm sao rốt cục tôi lại ở chung trong này với anh?”.

“Hà Mô nhốt chúng ta vào đây một ngày rưỡi rồi. Trước đó, chúng ta bị nhốt trong cùng một phòng, nhưng bị giữ trong từng cái sọt riêng”.

“Các cái sọt à?” Hầu hỏi.

Hỗ đáp, “Chúng có mùi như trái cây. Táo, có lẽ vậy. Bất kể người ta làm chúng để làm gì, thì chúng cũng quá chắc để ta phá ra”.

Hầu gãi đầu, “Chúng ta đang ở trong một vườn cây ăn quả à?”.

“Không, chúng ta đang ở trong một thành phố tên là Tề Nam. Hà Mô tống chúng ta trong mấy cái sọt cùng với mớ trái cây rồi chở tới đây xuôi theo sông Hoàng Hà”.

Hầu nuốt nước bọt khó khăn, “Anh không nghĩ là mình sắp kết thúc như... những cái bánh bao, phải không nào, Mèo Ướt?”.

“Ta không biết. Chúng đã xem chúng ta như là ‘thịt tươi’ nhiều lần rồi. Trên đường tới căn phòng này, chúng ta đi ngang qua những căn phòng

khác có người bị nhốt trong chuồng”.

Hầu run cầm cập, “‘Chúng’ là ai vậy? Anh không muốn nói là cặp vợ chồng già điên rồ ở tiệm Hoàn Thành Tuyệt Cú Mèo đấy chứ?”.

Hổ lắc đầu, “Ta không nghĩ vậy. Khi ta nói ‘chúng’ thì ta muốn nói Hà Mô và bọn tay chân của hắn”.

Hầu lại gãi đầu, “Tôi thắc mắc tại sao chúng lại nhốt chúng ta với nhau”.

Hổ đáp, “Ta nghĩ chúng có kế hoạch cho chúng ta. Một khi chúng nhốt mi vào đây, thì chúng ngưng đánh thuốc mê mi. Chắc chắn chúng muốn mình làm chuyện gì đó”.

Hầu nói, “Hay có lẽ chúng sắp ăn thịt chúng ta! Chắc chúng muốn lấy hết chất thuốc mê ra khỏi cơ thể của tôi trước khi chặt tôi thành miếng và...” Giọng của hắn lạc đi, “Chúng ta phải chuồn khỏi đây thôi, Hổ ơi”.

“Ta biết”.

“Vậy thì anh cố trốn chứ?”.

“Một vài lần rồi”. Hổ nói, “Ngoài việc thoát ra khỏi mấy cái sọt, thì ta thử thoát ra cái chuồng này. Nhưng không có kết quả gì. Thứ tre này chắc quá. Ta nghĩ đến chuyện đánh nhau khi lần đầu chúng đổ mi và ta vào đây cùng với nhau, nhưng lúc nào cũng có nhiều tên lính cầm thương vây quanh chúng ta và chúng cột hai sợi thừng quanh cổ ta. Ta không có cơ hội nào cả. Ta...” Hổ ngừng lời giữa chừng.

“Có chuyện gì vậy?”.

“Suýt!!!” Hổ thì thầm, “Ta nghe tiếng chân”.

“Đằng này, thưa ngài!” Một giọng nói bị nghẹt vang lên ở bên ngoài căn phòng. “Ngài đến vừa đúng lúc. Nghe có vẻ như thằng nhỏ đã tỉnh lại khỏi cơn mê và chúng đang bàn chuyện trốn thoát!”.

“Trốn à?” một giọng oai quyền đáp lại, “Chúng ta sẽ xem chuyện đó”.

Hỗ và Hầu quay về phía nhau trong bóng tối. Có kẻ nào đó đang lắng nghe chúng từng lời. Hơn thế nữa, cả hai đứa đều nhận ra giọng nói của kẻ thứ ba!

Một cậu con trai to khỏe mở toang cánh cửa nặng nề và lao vào trong căn phòng tối om. Đôi mắt sáng quắc của hắn phản chiếu ánh lửa lung linh nhảy múa của cây đuốc trên tay. “Chà, chà, chà”. Hắn rít lên với Hầu và Hỗ. “May làm sao mà hai đứa bây chường mặt ra ở đây lúc này. Chúng ta đang chờ hàng trăm vị khách sẽ đến nay mai và họ sẽ thềm thịt tươi lắm đó!”.

Hỗ và Hầu ngó, miệng há hốc.

Cậu con trai cười khẩy tự mãn rồi quay sang tên lính gác đang đứng ở ngưỡng cửa, “Hãy để ta một mình với hai thằng nhóc này một lúc nhé. Ta cần phải xem thịt da chúng có béo không. Mười lăm phút là được rồi. Nhớ khóa cánh cửa sau lưng mi lại nhé. Nếu mi nghe tiếng gào lên, thì đừng để ý. Nó sẽ ngừng ngay thôi”.

“Tôi hiểu, thưa ngài”. Tên lính gác đáp với một nụ cười hả hê. “Thịt tươi luôn kêu eng éc to nhất”. Hắn cười to và cúi chào, rồi bước lui, đóng cánh cửa lại.

Chương 26

Hạc nheo mắt về hướng cửa sông, ngó thẳng vào mặt trời đang lặn. Cô và Xà đã trải qua một đêm yên ổn. Thật ra, một đêm rất ư buồn chán. Suốt đêm họ không gặp một con thuyền nào và chuyến đi rất dễ dàng. Hạc mệt, nhưng mừng vì hai đứa trôi trên sông mà không phải dừng lại. Tề Nam trước mặt không còn xa lắm.

Bụng của Hạc sôi lên và ánh mắt cô chiếu vào cái thúng to mà Bà Bà đã để trên xuồng cho chúng. Suốt đêm chúng chưa buồn mở nó ra.

Hạc hỏi, “Em có đói không Xà?”.

Xà giật mình, nhưng không đáp. Cậu đang ngủ. Hạc quyết định để cậu yên.

Hạc lấy chân móc vào một quai xách của cái thúng rồi kéo nó lại. Nó nặng không ngờ. Cô giở nắp thấy hai cái mũ rộng mà Bà Bà đã nhắc, thêm vô số hộp đựng trái cây sấy khô và hạt rang. Trong đó có đủ thực phẩm cho cô và Xà dùng ít nhất một tuần.

Hạc bắt đầu lục qua các món, cố giữ vững cho chiếc xuồng xuôi dòng ở giữa con sông. Ở ngay đáy của cái thúng, cô thấy một góc tấm vải xanh. Cô nắm lấy nó kéo mạnh. Nó là một cái túi lụa lớn đồng bộ với chiếc áo lụa

xanh nhạt của cô. Hạc mở nó ra thấy một bộ dược thảo khô thật đầy đủ. Cô cười khi. Bà Bà quả là người tốt nhất.

Hạc quàng sợi dây dài của cái túi quanh cổ mình và qua một bên vai, rồi nhìn qua Xà. Cậu nằm cuộn tròn trên sàn xuồng. Hạc nhìn cậu ngủ. Chiếc xuồng tròn tròn nhẹ nhàng làm cho cô hơi buồn ngủ, nhưng cô muốn cứ tiến lên. Cô cũng muốn ăn chút ít.

Hạc ngó lên thấy một ngả rẽ khá hẹp trên sông phía trước mặt. Cho tới giờ, con sông đã càng lúc càng rộng ra, như lời Bà Bà đã nói. Hạc thở dài rồi đóng cái nắp thúng lại. Cô sẽ ăn sau khi lái xuồng qua khúc rẽ và trên dòng sông rộng hơn.

Hạc nhìn lên bờ, rồi nhìn dòng nước, rồi lại nhìn lên bờ. Cô thấy rằng dòng chảy ở đoạn sông này mang chúng đi nhanh hơn những đoạn sông khác. “Ồ-ồ” cô nghĩ. Do nỗi sợ thác ghềnh đang len vào trong trí, Hạc nắm chặt cái bánh lái bằng cả hai tay.

Trong lúc lái chiếc xuồng vào khúc quanh, nắm tay cô siết chặt lại. Hạc không thấy hòn đá nào trong dòng nước, nhưng phía trước có một chướng ngại vật hẳn là nguy hiểm hơn nhiều lắm. Nếu dòng sông là một con đường, thì hẳn cô đã chuẩn bị tầm nhìn tốt hơn. Tuy nhiên, đang trên dòng nước, cô không nhận biết được khúc quanh là cái gì - đó là một điểm thắt tự nhiên. Nơi thật tốt cho một cuộc phục kích.

Xà đột ngột ngồi bật dậy, tỉnh táo ngay lập tức, “Hạc!” cậu thì thầm, “Tôi cảm nhận được cái gì đó”.

Hạc đáp, “Đúng vậy. Bọn cướp sông”.

Hạc ngó kỹ con sông trước mặt và không thích những gì cô thấy chút nào. Ba chiếc thuyền kiểu dáng gọn đẹp neo thành hàng chắn ngang chiều rộng con sông. Mỗi chiếc thuyền có bốn tay mặc trang phục đen từ đầu đến chân. Vật duy nhất có thể thấy được là những đôi mắt của chúng, những đôi mắt đang chăm chăm nhắm nòng súng về hướng của Hạc.

Xà hỏi, “Tôi cảm nhận thấy nhiều năng lượng xấu. Có bao nhiêu tên cướp vậy?”.

“Mười hai tên”. Hạc đáp, “Và chúng đều có súng”.

Xà hỏi, “Chị nghĩ mình có cơ hội gì không?”.

Hạc đáp, “Mình chẳng có cơ hội nào cả”.

Tên cướp sông đứng ở mũi chiếc thuyền ở giữa vẫy súng và gọi to với Hạc, “Lái về hướng ta và chuẩn bị có người lên thuyền!”.

Hạc hạ thấp giọng thì thầm, “Mình nên làm gì đây?”.

Xà đáp, “Làm theo lời chúng đi. Trừ phi chị có ý gì hay hơn. Nhớ những gì Bà Bà đã nói về chúng”.

Hạc cau mày. Cô hết ý rồi. Chúng sắp lên xuồng.

Chiếc thuyền cướp ở giữa được neo với mũi thuyền hướng ngược dòng và Hạc nhắm mũi chiếc xuồng của Bà Bà về hướng nó. Cô để cho dòng nước chảy mạnh mẽ mang chúng xuôi dòng. Chiếc thuyền cướp tiến nhanh đến.

“Chậm lại”. Tên thủ lĩnh bọn cướp nói to.

Chậm lại ư? Hạc nghĩ, Làm sao mình làm vậy được?

Tên thủ lĩnh thủy khẩu giương súng lên, “Giảm tốc độ thuyền của mi lại ngay”.

Hạc đáp, “Tôi không biết làm như thế nào!”.

“Mi mong là gạt được ta bằng chuyện đó à?” Tên thủ lĩnh thủy khẩu nói, “Giảm tốc độ và quay vào cảng”.

“Tôi không biết ‘cảng’ là cái gì”. Hạc thét trả. Chúng đang đến gần với chiếc thuyền của tên thủ lĩnh thủy khẩu, “Cứu tôi với!”.

“Cảng ở bên trái!” tên cướp nói, “Quay vào cảng ngay, con bé kia! Người đâu, cắt dây và mình cũng chạy vào cảng luôn! Chúng ta ngược chiều nhau.

Chúng ta sẽ lái ngoặt quanh tránh nhau”.

“Bám chặt vào, Xà!” Hạc gào lên, rồi cô lấy hết sức đẩy bánh lái qua bên trái. Chiếc xuồng quay thật gắt... qua bên phải. Cô đã quên rằng cái bánh lái lái chiếc xuồng theo hướng ngược lại. Hai chiếc thuyền sắp đụng nhau rồi! Hạc nhắm chặt mắt lại.

ẦM!

“Áaaa!” Tên thủ lĩnh thủy khấu hét lên khi chiếc thuyền của hắn lắc nghiêng dữ dội. Hạc mở mắt ra nhìn mũi của chiếc xuồng của Bà Bà cạ dọc theo hông của chiếc thuyền cướp. Hạc tránh nhìn vào mắt những tên cướp đang nhốn nháo gần sát trong tầm tay cô.

Hạc cảm thấy chiếc xuồng bắt đầu trượt ra khỏi chiếc thuyền của bọn cướp, rồi cô giữ thẳng bánh lái lại. Chiếc xuồng bắt đầu quay mũi xuôi dòng trở lại, Xà ở mũi xuồng, bám chặt vào hai bên sườn xuồng như thể cuộc sống của cậu tùy thuộc vào nó.

“Đuổi theo chúng!” Tên thủ lĩnh thủy khấu la to, “Các thủy thủ vòng ngoài, nhắm! Thuyền Một, bắn tùy ý!”.

ĐOÀNH! ĐOÀNH! ĐOÀNH! ĐOÀNH!

Bốn phát súng vang lên. Hạc nghe hai viên đạn cắm vào mũi chiếc xuồng cách Xà một gang tay.

“Không!” Hạc hét lên. Cô ngoái nhìn chiếc thuyền đang tiến đến của tên thủ lĩnh thủy khấu. Ba tên trên thuyền với hắn đang chèo điên cuồng, cố bắt kịp cô và Xà. Cô nghe bọn cướp gào lên với nhau bằng một thứ ngôn ngữ lạ.

“Thuyền Một, nạp đạn!” Tên thủ lĩnh thủy khấu ra lệnh.

“Ngừng tay!” Hạc la lớn”. Làm ơn nào! Tôi không cố ý tông vào các ông! Chỉ là tai nạn thôi mà!”. Chiếc thuyền của tên thủ lĩnh thủy khấu đang đuổi sát họ. Hạc nhìn gương mặt mang mặt nạ của tên thủ lĩnh thủy khấu

và hai bên chạm mắt nhau. Hạc suýt nữa té khỏi xuồng. Đôi mắt của hân tròn và xanh như bầu trời, y như mắt của Chờ Râu”.

“Thuyền Hai, chuẩn bị bắn theo lệnh của ta!” Tên thủ lĩnh thủy khấu gầm lên.

“ĐỪNG!” Hạc nói, “Tại sao ông làm vậy?” Cô nghe thêm nhiều tiếng la bằng ngôn ngữ lạ.

“Nhắm vào mục tiêu!” Tên thủ lĩnh thủy khấu ra lệnh.

“ *ĐỪNG!*” Hạc la lên. Cô phải nghĩ ra một điều gì đó mới xong. Cô nghe thêm nhiều tiếng la bằng ngôn ngữ lạ và thấy nhiều tên cướp chỉ lên trời. Một cái bóng bay vụt qua trên đầu và Hạc ngó lên thấy một con hạc to đang bay thẳng về phía bọn cướp đang giương súng nhắm. Con chim có vẻ hoảng sợ, chắc nó giật mình vì mấy phát súng vừa bắn. Một vết nhòe dính dáp màu trắng đen bắt đầu đổ ra bên dưới đám lông đuôi của nó và các tên cướp la lên giận dữ khi đầu và vai chúng bị trúng chất bắn tung tóe. Một tên trong bọn la lên một tràng tiếng gì đó mà Hạc không hiểu, chấm dứt với tiếng hạc.

Hạc không tin ở tai mình. Cô nhận ra tên cướp đã không nói từ hạc bằng tiếng Quan Thoại hay Quảng Đông. Hân nói từ ấy bằng tiếng Hà Lan.

Một điều gì đó lóe lên trong đầu Hạc và nhiều từ mà bọn kia đang la lên với nhau bắt đầu có thể hiểu được. Bọn cướp nói bằng tiếng của cha cô!

“Nhắm!” Tên thủ lĩnh thủy khấu rống lên, giơ cao tay lên.

“*NEE!*” Hạc ráng hết sức la lên thật lớn. “*NEE! NEE! NEE! ĐỪNG! ĐỪNG! ĐỪNG!*”

Tên thủ lĩnh thủy khấu cứng đờ người lại và những cái miệng bọn cướp ngang qua con sông ngậm lại. Hạc ngó tên thủ lĩnh thủy khấu chăm chăm, vẻ liều lĩnh tuyệt vọng hiện lên trên mặt cô.

Tên thủ lĩnh thủy khấu hạ tay xuống và nói với Hạc bằng tiếng Hoa, “Mi mới nói gì vậy?”.

Hạc đáp bằng tiếng Hà Lan, “Tôi nói, *đừng* ?”.

Tên thủ lĩnh thủy khấu neho mắt lại, “Cặp thuyền sát vào chúng, bọn bây!” Hãn ra lệnh và các tên trên thuyền hãn rà chiếc thuyền cặp vào dọc theo xuống của Bà Bà.

Hạc nhìn Xà buông tay đang nắm vào xuống ra rồi nắm cả hai tay lại thành nắm đấm đầu rắn. Cậu ngồi thật yên, con rắn cuộn mình lại dưới tay áo.

Tên thủ lĩnh thủy khấu trừng mắt nhìn Hạc, rồi hãn nói bằng tiếng Hà Lan, “Thế ra, cô hiểu ta à, cô bé kia?”.

“Vâng...” Hạc đáp, cố gắng nhớ lại những từ mà cô đã không sử dụng trong hơn chín năm. “Tôi... hiểu một ít. Tuy nhiên, ông nói tiếng Hoa thì tôi dễ hiểu hơn, nếu ông không phiền”.

Tên thủ lĩnh thủy khấu đổi lại tiếng Hoa, “Tại sao cô không nói điều gì khi bọn kia la hét với nhau bằng tiếng Hà Lan?”

“Tôi không biết”. Hạc đáp, “Mọi chuyện xảy ra nhanh quá. Tôi không nhận ra họ đang nói bằng tiếng Hà Lan cho tới khi con hạc bay qua đầu. Tôi không dùng tiếng đó đã lâu rồi”.

“Ai dạy cho cô nói nó?” Tên thủ lĩnh thủy khấu hỏi.

“Cha tôi”.

“Tên và nghề nghiệp ông ấy?”.

“Hạc đáp, “Tên ông là Henrik. Ông là thuyền trưởng của một tàu buôn”.

Đôi mày của tên thủ lĩnh thủy khấu nhướng lên. Hãn nhìn quanh bọn thủ hạ, “Hạ súng xuống!” Hãn quát. Hãn nói với Hạc, “Cởi khăn xếp của cô ra nào”.

Hạc làm theo lời hãn. Cô cảm thấy hơi ấm của mặt trời đang lên cao tràn qua mái tóc nâu lờm chớm trên đầu.

Tên thủ lĩnh thủy khấu gạt đầu. Hắn quay qua các chiếc thuyền bao quanh ra lệnh, “Thủy thủ của Thuyền Một, tất cả các người sẽ tiếp tục ở lại trên thuyền và neo lại đây. Với các người, công việc vẫn tiếp tục bình thường. Thủy thủ Thuyền Hai, đi rửa cho sạch cứt chim trên người và chiếc thuyền rồi quay lại đây thật nhanh”. Hắn nhìn bọn trên thuyền của mình, “Ba người theo ta. Có vẻ như chúng ta có một món đặc biệt phải chuyển giao”.

“Vâng, thưa ngài”. Bọn người trên cả ba thuyền đồng thanh đáp.

Tên thủ lĩnh thủy khấu quay sang Hạc, “Cô có nghĩ là lần này cô có thể đi theo chúng tôi trên xuồng của cô - mà không đâm đụng gì nữa không?”.

Hạc cảm thấy mặt cô đang đỏ bừng lên, “Tôi có thể cố gắng”.

“VẬY THÌ, ĐI THÔI”. Tên thủ lĩnh thủy khấu nói, “Ta biết có người muốn gặp cô lắm”.

Chương 27

Hai giờ sau, Hạc thấy mình đang vụng về lái chiếc xuồng giữa vô số thuyền bè. Mọi thứ từ những chiếc thuyền buồm đi biển đồ sộ cho đến những chiếc thuyền bé tí dành cho một người va đụng nhau khi chúng giành lấy các chỗ đậu có giới hạn ở bến cảng Tề Nam.

Hạc theo sau tên thủ lĩnh thủy khấu gần hết mức mà cô dám, cố không tông vào hãn. Cô vừa cảm thấy nhẹ nhõm vừa hơi lo khi thấy hãn bắt đầu bẻ lái về phía một bến tàu trông được nhiều người ngoại quốc to cao đứng gác. Nó trông có vẻ như một bến tàu riêng không có thuyền nào khác chung quanh, do đó đậu thuyền ở đó tương đối dễ dàng. Mặt khác, bọn người ngoại quốc đứng gác đều mang súng và mọi người đang nhìn cô và Xà, vừa chỉ trỏ vừa bàn tán xôn xao. Một người chạy khỏi bến cảng, lên bờ, rồi biến mất vào con đường đông đúc chạy song song với bến cảng.

Tên thủ lĩnh thủy khấu rà chiếc thuyền của hãn đến rìa của bến đậu rồi leo lên một cái thang ngắn trong lúc bọn thủ hạ neo thuyền lại. Hãn bước lên bến đậu rồi ra hiệu cho Hạc buộc xuồng lại ở phía đối diện. Trong lúc Hạc đến gần, tên thủ lĩnh thủy khấu bày cho cô các chỉ dẫn đơn giản để giúp cô tiến đến mạn hông bến đậu. Đây là một việc rất khó đối với cô, không chỉ vì cô không biết phải làm gì mà còn vì cô lo lắng. Cô không

ngưng nghĩ về những điều tên thủ lĩnh thủy khấu đã nói về cái kẻ muốn gặp cô.

Chiếc xuồng va vào một trong những cái trụ cầu to đùng và tên thủ lĩnh thủy khấu bắt đầu buộc chiếc xuồng vào bến đậu bằng nhiều sợi thừng. Cô hoàn thành công việc, Hạc nhìn lên gương mặt của tên thủ lĩnh thủy khấu. Hắn đã cởi bỏ cái che mặt hơn một giờ trước, nhưng lúc này là lần đầu cô được nhìn kỹ hắn. Cô ngạc nhiên thấy rằng hắn có một gương mặt cương nghị và tử tế.

Khi tên thủ lĩnh thủy khấu làm xong việc, hắn liền giúp Hạc leo lên bến đậu. Rồi tới phiên Hạc cúi qua chiếc xuồng để giúp Xà. Tên thủ lĩnh thủy khấu nhìn cô với vẻ giễu cợt.

“Cậu ấy bị mù”. Hạc nói. Cô liếc qua thấy Xà nghiêng chặt hàm.

Tên thủ lĩnh thủy khấu nói, “Cô không nói? Tôi chẳng đoán ra. Cậu ấy có vẻ rất là... thoải mái. Tôi sẽ giúp cậu ấy”.

Tên thủ lĩnh thủy khấu chồm tới trước mặt Hạc và với tay nắm lấy tay Xà, nhưng Xà giật phắt ra. Ngay lúc đó, con rắn của Xà thò đầu ra khỏi tay áo và rít lên với tên cướp.

Tên thủ lĩnh thủy khấu nhảy thối lui, “Cái quỷ gì vậy?”.

Xà nói, “Tôi tự mình lên được. Cám ơn”.

Hạc nhìn nét mặt của tên thủ lĩnh thủy khấu trong lúc Xà nhanh nhẹn tự mình trèo lên bến đậu đứng. Tên cướp tỏ vẻ thật thán phục.

Con rắn lại thụt đầu vào dưới áo của Xà và Xà nhìn qua hướng Hạc. Cậu hỏi, “Sẵn sàng lên bờ chưa? Tôi sẵn sàng rồi đây”.

“Chờ một chút”. Hạc đáp. Cô quỳ xồm xuống và với tay vào trong xuồng, lượm lấy cái khăn xếp của mình. Cô cũng mở nắp thúng lấy ra một cái mũ mềm to, cùng với một hộp trái cây sấy. Hạc đóng nắp lại rồi đứng lên. “Đây này”. Hạc nói, đội cái mũ lên mái tóc đen dày của Xà, “Nó sẽ giúp giấu đi nhân thân của em, để phòng ngừa đó mà”.

“An toàn thì hơn là phải hối tiếc”. Xà nói, kéo cái vành mũ sụp xuống đôi mắt.

“Ý hay lắm”. Tên thủ lĩnh thủy khấu nói.

Hạc buộc chiếc khăn xếp lên mái tóc nâu lờm chớm rồi nhìn lại chiếc xuồng của Bà Bà.

“Chiếc xuồng xinh xắn quá phải không?” Tên thủ lĩnh thủy khấu nói. “Cũ kỹ, nhưng chắc chắn lắm, cô đụng một cái quá mạnh là đủ thấy rồi. Thủ hạ của tôi sẽ trông chừng nó cho cô và cả cái thúng của cô nữa”.

Hạc đáp, “Cám ơn ông”. Cô vươn vai ngó quanh, lần đầu nhìn kỹ những bến đậu chung quanh. Có nhiều thuyền buồm đồ sộ hơn là cô nghĩ. Chúng vẫn thấp thoáng khá xa ngoài biển. Những chiếc thuyền đang được chất lên hay dỡ xuống vô số hàng hóa. Nó là hàng hóa của một thương gia. Tuy nhiên, ánh mắt của Hạc không dừng lâu trên những chiếc thuyền buồm có cánh buồm to vững được gia cố bằng tre. Cô đang tìm chiếc tàu có vô số cột buồm và cánh buồm đi biển được ngoại quốc thiết kế của cha cô. Rủi thay, cô không thể so được cái hình ảnh chiếc tàu trong đầu cô với bất kỳ chiếc thuyền nào ở đây.

Xà hỏi, “Chị có ổn không, hả Hạc? Tôi cảm thấy chị căng thẳng quá”.

Hạc đáp, “Chị chỉ hơi bối rối một chút thôi. Chị chưa hề gặp cha chị từ khi lên ba đến giờ”.

“Cha của cô à?” Tên thủ lĩnh thủy khấu hỏi, “Điều gì làm cho cô nghĩ là ông ấy có mặt ở đây?”.

Mặt Hạc đỏ bừng lên, “Ông muốn nói là ông ấy không có mặt ở đây sao?”.

“Không. Ông ấy đi xa”.

“Nhưng tôi nghĩ là ông nói...”

“Tôi đã nói rằng tôi biết có kẻ muốn gặp cô lắm”. Tên thủ lĩnh thủy khấu cắt lời, “Tôi không hề nói rằng đó là cha của cô”.

Xà rít lên, “Đừng có xem chuyện này là một trò đùa ác nhé. Ông có biết cha của chị ấy không?”.

Tên thủ lĩnh thủy khấu bật cười to, “Ta có biết cha của cô ấy không à? Ta là bạn chí cốt của ông ấy!”.

Hạc ngó hẳn, “Nhưng vậy có nghĩa là cha tôi là một...”

“Tay thủ lĩnh thủy khấu?” Tên thủ lĩnh thủy khấu tiếp lời.

“Đúng vậy”. Hạc nói, “Điều đó không thể đúng”.

“Không đúng ư?” Tên thủ lĩnh thủy khấu hỏi. Hẳn chỉ tay lên bờ, phía trên con đường đông đúc, “Tại sao cô không hỏi *hắn* ? Hẳn là kẻ ta đang nói đến”.

Một giọng nói quen thuộc gọi Hạc bằng tiếng Hoa trọ trẹ. Cô ngó qua thấy một thằng bé nhọt nhọt chạy ù về hướng họ, trên tay nó cầm một vật gì đó.

Xà hỏi, “Có phải là Chờ Râu không?”.

Hạc đáp, “Phải”.

Tên thủ lĩnh thủy khấu hắng giọng, “Ta thấy rằng ba đứa có nhiều chuyện để hàn huyên. Giờ ta sẽ đi đây. Rất vui được gặp cả hai người”. Hẳn gật đầu rồi đi lên bờ, nhắm hướng con đường với hai tên gác bến đỗ theo sau. Hẳn gật đầu chào Chờ Râu khi đi ngang qua nhau và Chờ Râu gật đầu chào lại.

Hạc lấy tay ôm mặt, “Chị không tin nổi chuyện này, Xà à. Cha chị là một thuyền trưởng cướp biển”.

Xà đáp, “Chà, nếu nó làm cho chị thấy đỡ hơn, thì cha của chị không thể tệ hơn mẹ của tôi chút nào”.

Hạc lắc đầu. Cô không biết là nên khóc hay nên cười.

Xà nói, “Chờ Râu tới kìa”.

Hạc ngẩng đầu lên thấy Chờ Râu đang tiến tới. Cô cảm thấy được những bước chân nặng nề của hắn trên bến đậu. Hắn là Xà cũng cảm nhận được chúng.

Chờ Râu dừng lại trước mặt Hạc và đứng yên đó, thở hào hển. Khi nín được hơi, hắn nói, “Gặp bạn ở đây tôi mừng quá”.

Hạc cau mày, “Tôi nghĩ gặp lại bạn tôi cũng mừng vậy”.

Trán Chờ Râu nhăn lại, “Cậu có vẻ không vui. Có chuyện gì vậy?”.

Hạc đáp, “Cậu là cướp biển, Chờ Râu à. Sao cậu không cho tôi biết?”.

Chờ Râu đáp, “Tôi... tôi không biết. Tôi nghĩ là cậu đã biết rồi”.

“À, tôi không biết”. Hạc nói, “Mẹ tôi bảo tôi rằng cậu và cha làm cho quân kháng chiến. Bà nói cậu vận chuyển đồ”.

Chờ Râu nói, “Đúng vậy. Chúng tôi vận chuyển súng. Ít nhất cậu biết đến như thế, phải không nào?”.

Hạc hỏi, “Vậy nếu tôi biết thì sao nào?”.

“Cậu nghĩ súng từ đâu mà có?”.

“Tôi không biết”.

“Chúng từ những chuyến hàng mà chúng tôi chặn lại cướp dọc sông Hoàng Hà. Những chuyến hàng đến các đạo quân của hoàng đế. Chúng tôi đoạt những khẩu súng thường khi được dùng để giết dân làng vô tội và các võ tăng và...”

“Bọn cậu dùng súng để làm gì?” Hạc cắt lời, giọng lạnh tanh.

Chờ Râu đáp, “Chưa dùng làm gì cả”.

“Chưa làm gì à?” Hạc hỏi. Cô chỉ vào hai cái lỗ mà bọn cướp sông đã bắn vào mũi xuống của Bà Bà, “Cậu cho rằng cái đó là chưa làm gì?”.

Chờ Râu nhìn những lỗ đạn ròi gương mặt trắng nhợt của hắn trở nên trắng hơn bao giờ. “Tôi xin lỗi, Hạc à. Tôi không biết gì cả”.

“Tất nhiên là cậu không biết”. Hạc nói, “Chỉ đừng bảo tôi rằng cậu và đám bạn thủ lãnh thủy khẩu của cậu ‘không làm gì cả’ với mớ súng mà các cậu đoạt được. Tôi biết nhiều hơn mà”.

“Này!” Chờ Râu nói, “Tôi đang xin lỗi nhé. Người ta đôi khi lầm lỗi chứ. Người của chúng tôi thường chỉ bắn những kẻ tấn công họ trước”. Hắn nhìn mũi xuống của Bà Bà lần nữa, “Do đâu mà xuống của cậu bị va mạnh quá ở phía trước vậy?”.

Xà đáp, “Chúng tôi bị tai nạn”.

“Tôi hiểu”. Chờ Râu nói. Hắn quay qua Hạc, “Cho cậu biết nhé, bọn sơn tặc cũng dùng súng của chúng tôi nữa. Tôi không thấy khó chịu với bọn sơn tặc. Về căn bản thì chúng tôi làm những chuyện như nhau. Cha cậu có thể giải thích chuyện này tốt hơn là tôi. Ông ấy luôn đi công việc nhưng sẽ trở về sớm”.

Hạc trừng mắt nhìn Chờ Râu, giận dữ. Cô muốn biết thêm nhiều tin tức, nhưng cô không muốn hỏi nữa.

Chờ Râu nhìn những người vũ trang trên bến đậu rồi thở dài. Hắn chồm qua Hạc rồi thấp giọng, “Hiển nhiên là chúng tôi giữ vài khẩu súng để dùng riêng, nhưng chúng tôi giao rất nhiều súng cho kháng chiến quân ở nhiều vùng khác nhau. Họ đang dự trữ chúng”.

Xà bước lại gần Hạc rồi nắm cánh tay của cô, “Tại sao cậu quan tâm đến kháng chiến quân quá vậy, hả Chờ Râu?” Cậu hỏi.

Đột nhiên Chờ Râu có vẻ bị tổn thương, “Tôi quan tâm vì cha của cô quan tâm, Hạc à. Ông đã làm nhiều điều cho tôi hơn là cậu có thể tưởng tượng nổi. Và trước khi cậu hỏi, thì ông ấy quan tâm vì mẹ của cậu cũng quan tâm. Do đó, nếu cậu còn thắc mắc gì về chuyện đó, thì cậu hãy nói

chuyện với cô Băng. Còn ngay lúc này đây, thì tôi chỉ đang cố giúp các cậu”.

Hạc cau mặt.

“Tôi cũng đang cố giúp các anh em của cậu nữa”. Chờ Râu nói, “Cậu nghĩ tôi đang làm gì ở Tề Nam này chứ? Xem này”. Hắn giơ tay ra.

Hạc thấy cái vật mà hắn đang cầm là một mảnh giấy da được cuộn lại.

Chờ Râu nói, “Những tờ này đang treo ở khắp các bảng thông báo ở Tề Nam. Thủ hạ của cha cậu thấy chúng và nhắn lời cho mẹ cậu và tôi. Tôi quyết định tới đây xem mình có thể làm được điều gì để giúp hay không”.

Chờ Râu mở tờ thông tin ra và Hạc tròn xoe mắt ngó.

Xà hỏi, “Nó nói gì vậy?”.

Chờ Râu nhìn Xà ngờ vực, “Cậu không thể đọc được à?”.

Hạc nói, “Lúc này Xà đang gặp khó khăn với đôi mắt”.

“Ồ. Tôi xin lỗi. Cậu sẽ ổn chứ, Xà?” Chờ Râu nói.

“Tôi sẽ ổn. Làm ơn đọc tờ thông báo”.

Hạc hăng giọng.

THỊT TƯƠI TỐI NAY!

MỌI NGƯỜI CHÚ Ý:

Hai tên phản nghịch trẻ và nguy hiểm của chính quyền đã bị bắt giữ.

Giờ đây, sự sắp xếp đặc biệt với tòa thượng thẩm của hoàng đế, các phạm nhân sẽ nhận lãnh hình phạt trong các trận đấu được lên lịch thường kỳ tại khu giải trí hoành tráng của ta - đấu trường Tề Nam. Tất cả các đấu sĩ được ưa thích của quý vị sẽ có mặt tại đó! Các trận đấu chắc chắn rất tàn bạo! Chết như chơi! Đừng bỏ qua cuộc chơi nhé!

Mở cửa tự do.

Người nghinh tiếp và tổ chức

Trận đấu lịch lãm của quý vị,

Lão Thử

Xà hỏi, “Hỗ và Hầu ư?”.

“Đúng vậy”. Hạc đáp, “Có chân dung của cả hai đưa chúng nó”.

Xà nói, “Chuyện này nghe có vẻ rất nghiêm trọng”.

Chờ Râu nói, “Đúng vậy. Lão Thử là một tên ác độc”.

Xà nói, “Vậy thì chúng ta phải tính chuyện ngay mới được”.

Hạc nói, “Chị đồng ý. Nhưng có một chuyện khác mà em cần biết trước. Có một bức chân dung thứ ba, Xà à”. Cô chỉ tay vào tờ thông báo, “Chờ Râu này, cậu có biết người này là ai không?”.

Chờ Râu đáp, “Biết chứ. Ai ở Tề Nam cũng biết hãn ta. Đó là Hoàng Long, đương kim vô địch của Đấu Trường Tề Nam. Hãn quả là một kẻ làm hài lòng đám đông. Vì sao cậu hỏi chứ?”.

Hạc đáp, “Chúng tôi cũng biết hãn. Hãn là người anh của chúng tôi, tên Long”.

Chương 28

Hầu và Hồ ngồi kế bên nhau, ngó ra ngoài qua những chấn song của cái chuồng bằng tre. Long, người anh mười-ba-tuổi, đứng trước mặt chúng ở giữa căn phòng tối om, tay cầm cây đuốc. Hấn mặc một cái áo lụa màu xanh và quần lụa đỏ, dải thắt lưng đỏ - đồng phục của vị Tân hoàng đế. Những bắp thịt cường tráng của Long cuộn cuộn bên dưới lớp lụa tốt.

Hầu cười yếu ớt, “Tay lính gác đó mới vừa gọi tôi là ‘thịt tươi’. Hiển nhiên là hấn không biết rõ tôi”. Hầu nhắc một bàn chân thối hoắc của hấn lên không rời ngọ ngoậy những ngón chân bẩn ơ là bẩn. “Cái này chắc chắn là không tươi chút nào!” Hấn cười khệt khệt.

Long nạt ngang, “Cấm cười, thằng tù kia!” Mặc dù giọng của hấn khô khốc, hấn nháy mắt cà rờn và chỉ cây đuốc lại về phía cánh cửa đóng.

Bên trong chuồng, Hồ chồm qua găn giọng thì thầm vào tai Hầu, “Mi không nhớ là lúc nãy tên lính gác đó nghe lén từng lời chúng ta nói qua cánh cửa sao? Nói nhỏ lại!”.

Hầu hạ bàn chân xuống.

Long đi ngang qua căn phòng rồi quỳ xuống trước cái chuồng của Hồ và Hầu, “Hai đứa em có ổn không?” Hấn thì thầm hỏi.

Hồ hạ giọng xuống thành một tiếng trầm trầm, “Em khỏe, nhưng cái đầu của Hầu thì không sáng suốt lắm. Nó bị đánh thuốc mê hơn cả tháng. Nó mới tỉnh lại thôi”.

Long nói, “Việc đánh thuốc mê tù nhân mới là chuyện thường ở đây”. Hãn nhìn Hầu, “Em sẽ có vài đêm mệt lắm đấy, nhưng sau đó thì em sẽ trở lại bình thường như trước. Em sẽ tháo mồ hôi đầy chất thuốc mê ra khỏi cơ thể”.

Hầu gật đầu, “Nơi này là gì?”.

“Là một nhà tù”. Long đáp, “Hay ít ra cái nửa phần thấp hơn là nhà tù. Phần bên trên là một sảnh đài tiệc thật to có một cái sàn rất rộng ở giữa. Cái sàn chạy dài suốt xuống tầng này. Rủi thay, chẳng bao lâu nữa các cậu sẽ thấy nó”.

Hồ hỏi, “Anh nói ‘rủi thay’ là có nghĩa làm sao? Cái sàn dùng để làm gì?”.

“Đánh nhau”. Long đáp, “Người ta nô nức đến xem các trận đấu và đặt cược. Trò chơi đó thật tàn bạo. Tù nhân đánh với người địa phương, thường là cho tới chết”.

Hầu nuốt nước bọt khó khăn, “Bọn nhà giàu không ăn... à... kẻ thua trận chứ?”.

“Tất nhiên là không ăn”. Long nói, “Điều gì làm cho em nghĩ như vậy chứ?”.

Hồ đáp, “Đừng hỏi. Tại sao tên lính gác đó gọi bọn em là ‘thịt tươi’ vậy?”.

Long đáp, “Đó là từ được dùng cho các đấu thủ lần đầu. Họ thường được phục vụ như một trận để cho các đấu sĩ hạng sao”.

Hầu hỏi, “Vậy bọn em sắp phải đấu?”.

“Ta e rằng vậy” Long nói, “Ta sẽ không thể giúp hai em trốn thoát. Nơi này được bảo vệ rất chặt chẽ. Tuy nhiên, nếu các em thắng đủ các trận đấu, thì các em sẽ được trả tự do và bất cứ lời buộc tội nào cũng sẽ được tha. Hai em bị mang tới đây như các kẻ địch của nhà nước, nó là một lời buộc tội thông thường, các em có thể được thả trong một năm, miễn là các em tiếp tục thắng trận”.

“Một năm!” Hầu nói.

“Suýt!” Long thì thầm, “Ta sẽ làm điều gì có thể để giúp các em, nhưng hai tay ta bị trói. Như ta đã nói, nơi này được bảo vệ rất chặt chẽ”.

Hổ hỏi, “Anh làm gì ở đây?”.

“Ta nghe về cái đấu trường từ một trong những người khách của Đại Sư nói”. Long nói, “Ta đến thắng đây từ lúc sau cuộc tấn công và thuyết phục tay tổ chức trận đấu, một kẻ có tên là Lão Thử - *Chuột* - rằng ta từng là một người dân địa phương. Hắn không biết gì về tiểu sử của ta ở Ấn Chân và ta cần duy trì điều đó như thế”.

Hầu hỏi, “Anh cố ý đến đây? Vì sao?”.

Long đáp, “Các tù nhân đấu để được tự do. Nhưng người địa phương đấu để tham gia vào hàng ngũ binh lính của hoàng đế. Có những đấu trường như cái này ở nhiều vùng và mỗi năm các nhà vô địch của từng đấu trường gặp gỡ để đấu với nhau. Kẻ thắng được thưởng một chức vụ trong quân đội. Đó là cách mà Ứng trở thành một tướng dưới trướng của hoàng đế quá nhanh chóng và ở độ tuổi trẻ như thế. Hắn là Đại Vô địch của năm ngoái. Ta hi vọng sẽ làm y như vậy”.

Hổ gật đầu, “Tại sao?”.

“Đại Sư bảo chúng ta thay đổi Ứng và thay đổi tâm tính của hoàng đế. Ta quyết định rằng cách tốt nhất để làm điều đó là làm từ bên trong. Nó đã không dễ chút nào, nhưng cho tới giờ thì nó có hiệu quả. Hiện nay ta là đấu thủ cao nhất ở đây, đó là lý do ta đang mặc bộ đồng phục này và tại sao ta

tiếp cận được các em. Công việc của ta là thẩm định mức độ tài năng của từng tù nhân mới. Lão Thử tổ chức các trận đấu và là một con *chuột*, hẳn rất khôn ngoan. Hẳn biết lai lịch của các em và hẳn đặt cả hai đứa vào hạng cao”.

Hầu hỏi, “Vậy thì, nếu anh không thẩm định bọn tôi, thì tại sao giờ anh đến với chúng tôi?”.

Hồ gầm gừ, “Anh ấy đến để cho chúng ta biết rằng chúng ta sắp đấu rồi, phải không?”.

“Đúng vậy”. Long đáp, “Đó là lý do vì sao chúng ngưng đánh thuốc Hầu. Chúng muốn em ấy có một cái đầu tương đối minh mẫn”.

“Tốt lắm”. Hầu nói, “Một tay nào đó chưa từng gặp tôi, lại sắp đánh tôi tới bởi để hẳn có thể thành một thằng lính”. Hẳn xoa hai bên thái dương, “Đầu tôi vẫn còn lơ mơ quá. Vụ này không công bằng chút nào. Tại sao chúng ta bị bắt và được mang tới cái đấu trường nhà tù này ngay từ đầu? Có phải có một giải thưởng hay gì đó không?”.

Long nói, “Đúng vậy, có một giải thưởng trên mọi cái đầu của chúng ta. Ưng biết điều đó. Ta may mắn vì không có ai nhận ra ta. Có một giải thưởng đặc biệt cho Hạc vì cuộc tấn công xảy ra ở chùa Thiếu Lâm. Các em chưa gặp cô ấy, phải không?”.

“Cô ấy đi với chúng tôi một thời gian ngắn”. Hồ nói, “Xà cũng vậy. Tuy nhiên, chúng tôi không biết được điều gì đã xảy ra với họ sau khi chúng tôi bị bắt”.

“Ta hiểu”. Long nói, “Hãy hi vọng rằng họ bình an. Nếu quả thật họ bị bắt, thì ta mong rằng rốt cục họ sẽ vào đây”.

Hồ hỏi, “Cho giải thưởng ư?”.

Long đáp, “Cái đó và cái yếu tố cờ bạc. Cái tay mang các em tới đây, Hà Mô, tin rằng cả hai em có thể đánh giỏi. Hầu hết mọi người sẽ đánh cược chống lại các em vì các em còn trẻ, nhưng Hà Mô đã đặt những món tiền

cược lớn vào các em. Ta nghe đồn rằng hần đặt tất cả số tiền thưởng mà hần có được nhờ vụ bắt các em. Nếu cả hai em đều thắng, thì hần sẽ trở nên giàu có lắm”.

Hầu ngó kỹ Long trong ánh đuốc lập lòe, “Anh có nghĩ là chúng tôi sẽ thắng không?”.

Long đáp, “Ta sẽ không nói dối. Cuộc tranh tài ở đây rất ác liệt. Những đấu thủ sử dụng phối hợp các kỹ thuật đơn giản nhưng hiệu quả từ một sự đa dạng về kiểu thức và mọi người chơi gian. Không có luật lệ gì cả. Vật nhau là phổ biến, do đó hãy tập những cách thoát khóa trong lúc các em có thì giờ. Coi chừng với những đòn khóa tay và khóa chân”.

Hồ hỏi, “Chúng tôi đấu với ai?”.

Long đáp, “Chuyện đó chưa được quyết định. Các em sẽ không biết cho tới khi chúng dẫn các em vào sàn đấu. Giờ thì ta đề nghị các em bắt đầu luyện đi. Tuy nhiên, đừng làm kiệt sức nhé. Thoải mái thôi”.

“Thoải mái à?” Hầu hỏi, lấy tay xoa đầu, “Khi nào thì chúng tôi đấu?”.

Long cau mày, “Tối nay”.

Chương 29

“Xem cái này đi”. Hồ Mang nói, chỉ vào tờ tin trên bảng thông báo bên cảng Tề Nam. “Con nói đúng. Hà Mô đã mang bọn nhóc tới đây”.

“Nó cho biết những trận đấu là tối nay”. Đường Lang nói, xem kỹ bản tin. “Trời tối rồi. Chúng ta nên nhanh lên”.

“Con biết đường tới đó không?” Hồ Mang hỏi.

“Tất nhiên”. Đường Lang đáp, “Chỉ mới hai năm kể từ khi con thăng danh hiệu Đại Vô địch ở đây”.

Hồ Mang cười, “Màn trình diễn của con đêm đó là không thể quên được. Có lẽ con có thể sử dụng mộttttt vài chiêu thức đó với em con, Xxxà hả?”.

Đường Lang nói, “Chúng ta sẽ biết hẳn có mặt ở đây hay không. Hẳn có thể không sống nổi trên con sông”.

Hồ Mang nói, “Hẳn còn sốnggg”. Hồ Mang nói, “Con bé chăm sóc hẳn. Con bé khỏe lămmm, ta biết mà. Nó cũng khôn ngoannn và may mắn. Ta có cảm giác rằng cả hai đứa chúng sẽ có mặt ở đấu trường”.

Đường Lang giật con hạc xanh bé tí đeo quanh cổ, “Lẽ ra chúng ta nên kết liễu nó và Xà khi đã có cơ hội”.

Hồ Mang nói, “Cái gì quá khứ là quá khứ. Đừng tiếc nuối nữa. Nếu con bé có mặt ở đấu trường, thì con sẽ có cơ hội đó. Đó là, trừ phi ta ra tay với nó trước. Đi nào. Ta ngán cái bọn nhóc tì ở Ấn Chân này lắm rồi”.

Chương 30

Hầu, Xà và Chờ Râu phải mất đến đầu buổi chiều mới đến được Đấu Trường Tê Nam. Khoảng cách không quá xa, nhưng thành phố đông khùng khấp - thậm chí còn đông hơn cả Khai Phong. Hạc chưa từng thấy quá nhiều người như vậy.

Đi chậm hơn cũng là do Xà níu vào tay Hạc. Xà thật giỏi trong việc tự mình đi lại, nhưng bước chân vẫn chậm hơn là như trước đây. Hạc cố không nghĩ về điều đó, nhưng cô cho rằng Xà đã nói đúng. Mẹ của cậu đã tệ hơn là cha của cô rất nhiều.

Sau cùng khi họ bước vào ranh giới đấu trường, thì phải mất thêm ba giờ nữa trước khi họ đến được cánh cửa trước. Có vẻ như bọn lính đứng gác lối vào rất khó khăn trong việc cho ai vào ai không và chúng rề rà quyết định. Hạc thấy nhiều người bị đuổi ra hơn là cho vào.

Hạc chỉnh cái khăn xếp thanh lịch trên đầu lại và vuốt thẳng áo xống, dịch cái túi đựng đầy thảo dược ngay trước ngực cô để có thể trông chừng nó khi vào được bên trong. Chờ Râu đã bảo đảm rằng họ sẽ không bị đuổi đi. Cô hi vọng cậu ta nói đúng.

Hạc ngó xuống vùng bụng phình ra của Xà. Cậu quần nhiều đoạn thường quanh hông bên dưới chiếc áo xám để vừa che giấu thể trạng của mình và, hi vọng rằng, vừa trợ giúp cho việc giải thoát người. Con rắn của Xà là một

khối lùm lùm quấn quanh cánh tay trái, bên dưới tay áo. Hạc ngó cái mũ to mà Xà vẫn đội sùm sụp ngang mày và e rằng cô hay Xà có thể bị nhận diện do chiếc mũ của họ, chúng làm cho cả hai trông già hơn số tuổi mười hai nhiều. Tuy nhiên, cô hi vọng người ta không cần nhắc về tuổi tác để quyết định việc cho vào hay không ở đây.

Hóa ra tuổi tác không phải là vấn đề để chúng vào cửa, cũng không là vấn đề cho việc gì khác. Chờ Râu cột cái túi tiền xu của Xà vào thắt lưng mình và hẳn đưa tên lính gác cổng số tiền gấp mười lần nhiều hơn tiền vé vào cửa thông thường. Họ được vào ngay mà không chút thắc mắc gì. Sau đó Chờ Râu đưa nhiều tiền hơn nữa cho người phục vụ sắp chỗ ngồi.

Ba người được dẫn sâu vào trong đấu trường đông nghẹt, xuống một loạt các khu vực xếp thành hàng thấp dần về phía một khoảng trống rộng hình tròn ở trung tâm căn phòng. Xà nắm chặt cánh tay của Hạc, tài tình một cách đáng nể khi lách quanh bàn ghế và giỏi nhất là, lách quanh những nhóm người diện các bộ trang phục lụa sang trọng và những cái mũ hoa hòe. May thay, một số người trong đám đông mặc những chiếc áo xám của nông dân như chiếc áo mà Xà đang mặc. Bọn họ hòa nhập vào đám đông mà không có vấn đề gì.

Trong khi đi, Hạc thấy rằng Chờ Râu không nói một lời nào. Trước đó hẳn đã nói với cô rằng ở Tề Nam thì ‘đề tiền nói’ và các thương gia ngoại quốc thường lấy được những quyền lợi mua bán với người làm ăn địa phương bằng cách đãi họ những đêm xa hoa ở đấu trường. Chờ Râu cũng nói rằng chắc họ sẽ thấy nhiều bàn của người Hoa có thêm một hay hai ‘đôi mắt tròn’, thường là một thuyền trưởng ngoại quốc với tùy tùng hay đầy tớ của ông ta. Hạc thấy rõ nhiều thực tế của điều này ở khắp căn phòng và cô biết rằng nó sẽ mang lại thuận lợi cho họ. Chờ Râu có thể ngồi chung với họ mà không làm cho ai phải nhú mày.

Điểm đến cuối cùng của họ là một cái bàn chọn lọc ngay trên rìa của sàn đấu. Chờ Râu gật đầu với người phục vụ ra vẻ hài lòng, rồi đưa thêm một mớ tiền nữa. Anh phục vụ gật đầu chào lại, rồi bỏ đi.

Hạc thấy mình ở ngay trung tâm của Đấu Trường Tề Nam. Cô quan sát nhanh căn phòng. Những cái bàn gỗ nhỏ trải lụa đỏ bao quanh cái sàn đấu tròn thật rộng, có những bàn phủ lụa lớn hơn lan ra ngoài và lên dần trên sàn gỗ, xếp thành hàng suốt đến cả những bức tường phủ thảm của tòa nhà. Trên mỗi bàn có một cây đèn dầu, tạo cho toàn căn phòng một ánh sáng vàng vọt lập lòe. Những ngọn đuốc nhô ra từ các bức tường bên trong của cái sàn cung cấp thêm ánh sáng cho sàn đấu, cũng như một lượng khói đen khá nhiều.

Hạc nhận thấy rằng trên nhiều chiếc bàn các ngọn đèn chưa được thắp lên. Điều này làm cho người ngồi ở những chiếc bàn đó trông khá là mờ ảo. Cô thích điều đó. Hạc thổi tắt cây đèn dầu trên bàn của họ và giúp Xà ngồi xuống. Chờ Râu xin phép đi mua một ít thức ăn ở một quầy bán thức ăn gần đó và Hạc chọn chỗ ngồi kế bên Xà.

Hạc khoanh tay lại, gác lên lan can rào chắn bằng kim loại bao quanh sàn đấu và lần đầu nhìn vào bên trong sàn. Nó thật rộng, sâu bằng chiều cao của bốn người và hình thành một vòng tròn hoàn chỉnh. Hạc đoán chừng ít nhất nó có năm mươi bước chiều ngang. Các bên và đáy được phủ bằng gạch thô và có một cánh cửa lớn ở một đầu. Cánh cửa đóng kín.

Xà hỏi, “Cái sàn trông như thế nào?”.

Hạc đáp, “Nó sâu lắm”.

Xà vỗ vỗ vào cái bụng phình rồi thấp giọng, “Chị có nghĩ là sợi dây thừng có đủ dài không? Nó quấn quanh bụng tôi bảy vòng”.

Hạc đáp, “Chắc chắn sợi thừng sẽ không chạm tới đáy sàn nhưng nó vẫn có thể được việc. Hồ và Hầu có thể nhảy lên và chắc chắn với tới nó. Đó là, nếu chúng ta có cơ hội để ném nó cho chúng”.

Xà nói, “Chúng ta đã bỏ công tới đây rồi, thì ít ra mình cần cố gắng giúp chúng thoát”.

Hạc nói, “Chị đồng ý”.

Chờ Râu mang về ba vại nước trái cây nhỏ và ba gói xôi gói trong lá sen, tất cả để trên một cái khay. Hắn để khay lên bàn rồi ngồi phịch xuống ghế, đưa cái túi tiền xu cho Xà, “Tôi không tin nổi là tôi vừa tiêu bég hết số tiền bằng hai năm tiền lương”.

“Quả là anh xài hết nhiều tiền”. Xà nói, cân nhắc trọng lượng của cái túi trên tay, “Cám ơn. Thật là khó cho tôi, không thể nhìn thấy gì được”.

“Không sao đâu”. Chờ Râu nói, “Vậ thì tôi càng có lý do để xử lý mọi chuyện, với màu da như thế này của mình. Chuyện đó có vẻ như tôi đang đái anh”. Hắn ngưng một thoáng, “Nếu anh không phiền thì cho tôi hỏi, anh lấy số tiền đó ở đâu ra vậy?”.

“Từ cha tôi”. Xà đáp, cột cái túi vào thắt lưng, “Còn lại nhiều không?”.

“Không”. Chờ Râu đáp, “Nhưng tôi đang nghĩ thế này, anh có thể đặt cược một ít cho Hồ và Hầu. Nếu vận may đến và họ thắng, thì anh có thể thu lại số tiền của mình và còn nhiều thêm nữa”.

“Đó là một ý hay”. Xà đáp, “Nhưng tôi không định ở lại đủ lâu để gom tiền thắng cuộc. Tôi sẽ xoay sở với số tiền đang có. Chuyện buồn cười là, số tiền này là tiền thắng cược từ một trận đấu khác mà Hầu tham dự”.

Chờ Râu nhướng đôi mày lên, “Thật vậy sao? Tôi chưa từng nghe chuyện này”.

Xà nói, “Lần khác tôi sẽ kể. Mình không nên trò chuyện nữa”.

“Đúng đấy”. Chờ Râu nói. Hắn ngó về phía góc sau của đấu trường và Hạc nhìn theo ánh mắt của hắn. Có một số đông người xúm xít quanh một cái bàn nhỏ.

Chờ Râu nói, “Tôi nghĩ là tôi sẽ đi xem cái bàn chủ cược một chút. Có lẽ tôi có thể tìm hiểu được khi nào thì Hồ và Hầu đấu”.

Hạc đáp, “Ý hay lắm”.

Chờ Râu đứng dậy và Hạc nhìn hẳn đi qua đám đông đang trao đổi những chuỗi tiền xu lấy những thẻ tre có viết chữ trên đó. Trong khi Chờ Râu chen vào đám đông, thì một cánh cửa mở ra cạnh bên của bàn chủ cược. Hà Mô bước ra với một nắm tay đầy những thẻ cược. Sau lưng hẳn là một tay cao gầy có một cái mũi kết thật to, mái tóc ngắn trơn nhờn và đôi tai linh hoạt, bé tí. Đứng ngay chóc tay này là Lão Thử - gã *Chuột* .

Theo sau lưng Lão Thử là mười tên lính mang súng, bao quanh một người nữa. Hạc không thấy được người ấy là ai, nhưng rõ ràng ông - hay bà - ấy là rất quan trọng. Hạc cũng không thể không chú ý đến một tên lính trong nhóm cao hơn mọi người khác trong phòng ít nhất là ba cái đầu. Hạc đã từng thấy những người to cao khác thường trước đây, kể cả Hùng và Mãng Xà, nhưng tên lính này biến tất cả những người đó thành những chú lùn. Cô khó tin nổi rằng hẳn là con người. Hẳn có đôi vai rộng, to bè, mái tóc đen dài và ánh mắt vô cảm lạnh giá như đá tảng.

Người trong đám đông bắt đầu chú ý đến Lão Thử và bọn lính, rồi dần trường trở nên im phất. Đám người đánh cược cũng lặng đi.

Hà Mô tách khỏi nhóm và ngồi một mình ở một cái bàn nhỏ phía sau, lưng xoay vào tường. Lão Thử và bọn lính đi xuống nhiều hàng về phía một cái bàn trống dài ở rìa sàn đấu, đối diện với Hạc và Xà. Trong khi nhóm người từ từ đi xuống, mọi người bắt đầu sôi nổi thì thầm với nhau.

Hạc quan sát nhóm người và chẳng mấy chốc họ lắng xuống tới mức mà Hạc thấy được con người quan trọng. Đó là một người đàn ông và hẳn mặc một chiếc hoàng bào sáng chói như mặt trời. Chỉ có một kẻ duy nhất trong suốt cõi Trung Quốc được phép mặc hoàng bào - đó là hoàng đế.

Một tiếng trống nhỏ vang lên và mọi đôi mắt náo nức quay nhìn Lão Thử, hẳn đã đi đến rìa của sàn đấu.

Hoàng đế ngồi xuống và tay không lồ ngồi bên tay phải của hoàng đế. Một tên lính khác ngồi xuống chiếc ghế bên tay trái của hoàng đế và tìm

của Hạc hăng đi một nhịp. Cô nhận ra cái đầu trục và đôi mày chồi xể rậm rì của gã. Đó là Sư tướng quân.

“Xà!” Hạc thì thầm, “Sư tướng quân có mặt ở đây! Cả hoàng đế nữa! Họ ngồi ngay bên kia sàn đấu đối diện với mình”.

Xà cau mày, “Tôi sẽ phải cúi thấp đầu xuống”.

“Chị cũng vậy”. Hạc nói, kéo chiếc khăn xếp thấp xuống trước trán, “Chị tự hỏi còn ai khác đến nữa”.

Xà đáp, “Tôi không muốn nghĩ về chuyện đó chút nào”.

Chờ Râu chạy vụt trở lại bàn và ngồi xuống, “Lão Thử sắp tuyên bố khai mạc”.

Lão Thử hăng giọng rồi bắt đầu nói lớn bằng cái giọng cao thề thề.

“Kính chào quý vị đến với Đấu Trường Tề Nam lừng danh thế giới của chúng tôi! Tôi mong rằng quý vị hài lòng với lòng hiếu khách của chúng tôi. Tối nay, có lẽ chúng tôi có đội hình có ấn tượng nhất từ trước đến nay, cả bên trong lẫn bên ngoài sàn đấu. Tôi muốn bắt đầu bằng lời chào mừng vị khách đặc biệt nhất mang lại vinh dự cho đấu trường khiêm tốn này. Thưa quý vị, xin hãy tỏ lòng tôn kính với vị hoàng đế kính yêu của chúng ta! *Vạn tuế!*”.

Mọi người trong đám đông, kể cả Lão Thử, đều quỳ sụp xuống.

“Xà, quỳ xuống!” Hạc thì thầm, rồi cô giúp Xà quỳ xuống sàn. Cả hai đưa dập đầu xuống đất ba lần, Chờ Râu cũng vậy. Mạn tỏ lòng tôn kính chấm dứt, Hạc giúp Xà ngồi lại vào ghế, rồi cô ngồi xuống giữa Xà và Chờ Râu.

Trước mặt sàn đấu, Lão Thử đứng nói tiếp lời tuyên bố khai mạc.

“Thật là vừa là vinh dự vừa là niềm vui sướng cho tôi được giới thiệu hai vị khách nữa, cả hai đều rất quen thuộc với vũ đài này. Trước tiên là người giành được tiếng tăm đặc biệt trong hàng ngũ tướng lãnh của hoàng đế

trong một thời gian ngắn đầy ấn tượng. Thừa quý vị, xin hãy bày tỏ lòng ngưỡng mộ với Đại Vô Địch Đấu Trường của Trung Quốc bảy năm trước - Sư tướng quân, vị Báo Sư!”.

Tiếng vỗ tay rền vang trong khán giả và Sư đứng dậy cúi chào. Nhiều người trong đám đông chỉ và vỗ tay với hân. Những người khác chỉ về phía tên khổng lồ ngồi bên tay phải của hoàng đế.

“Tôi thấy nhiều người trong quý vị đã nhận ra vị khách đặc biệt thứ ba của chúng ta”. Lão Thử tuyên bố, “Ông ấy thật sự nổi bật trong đám đông, quý vị hiểu ý tôi muốn nói chứ! Ông ấy là một cựu Đại Vô Địch khác, cũng là đội trưởng đội ngự lâm quân và là cận vệ riêng của hoàng đế. Thừa quý bà quý ông, người nguy hiểm nhất từng làm vinh danh cho sàn đấu của chúng ta - Xi, Bò Cạp!”.

Đám đông hoan hô còn lớn và cuồng nhiệt hơn cho Xi. Xà chồm qua phía Hạc, “Cái tên Bò Cạp này trông như thế nào?”.

“Trông dữ tợn lắm”.

Đám đông bắt đầu lắng lại và Lão Thử vỗ tay, “Tôi xin nói với quý vị đêm nay sẽ rất đặc biệt! Giờ, xin lắng nghe những gì sẽ xảy ra bên trong sàn đấu. Không phải một, mà là hai kẻ đối nghịch của chính quyền, sẽ đối mặt với hậu quả do hành vi phản nghịch của chúng ngay trước mắt quý vị. Chúng tôi cũng có một số tội phạm nhẹ hơn, những kẻ đều hứa rằng họ sẽ không đấu thì sẽ không đi xuống. Về phần các người hùng địa phương, đêm nay quý vị sẽ gặp nhiều người hâm mộ của mình, bao gồm cả đấu thủ hạng nhất đại diện cho Tề Nam trong các cuộc tranh ngôi vô địch sắp tới - thần đồng tự xưng là Hoàng Long. Quý vị thấy thế nào!”.

Đám đông bắt đầu hoan hô, la hét và giậm chân. Hạc thấy một nụ cười hèn hếch nở to trên gương mặt của Lão Thử.

“Tôi hi vọng quý vị đặt cược rồi,” Lão Thử nói, “bởi vì thời gian đặt cược vào cuộc đấu sắp chấm dứt. Quý vị có thể thấy cược cho những trận sắp tới ở bàn của chủ cược. Như thường lệ, một khi tiếng cồng cất lên, thì

trận đấu sẽ chính thức bắt đầu và mọi cược cho trận đấu đó sẽ dừng lại. Và bây giờ, với sự hào hứng tột độ, tôi mời quý vị thưởng lãm trận đấu đầu tiên của tối nay! Nó sẽ trình bày hai phạm nhân dày dạn cùng hiện diện cho màn mở màn ở đây trên con đường có thể đưa họ đến sự tự do. Trước tiên, trên sàn đấu là một dũng sĩ đến từ những vùng cực bắc. Tôi xin giới thiệu sơ về chàng ta. Thể chất của chàng ta tự giới thiệu về mình rồi! Thư quý ông bà, xin vỗ tay cổ vũ cho Chày Vô người Mông Cổ!”.

Cánh cửa lớn bên trong sàn đấu mở bung ra và Hạc thấy một tay vạm vỡ cao to có mái tóc đen ngắn, chỉ mặc một cái khố dày, hiên ngang bước vào sàn đấu. Đám đông vỗ tay cổ vũ.

Lão Thử nói tiếp, “Kẻ thách đấu đến từ một xứ ngoại quốc có tên là Sát Thủ người Thái Lan. Chàng ta là một kẻ nhỏ con có một trái tim dũng cảm. Xin đừng để cho vóc dáng của hắn đánh lừa quý vị. Các chiêu thức của hắn cũng kỳ dị như tiếng nói của hắn. Thưa quý vị, hãy sẵn sàng cho Sát Thủ Thái Lan.

Hạc thấy một tay gầy gầy rắn chắc nhún nhảy bước vào sàn đấu qua ngưỡng cửa mở. Tóc của hắn cũng ngắn, nhưng không giống như Chày Vô, da hắn khá sạm và hắn vận một quần ngắn trên đầu gối. Phần da còn lại của hắn thì để trần ngoại trừ một dải băng trang sức nhỏ được cột quanh phần trên của mỗi bắp tay.

Hạc nhìn kỹ hai bàn tay của hắn. Thật là kỳ lạ, chúng được quấn lại bằng dây thừng. Sợi thừng trông rất thô và bao phủ khắp ngoại trừ những ngón tay thì để tự do chuyển động. Hạc nghĩ rằng nó sẽ dễ dàng vừa chụp bắt vừa nắm lại thành nắm đấm được.

Hạc chồm qua Xà, “Em có muốn chị kể cho em những gì chị thấy không?”.

“Đừng bận tâm”. Xà đáp, “Chỉ cần cho em biết ai sẽ thắng thôi”.

Hạc đáp, “Sát Thủ Thái Lan”.

“Cái gì?” Chờ Râu nói, “Cậu điên à? Tên kia to con quá!”.

Hạc lắc đầu, “Điều đó không quan trọng”.

“Sao?” Chờ Râu hỏi, “VẬY cái gì *mới* quan trọng?”.

“Có thấy cái đường sáng chạy xuôi xuống mỗi bên ống quyển của Sát Thủ không?” Hạc hỏi, “Lông chân bị trụi hết ở những chỗ đó”.

“Thế thì sao?” Chờ Râu hỏi.

“Cậu phải đá vào những thứ như cây cối trong nhiều năm thì mới như thế”. Hạc nói, “và cậu phải đá thật *manh*. Còn nữa, nhìn hai cùi chỏ sứt sọc và bầm dập của hắn kia. Hắn sử dụng chúng rất nhiều. Thậm chí hắn đã trải qua sự khó khăn về việc quần thừng quanh bàn tay. Tôi chưa từng thấy ai làm chuyện đó trước đây, nhưng tôi biết rằng nó bảo vệ và thêm sức mạnh cho hai bàn tay cùng lúc, gây tổn hại vô cùng cho địch thủ”.

Xà hỏi, “Dây thừng quần trên tay à? Ồ!”.

Chờ Râu nói, “Giờ thì tôi hiểu điều cậu nói rồi. Tên Chày Vồ sẽ thảm bại. Hắn trông có vẻ không luyện tập gì cả”.

Hạc nói, “Điều đó không hoàn toàn đúng. Nhìn hai tai của Chày Vồ đi. Có thấy chúng trông vừa sưng phồng lên vừa cứng như đá không? Khá giống như là bắp cải phải không? Qua nhiều năm cụng đầu xuống đất mới được như vậy. Chày Vồ là một đồ vật”.

“Chà”. Chờ Râu nói, “Thật là bất ngờ. Vậy, cậu vẫn nghĩ là Sát Thủ sẽ thắng à?”.

Hạc gật đầu, “Tôi xem có vẻ như hắn luyện tập nhiều hơn”.

Một tiếng cồng vang to từ một nơi nào đó gần chiếc bàn đặt cược và Hạc thấy Sát Thủ Thái Lan ngay lập tức ra tay liền. Hắn phóng thật nhanh đến Chày Vồ, nhảy tung lên không với một đòn tấn công đầu gối bay.

Chày Vồ đứng yên và đập mạnh Sát Thủ bay tưng ra như đập ruồi.

Sát Thủ Thái Lan ngã oạch xuống đất.

Đám đông cười rộ lên và Chờ Râu quay qua Hạc, “Cậu có chắc về kẻ đã chọn không?”.

Hạc đáp, “Xem thì biết”.

Dường như không bối rối, Sát Thủ nhảy bật dậy và đưa hai tay quăn thừng ra trước mặt. Hắn bắt đầu chế nhạo Chày Vô bằng thứ tiếng ngoại quốc.

Chày Vô găm lên rồi bước hai bước khệnh khạng về phía Sát Thủ, khom thấp xuống như thể hắn sắp ra một đòn vật ngã đối phương.

Trong nháy mắt, Sát Thủ phóng thẳng tới và tung ra một cú đá thấp tàn độc bằng ống quyển vào bắp thịt thật nhạy cảm ở má bên ngoài chân trụ của Chày Vô, ngay trên đầu gối.

RẮC!

Hạc cảm thấy sự va chạm dữ dội như là cô nghe thấy nó. Đám đông há hốc miệng và Chày Vô rú lên đau đớn.

“Có kẻ sắp cảm thấy cái đó sớm thôi”. Xà nói.

Hạc lắc đầu nhìn Chày Vô nhắc cái chân bị đau lên. Ngay khi hắn làm điều đó, Sát Thủ phóng tới lần thứ hai, lập lại cú đá như trước vào chân còn lại của Chày Vô.

RRRRẮC!

Cú đá tàn khốc thứ hai dội sâu trong sàn đấu và đám đông cùng co rúm lại, Hạc cũng vậy.

“Ôiiii!” Chờ Râu thốt lên, tay xoa chân mình.

Chày Vô lao đảo và Hạc thấy Sát Thủ Thái Lan bước gần lại, đẩy mạnh cả hai bàn tay quăn thừng lên phía cái đầu cao khều của Chày Vô. Hạc chờ hai nắm tay của Sát Thủ chạm vào gương mặt của Chày Vô, nhưng điều đó không xảy ra. Thay vì vậy, Sát Thủ vòng hai tay quanh gáy của Chày Vô rồi

kéo mặt của đối thủ thẳng xuống trong lúc nhảy lên và tổng đầu gối lên. Đầu gối của Sát Thủ trúng thẳng vào mũi của Chày Vô.

CHÁT!

Tiếng va chạm vang dội đấu trường và Chày Vô đổ quy xuống thành một đồng thịch thảm hại, bất tỉnh.

Đám đông phát cuồng lên.

Nhiều người bắt đầu nhảy cà tưng, vung vẩy những chiếc thẻ cược trên đầu, trong lúc những người khác giận dữ ném thẻ cược của họ xuống sàn nhà.

Không quan tâm đến đám đông, Sát Thủ Thái Lan quỳ xuống trước đối thủ bị mình đánh bại và cúi đầu ba lần. Hạc biết đó là cách biểu hiện tinh thần thượng võ.

Cánh cửa sàn đấu lại mở ra và Sát Thủ đứng dậy. Hạc nhìn theo hần bước ra khỏi ngưỡng cửa. Cô để ý thấy có vẻ như hần đang bước vào một đường hầm tối âm u. Hần đi ngang hai người mang súng hần là lính gác, rồi đi tiếp cho tới khi Hạc không còn thấy hần nữa.

Hạc tiếp tục nhìn qua ngưỡng cửa mở và thấy một người từ trong đường hầm sâu đi tới. Hần mặc một chiếc áo lem luốc, đôi găng tay dài và một tấm khăn che của người cùi. Hần tự tin bước vào sàn đấu mà không hề ngó ngang gì đến bọn lính gác rồi đi đến bên Chày Vô Mông Cổ. Hần không to cao lắm, nhưng hần dễ dàng xốc gã đấu thủ vạm vỡ bất tỉnh lên một bên vai rồi vác Chày Vô trở vào đường hầm.

Hạc hiểu rằng hần là đội dọn-dẹp-một-người. Chắc hần hần mặc bộ đồ đó để tránh không bị máu me, vi trùng và các thứ khác lây nhiễm lên người trong lúc làm cái công việc bẩn thỉu của mình. Hạc rùng mình. Thật là một công việc kinh tởm.

Đám đông bắt đầu lắng lại và Lão Thử một lần nữa chiếm lĩnh sàn đấu.

“Quý vị thấy cú đòn tay cực nhanh đó như thế nào?” Lão Thử nói, “Hay là tôi nên nói, đó là cú đòn chân? Ha ha ha! Tôi cho rằng những tay kiệt liệt thường có cái bề ngoài nhỏ nhắn thôi. Nếu quý vị thấy thú vị thưởng thức trận so tài đó, xin hãy chờ cho tới lúc xem những trận kế tiếp mà chúng tôi dành cho quý vị. Đấu thủ tiếp này theo không phải là một phạm nhân, nhưng là một võ sĩ đầy triển vọng tranh tài để lấy một vị trí trong hàng ngũ quân đội tôn quý của hoàng đế. Anh ta chưa từng thất bại trên sàn đấu với thành tích sáu trận thắng, không trận nào thua và đêm nay anh là đấu thủ ở thể thượng phong. Anh nổi tiếng về đôi tay cực nhanh và đôi chân còn nhanh hơn nữa. Luôn luôn di chuyển và tấn công liên tục, anh nổi tiếng bay lướt ngang nền gạch sàn đấu như một giọt mưa trên cái chảo nóng. Đừng chớp mắt! Quý vị có thể bỏ qua mất màn hấp dẫn đấy! Thưa quý ông quý bà, cho phép tôi giới thiệu Tàn Khuyết Nhân!”

Hạc nhìn vào ô cửa mở sàn đấu thấy một người rắn chắc, nhỏ thó bước ra từ trong đường hầm sâu. Hắc chạy nhanh vòng quanh sàn đấu, không giảm tốc độ. Mái tóc đen của hắc cũng cắt rất ngắn và hói một mảng lớn trên đỉnh đầu. Mồ hôi tuôn ra như tắm. Tàn Khuyết Nhân vọt đến ngay trung tâm của sàn đấu rồi bắt đầu biểu diễn một loạt những động tác hít đất, nhảy xồm và tung những cú đấm như nhá.

Đám đông rộ lên cuồng nhiệt.

Chờ Râu hỏi, “Hắc đang làm gì thế?”

Hạc đáp, “Làm phí sức thôi”.

Xà nhếch mép cười, “Tôi không cần nhìn cũng biết thằng cha đó là một gã dờm. Anh có biết hắc sẽ đấu với ai không?”

“Không biết”. Chờ Râu đáp, “Tôi không xem được cái danh sách”.

Xà nói, “Hi vọng đó là Hồ”.

“Vì sao vậy?” Chờ Râu hỏi.

Xà đáp, “Rồi anh sẽ thấy”.

Đám đông lắng lại, rồi Lão Thử lại cất giọng, “Giờ tôi xin giới thiệu với quý vị kẻ thách đấu. Hãn là một khúc thịt tươi có cỡ mà chúng tôi sắp mời Tàn Khuyết Nhân ăn tươi! Hãn có thể khá trẻ, nhưng các thông tin cho tôi biết rằng hãn rất chiến. Quý vị đều biết luật chơi rồi đấy. Kẻ nào còn đứng vững sau cuộc đấu sẽ là kẻ thắng! Lính gác đâu, mang tên tội phạm ra đây!”.

Hạc ngó vào trong đường hầm thấy hai tên lính gác vũ trang biến mất vào trong bóng tối. Vài phút sau, chúng trở lại, dùng mũi súng thúc kẻ thách đấu đi ra.

Đám đông la ó và huýt sáo chê bai kẻ thách đấu, nhưng rồi họ im bặt khi hãn hiện rõ ra. Thật rõ ràng là đám đông không biết phải nói sao về chàng trai măng sữa vừa bước vào sàn đấu, gặm gù như một con dã thú hung hãn. Ngay cả Tàn Khuyết Nhân cũng dừng lại ngó sững.

Kẻ thách đấu trừng mắt với Tàn Khuyết Nhân rồi chậm rãi sẵn bước theo hãn.

Xà hỏi, “Có phải là Hồ không?”.

“Đúng là Hồ rồi. Chị thấy tội nghiệp cho ông mãnh Tàn Khuyết Nhân này quá”.

Chương 31

Hạc quan sát Hồ theo bước Tàn Khuyết Nhân đến gần trung tâm của sàn đấu. Tàn Khuyết Nhân lại nhảy quanh, giận dữ dậm như nhá trong tiếng hò reo cổ vũ của đám đông.

Hạc đảo mắt ngó qua phía bàn chủ cược. Một đám người đang đặt cược như phát rồ.

Lão Thủ hăng giọng rồi nói lớn, “Thưa quý ông quý bà, dường như hiện nay đa số hào hứng đặt cược cho Tàn Khuyết Nhân khi thấy đối thủ của hắn. Tôi sẽ chờ thêm một lát nữa trước khi nổi tiếng công. Xin quý vị hãy nhanh tay đặt cược!”.

Hạc ngó xuống sàn đấu thấy rằng lúc này Hồ đang đứng im như một pho tượng, trong lúc Tàn Khuyết Nhân tiếp tục trò hề của mình.

Hạc cười khi nói, “Ô, Xà ơi. Hồ đang đo lường đối thủ của nó”.

Xà cười khẽ.

Chờ Râu hỏi, “Chuyện gì vậy? Sao hai bạn cứ cười mãi thế?”.

Xà đáp, “Hồ sắp xơi tái Tàn Khuyết Nhân cho bữa tối”.

Chờ Râu tròn xoe mắt, “Thật vậy à?”.

Hạc đáp, “Cậu ấy không xơi tái hãn theo nghĩa đen đâu. Mặc dù hãn có vẻ như thế. Hồi lớn lên, chúng tôi có một ông thầy võ có bề ngoài trông giống và hành xử y như tay Tàn Khuyết Nhân. Ông ta cũng hói đầu tương tự như vậy. Chúng tôi gọi ông là sư phụ Muỗi vì ông nhỏ bé và luôn vo ve như vậy. Ông ấy không bao giờ ở yên được. Ông ấy dạy quyền thuật và tin rằng cách hay nhất để đánh nhau là di chuyển liên tục. Ông ấy nói điều đó khiến bạn trở thành một đối thủ khó chơi hơn. Tuy nhiên, những kẻ to con như Hồ thường tin rằng việc di chuyển như thế không có hay ho gì ngoài việc làm phí sức. Hồ ghét tập với ông ta. Vị sư phụ đó thường chọn Hồ, chọc phá cậu và đấm cậu những cú ngắn tầm, cố buộc Hồ học cách đánh như ông. Không may cho vị sư phụ đó, sau cùng thì việc khổ luyện của Hồ cũng được đền đáp”.

Chờ Râu hỏi, “Cậu ấy đã làm gì?”.

Xà đáp, “Lúc đó Hồ chỉ mới lên mười, nhưng cậu đấm được một cú tay phải cực mạnh trúng ngay hàm của vị sư phụ. Vị sư phụ đó không dậy nổi suốt một tuần”.

Chờ Râu nói, “Vụ đó đáng xem lắm chứ”.

Xà gật đầu mông lung về hướng sàn đấu, “Ước gì tôi có thể xem được. Nó sắp xảy ra rồi đó”.

Chờ Râu gãi đầu, “Xà à, cậu có chắc là cậu không muốn đặt cược tối nay không? Tôi có thể đến bàn của chủ cược để xem tỷ lệ tiền cược như thế nào. Nếu cậu nghĩ rằng Hồ chắc chắn sẽ thắng...”

“Không, Chờ Râu. Nếu anh không phiền thì tôi muốn lắng nghe trận đấu”.

Chờ Râu cau mày rồi ngồi phịch lại xuống ghế.

Lão Thử nói to, “Được rồi, tôi không thể hồi hộp chờ đợi lâu hơn nữa! Hãy bắt đầu vào trận đi!”.

Tiếng cồng vang lên và đám đông gào to.

Hạc thấy tay Tàn Khuyết Nhân tiếp tục điên cuồng đâm nhử, giờ đang lùi lùi bước tới Hồ.

Hồ đứng vững vàng, hai chân choãi ra ngang vai, hai tay giơ lên. Cậu cong bàn tay trái lại thành hồ chảo và che trước mặt. Cậu nắm tay phải lại thành nắm đấm thường và thủ nó sau tai.

Hồ gầm gừ và Tàn Khuyết Nhân cười khinh.

Tàn Khuyết Nhân nói, “Hay lắm, chào chú Mèo Con”.

Đám đông bật lên tràng cười rộ, nhưng Hồ không thềm phản ứng. Hạc biết rằng Hồ đã đi vào trạng thái xuất thần. Lúc này thì không có gì làm cho cậu phân tâm được.

Tàn Khuyết Nhân tiến tới vừa vịn với tầm tay của Hồ, cũng như tầm tay của hắc. Hắc bắt đầu tung ra những cú đâm thọc thật nhanh vào đầu Hồ. Đám đông phát cuồng lên. Tuy nhiên, Hạc biết rằng những cú đâm của Tàn Khuyết Nhân không trúng. Chúng chỉ có ý nghĩa thăm dò phản xạ của Hồ và để xem trình độ của Hồ như thế nào thôi. Không có cú nào thật sự đủ gần để trúng Hồ.

Hiển nhiên Hồ hiểu Tàn Khuyết Nhân muốn gì. Hồ vẫn đứng yên.

Đám đông bắt đầu la ó phản đối. Họ muốn thấy Hồ cũng đâm lại. Một lát sau, họ được hài lòng.

Tàn Khuyết Nhân chồm tới tung một cú đâm nhắm vào màng tang của Hồ. Đó là một cú đâm móc từ trên xuống và Hồ hắc thấy được nó đến từ cả dậm. Cậu nhắc cánh tay trái lên để chặn cú đâm tay phải của Tàn Khuyết Nhân, nhưng nó thật sự không cần thiết bởi vì tay phải của cậu đã giáng trúng vào cằm của Tàn Khuyết Nhân trước rồi.

Đầu của Tàn Khuyết Nhân bật ra sau quá mạnh, cái đầu hói gần như bật ra khỏi xương sống cổ của hắc. Hắc quay một vòng...hai vòng... rồi đổ quy xuống sàn nhà, ngay đơ, bất tỉnh nhân sự.

Đám đông ngồi lặng đi vài giây, rồi bùng lên hoan hô, la ó, đủ mọi âm sắc. Chờ Râu hoan hô quá lớn làm Hạc phải bịt hai tai lại. Xà cũng gào lên vài tiếng.

Hạc ngó qua bàn của chủ cược thấy một đám người chạy đến, trên tay giơ cao khỏi đầu những thẻ cược như các chiến lợi phẩm. Chắc hẳn họ đã đặt cược cho Hồ. Tuy nhiên phần lớn số người trong đám đông thì kê các thẻ cược lên gối bẻ gãy, rồi ném vào Tàn Khuyết Nhân vẫn nằm bất động trên sàn gạch của đấu trường.

Hạc nhìn xuống Hồ thấy cậu đứng bên Tàn Khuyết Nhân như con cọp bên con mồi nó vừa giết, gặm gù. Ở bàn của hoàng đế, Hạc thấy hầu hết mọi người lộ rõ vẻ thất vọng, ngoại trừ Sư. Ngược lại, Hà Mô ngồi một mình ở bàn của hắn, bật cười ha hả cho tới nỗi cái cằm bự sự của hắn đong đưa.

Hạc ngó lại xuống sàn đấu thấy hai tên lính gác từ cửa đường hầm bước vào. Chúng giương súng nhắm thẳng vào Hồ.

Một trong hai tên la to, “Đi vào chuồng của mày ngay. Vào!”.

Hồ gặm gù, nhưng làm theo lời chúng. Cậu đi đến cửa vào sàn đấu.

Hạc thì thầm, “Xà à! Chúng mang Hồ đi kìa!”.

Xà đặt một tay lên bụng, “Chị có muốn mình ra tay không?”.

“Không”. Chờ Râu thốt lên bằng một giọng mạnh mẽ bất ngờ, “Chúng ta không thể làm gì được đâu. Tôi có thể hạ hai tên lính gác ấy bằng hai khẩu súng của tôi, nhưng hoàng đế có mười tên lính có súng ở ngay bên kia sàn đấu. Nếu tôi bắn, thì chúng cũng sẽ bắn. Chúng ta phải tính cách khác để giải thoát cho Hồ”.

Hạc cắn môi. Cô biết rằng Chờ Râu nói đúng. Cô nhìn Hồ khuất sâu vào đường hầm.

Chờ Râu nói, “Tôi thắc mắc cái con chuột đó định bày trò gì đây”.

Hạc nhìn theo ánh mắt của Chờ Râu thấy Lão Thử đang đi nhanh về hướng lối vào chính của đấu trường. Cô mở to mắt. Một mụn đàn bà loắt choắt mặc toàn đồ đen từ đầu xuống chân đang bước qua cánh cửa trước. Mụn có mái tóc dài, đẹp lộng lẫy, dài gần bằng mái tóc của kẻ đi cùng - một gã có bím tóc dày thật dài, đuôi bím tóc được nhét vào thắt lưng.

Hạc quay qua Xà, “Mẹ của em vừa vào cùng với Đường Lang!” cô thì thầm, “Có vẻ như Lão Thử đưa họ đến bàn của hoàng đế”.

Xà cau mặt giận dữ, “Tôi có cảm giác là họ sẽ chường mặt ra mà. Tôi sẽ cúi đầu xuống. Dù sao, nó trông có vẻ như tôi chẳng thể thấy được gì cả”.

Hạc vỗ lên cánh tay của Xà thấy con rắn của cậu căng ra bên dưới tay áo.

Hạc quay lại nhìn Đường Lang và Hồ Mang. Họ đến bên bàn của hoàng đế và quỳ xuống, khấu đầu sụp lạy.

Hạc không thể thấy rõ mặt của hoàng đế, nhưng cô có cảm tưởng là ông vui lòng khi gặp họ. Đặc biệt là, dường như ông ưu ái với Hồ Mang, kẻ được mọi đàn ông trong đám đông chú ý đến.

Đường Lang và Hồ Mang đứng lên, rồi người hầu mang ghế đến cho họ ngồi ở bàn của hoàng đế. Lão Thử bước tới rìa sàn đấu tuyên bố.

“Thưa quý ông quý bà, quý vị không tin nổi ai vừa tham gia với chúng ta đâu! Xin cùng tôi hết lòng chào đón một vị cự Đại Vô Địch của Đấu trường - Đường Lang, chàng *bọ ngựa* !”.

Đường Lang cúi chào đám đông và mọi người hưởng ứng bằng một tràng vỗ tay náo nhiệt.

Hạc nhìn qua Xà. Cậu đang nghiêng răng.

Đám đông từ từ lắng xuống và Lão Thử nói tiếp.

“Hãy trở lại với cuộc vui, thưa quý vị, phải không nào? Trận vừa rồi thì thế nào đây? Thằng nhóc đó quả là một tay đấm ác liệt! Tuy vậy, theo nhận định của tôi thì trận đấu chấm dứt quá nhanh. Có lẽ trận kế tiếp đây sẽ kéo

dài hơn một chút và sẽ... phong phú màu sắc hơn. Màu sắc đó là màu đỏ máu, tất nhiên rồi! Xin hãy vỗ tay chào đón một cựu chiến binh phong trần. Ông trở lại sàn đấu cho năm thứ mười liên tiếp để thử vận may ở giải vô địch một lần cuối cùng. Bởi vì tất cả chúng ta đều muốn thấy ông đạt được mục đích của mình, chúng ta hãy cho ông vài lời gợi ý, vậy đấy. Xin giới thiệu, Sẹo!”.

Đám đông rộ lên hoan hô và nhiều người đứng dậy khi một gã to con chạy ào qua cửa đường hầm. Hạc nghĩ hấn xấp xỉ chừng bốn mươi tuổi. Hấn có những cái sẹo cộm lên ngang dọc khắp hai cánh tay lông lá và một cái sẹo mảnh vắt ngang cái cổ đầy những nốt mụn. Tóc hấn được cột lại thành nút thắt và mỗi tay cầm một cây thương. Giữa hàm răng siết hư là một lưỡi dao dài.

“Nhìn mớ vũ khí đó kìa!” Chờ Râu nói, “Cậu có chắc là cậu không muốn cược không hả Xà? Tôi không thấy lý do nào mà tay này có thể thua”.

Xà nói, “Anh còn chưa biết đối thủ của hấn là ai nữa kìa. Đừng làm phiền tôi nữa. Anh không có xu nào cả à?”.

Chờ Râu nói, “Tôi có vài xu chứ. Chẳng là bao nhiêu cả, nhưng tôi nghĩ tôi sẽ cược chúng...”.

Hạc nói, “Vậy thì cậu nhanh đi”.

Chờ Râu đứng dậy và chạy tới bàn của chủ cược.

Hạc thở dài rồi nghiêng qua Xà, “Chị không hiểu vì sao mà hấn lại hào hứng về chuyện đánh cược quá”.

Xà nhún vai.

Lão Thử hét to, “Lính đâu, mang kẻ thách đấu ra đây! Tới lúc xem một trò khi mới rồi!”

Hạc bóp chặt cánh tay Xà và nhìn về phía cửa vào. Cô thấy hai tên lính gác xô dúm Hầu qua. Thông thường, Hầu hấn sẽ đáp xuống gọng gàng và lăn

người. Tuy nhiên lần này cậu rớt phịch người xuống sàn gạch như một trái cà chua rơi từ trên cây xuống cái bịch. Đám đông cười rộ.

“Có phải Hàu không?” Xà hỏi.

“Đúng vậy”. Hạc đáp, “Chắc là có điều gì không ổn rồi”.

Hạc quan sát Hàu đứng lên trên đôi chân run rẩy và lắc lắc cái đầu như thể cậu đang cố làm cho nó tỉnh táo lại. Cậu ngó quanh, mắt tròn to. Rõ ràng là Hàu không hiểu mình đang ở đâu.

Hạc thì thầm, “Hàu bị trúng thuốc mê rồi! Chị cũng bị trong tình trạng đầu óc lơ mơ như vậy trước đây không lâu. Chị nhận ra các hiện tượng đó. Chị chập chờn mơ mơ tỉnh tỉnh mà không có gì báo trước cả. Hàu không thể đấu trong tình trạng như thế này. Chúng ta phải làm gì đó thôi!”.

Xà hỏi, “Có phải hai tên lính gác mà Chờ Râu đã nhắc tới vẫn còn ở dưới đó không?”

Hạc đáp, “Phải...”.

“Còn bọn lính thì sao?” Xà hỏi.

Hạc ngó qua sàn đấu, “Vẫn còn đó”.

Xà nắm chặt hai nắm đấm lại, “Thật là tệ hại, bây giờ mình không thể làm gì được. Hãy chờ xem Hàu hành động như thế nào”.

Hạc nói, “Xà à, đối thủ của Hàu cầm hai cây thương và một cây dao găm. Hãn tên là Sẹo. Hãn thấy hãn rất có lợi thế với trò đấu dao. Hàu thì không có vũ khí gì cả...”.

Xà nói, “Trừ phi chị muốn mượn súng của Chờ Râu rồi nhảy vào sàn đấu, ngoài ra em không biết mình phải làm gì đây. Còn Chờ Râu nữa, hãn đi đâu mất biệt rồi?”.

Hạc ngó đám người vẫn tụ quanh bàn của chủ cược. Cô không thấy Chờ Râu đâu.

Hạc đáp, “Chị không biết cậu ấy đâu rồi”.

Tiếng cồng vang lên và Hầu ré lên. Hạc nhìn xuống đúng lúc thấy Sẹo phóng một cây thương vào Hầu.

Hạc lạng người, rồi thở phào khi Hầu ngã sóng soài xuống sàn nhà, tránh được cái mũi kim loại lấp lánh của cây thương trong gang tấc. Tuy nhiên, trước khi cậu có thể gượng dậy, thì Sẹo phóng cây thương tiếp theo.

Hầu lại ré lên và vụng về lăn qua một bên. Cây thương thứ hai sượt qua vai cậu trước khi đâm dội vào bức tường của sàn đấu.

Hầu hú lên và Hạc thấy một vòng khoảng sậm màu hiện ra qua chiếc áo màu đỏ thẫm của cậu.

“Hầu bị thương rồi!” Hạc thì thầm với Xà, “Sẹo đâm thương sượt vai nó”.

Xà nói, “Nó sẽ ổn thôi mà. Nó đánh nhau khôn khéo lắm”.

Hạc nói, “Nếu có chuyện gì khác xảy ra cho nó. Chị sẽ ra tay giúp”.

Xà không nói gì.

Hạc nhìn Hầu cuộn tròn người như một trái bóng và bắt đầu run rẩy, đôi mắt cậu nhắm nghiền. Có vẻ như cậu đang bị ngấm thuốc mê.

Sẹo lấy cây dao ra khỏi miệng và giơ lên. Hắn từ từ bước tới Hầu.

Đám đông đồng loạt la lên, “SẼO! SẼO! SẼO!”.

Hạc đứng dậy. Đủ lắm rồi. Cô mặc kệ Đường Lang hay Hồ Mang hay cả hoặc bất kỳ ai khác. Cô cần phải giúp Hầu. “DỪNG TAY!” Hạc la lớn.

Nhưng không ai nghe cả. Hạc tiếp tục tiến tới.

Xà nắm lấy cánh tay Hạc, nhưng cô hất cậu ra. Cô chỉnh lại cái dây túi quàng qua quanh cổ qua một bên vai rồi nhảy lên bàn, chụp lấy một cái tô nước. Cô ném nó vào Sẹo, trúng ngay vào đỉnh đầu hắn.

“ĐỂ CẬU ẤY YÊN!” Hạc gào lên, nhưng lời nói và cái tô không có tác động gì. Không thể bắt Sẹo dừng lại được. Hắn đứng bên thân thể đang

quần quai của Hầu.

Đám đông tiếp tục hò reo, “SẼO! SẼO! SẼO!”.

Sẹo đâm lưỡi dao găm xuống và Hạc thét lên.

Hầu cũng thét - đủ lớn để làm cho Sẹo do dự ở nửa chừng. Ngay cùng lúc đó, bàn tay của Hầu vụt ra, đâm một mảnh vỡ của thẻ cược bằng tre mà cậu giấu vào một bên bắp chân của Sẹo.

Sẹo chửi toáng lên và chân hấn oằn lại, con dao của hấn vung rộng ra. Hầu lách người thoát ra khỏi lối của tên khổng lồ bước lão đảo, nhưng Hạc kinh hoàng nhìn theo khi Sẹo bước theo cùng một hướng của Hầu. Sẹo buông người quy xuống đất, đầu gối trước tiên, rồi ngã phịch vào bên cái đầu đang lắc lư của Hầu. Hầu đã bất tỉnh trước khi chạm nền gạch.

Một vài kẻ trong đám đông há hốc kinh sợ, nhưng phần lớn lại bùng lên cổ vũ. Họ đồng thanh hò reo, “KẾT LIỆU NÓ! KẾT LIỆU NÓ!”.

Hạc nhìn vào sàn đấu, mắt trợn trừng lên, khi Sẹo kẹp hai đầu gối cứng nhắc vào hai bên cái đầu mềm oặt của Hầu rồi rướn người lên, vung lưỡi dao lên cao.

“ĐỪNGGG!” Hạc gào lên, rồi cô nhảy vào sàn đấu, đáp xuống lăn tròn một vòng gọn gàng trên nền gạch. Cô bật dậy và chiếc khăn xếp sụp xuống che mắt cô. Cô xé toang nó và thét lên với Sẹo, “Mi làm sao vậy, muốn giết một thằng bé à? Mi không thấy là nó bị đánh thuốc mê sao! Đánh với ta đi! Đừng động tới nó!”.

Sẹo quay lại ngó Hạc, trông có vẻ bối rối và giận dữ. Hấn hạ cây dao xuống và đứng lên.

Sẹo bước một bước đến Hạc, mảnh tre gãy vẫn lòi ra ở bắp chân hấn.

“Lui lại đi, Sẹo!” Lão Thử la lớn từ bên trên, “Chúng ta tính cho mi thắng trận này! Lính đầu, mang con điên kia ra khỏi đây!”.

Đám đông bắt đầu hò reo chê bai và một số kẻ la lớn, “Sẹo không kết thúc! Chúng tôi muốn một kết thúc đích đáng!”.

Người ta bắt đầu ném đủ mọi thứ vào sàn đấu - bát uống nước, thẻ cược, cả thức ăn nữa. Hạc lấy hai tay che đầu.

Lão Thử la lớn, “Mọi người, xin hãy bình tĩnh! Không cần quá kích động như vậy. Kết quả của trận này rõ rồi. Nếu quý vị cược cho Sẹo, thì quý vị thắng rồi. Không cần phải mất bình tĩnh!”.

“Lão Thử!” có ai đó nói lớn, “Ta có thể giúp...”

Hạc ngó lên thấy người đang nói là Sư. Hắn quay qua đối diện với sàn đấu và ngó thẳng vào cô.

Sư nói, giọng rề rà, “Nếu những người này muốn có một kết thúc đích đáng, thì ta sẽ cho họ hài lòng. Hãy dọn sạch sàn đấu, nhưng hãy để con bé lại, để nó nhảy múa cùng ta”.

Chương 32

Hạc không nhìn Sư nữa và ngó qua Lão Thử xem hãn phản ứng như thế nào. Lão Thử ngó xuống cô và đôi mắt tròn và sáng của hãn mở to.

Lão Thử nói, “Sư tướng quân! Có phải đó là kẻ mà tôi suy đoán không?”.

Sư gật đầu và Lão Thử vỗ tay. Tim Hạc bắt đầu đập thành thịch. Cô nhìn Đường Lang và Hồ Mang. Cả hai đều bật cười to.

Hạc muốn nhìn qua Xà, nhưng cô biết sẽ không có ích gì. Cậu không nhìn thấy cô, còn Chờ Râu thì vẫn đi đâu mất. Thay vì vậy, cô ngó lại Lão Thử.

Lão Thử tuyên bố, “Thưa quý ông quý bà! Quý vị có nghe điều tôi vừa nghe thấy không? Cựu Đại Vô Địch Sư tướng quân đang trở lại sàn đấu! Đối thủ của ông sẽ không ai khác hơn là Kẻ Địch Số Một của chính quyền! Cô bé trên sàn đấu trông có vẻ vô hại, nhưng bề ngoài có thể đánh lừa. Nguồn tin của tôi cho biết rằng cô ta là một dũng sĩ xuất sắc và riêng mình chịu trách nhiệm cho sự tan vỡ của chùa Thiếu Lâm kính yêu. Quý vị nghĩ sao về chuyện đó?”.

Đám đông bắt đầu la ó, rồi có ai đó gào lên, “Giết nó đi!”.

Lão Thử giơ cao tay lên, “Chao ôi! Khoan đã nào. Quý vị không thích đặt cược cho kết quả trận này sao? Hãy đến gặp các thư ký ở bàn chủ cược để

biết thêm chi tiết. Quý vị có thời gian để đặt cược cho tới khi tiếng cồng vang lên. Nhân viên đâu, về vị trí của mình ngay!”.

Đám đông nhảy dựng lên, rồi người ta bắt đầu lao như điên đến bàn của chủ cược. Hạc quan sát căn phòng và thấy một tên hầu đang chạy qua bàn của Hà Mô. Hà Mô đổ một túi tiền thật to lên bàn và tên hầu bắt đầu xem xét trong lúc đếm những thẻ cược.

Hạc liếc nhanh qua Xà. Cậu ngồi một mình, lắng nghe và Chờ Râu vẫn chưa có mặt ở đó.

Hạc nghe cánh cửa sà n đấu mở ra và cô quay lại thấy hai tên lính vũ trang đứng bên ngoài. “Thôi nào, Sẹo”. Một tên lính nói, “Mi nghe Lão Thử nói rồi đó”.

Sẹo nhăn mặt và quắc mắt nhìn Hạc, rồi ném vật gì đó tới cô. Đó là chiếc thẻ cược bằng tre đẫm máu mà đã cắm trong bắp chân của hắc. Hạc nhảy tránh và chiếc thẻ rơi xuống sàn nhà kêu lanh canh giữa những thứ vật vãnh khác.

Sẹo bước khập khiễng qua khung cửa. Ngay khi hắc đi vào đường hầm, thì Hạc thấy tay lao công trùm người kín mít lúc này đến từ hướng kia. Tay lao công lách ngang qua Sẹo rồi đi thẳng đến Hầu.

Hạc không muốn kẻ bán thiu đó chạm đến cậu em nhỏ của mình chút nào. Ai mà biết được loại vi trùng nào đang bò trên người hắc chứ. Cô bước ra chặn lại giữa hắc và Hầu và một tên lính gác nạt lớn, “Lùi lại bức tường ngay, con bé kia! Để cho hắc làm việc”.

Hạc nhìn qua lối vào sà n đấu thấy hai tên lính ở bên ngoài ngưỡng cửa. Cả hai đều đang chĩa súng vào cô.

Hạc nghiêng răng rồi lùi lại gần bức tường. Cô tự hỏi, mình bị kẹt vào chuyện gì thế này?

Tay lao công vác Hầu lên vai rồi rời sà n đấu. Hai gã khác nữa từ đường hầm cầm chổi đi ra, nhanh chóng quét dọn các thẻ cược gãy và các thứ rác

rười rồi bỏ đi.

Hạc ngó lên Lão Thử và hấn gật đầu với cô, một nụ cười toe toét phô những chiếc răng nhọn hoắt nở trên mặt hấn.

“Hãy bắt đầu cuộc đấu nào!” Lão Thử tuyên bố, rồi tiếng cồng vang lên.

Sư đứng dậy và đám đông rộ lên phấn khích.

Đường Lang cũng đứng dậy, đặt tay lên vai Sư. Chúng nói với nhau vài câu, rồi cả hai cùng nhìn Hạc cười. Hạc thấy Đường Lang cởi món gì đó đang đeo trên cổ ra rồi trao cho Sư, gã này lại đeo nó vào cổ mình.

Mọi người đồng loạt gào lên, “BÁO SU! BÁO SU! BÁO SU!”.

Hạc cảm thấy các bức tường, sàn nhà và ngay cả bầu không khí quanh cô rung lên vì tiếng gào của đám đông. Sư nhảy lên đỉnh của cái rào chắn hẹp trước mặt cái bàn của hoàng đế rồi đứng thẳng bằng ở đó một lát. Hạc quan sát hấn gồng các bắp thịt trên người lên cho tới khi hấn bắt đầu rung lên bần bật.

Gầm lên một tiếng dữ dội, Sư tung người phóng vào sàn đấu, nhào lộn hai vòng trên không trước khi đáp xuống nền gạch bằng một thế lặn tròn tuyệt đẹp. Tiếng cổ vũ của đám đông rộ lên điếc cả tai khi Sư tướng quân tung người bật dậy và quay lại đối diện với Hạc.

Sư nói, giọng đều đều, “Thế đấy, chúng ta lại gặp nhau phải không? Xin chào mừng đến với nhà của ta ở một nơi xa lạ. Ta nhớ mi sau cuộc chạm trán nhỏ của chúng ta ở nhà tù”.

Hạc nheo mắt lại. Cô lùi lại một bước và đám đông rộ lên la ó phản đối.

“Cho ta biết nào, mi nghĩ sao về món quà mà Đường Lang vừa tặng ta?” Sư hỏi. Hấn thò tay vào cổ áo lấy ra một vật bé tí màu xanh trên một sợi dây lụa. Đó là con hạc ngọc của cô!

Hạc bước tới một bước, rồi dừng lại. Cô đang nghĩ gì vậy?

Sau khi cô bước tới, đám đông lại gào lên cổ vũ.

Sư nói, “Hãy làm cho khán giả vui lên nào. Hãy cố gắng hiến cho họ điều họ muốn. Nào, đến lấy lại món trang sức rẻ tiền của mi đi”.

Hạc không biết phải làm gì đây. Cô ngược nhìn lên Xà, rồi nghĩ tích cực hơn về tình thế lúc này.

Sư hần dôi theo ánh mắt của cô. Hần ngó lên Xà, rồi ngó lại cô.

“Chúng ta đã quan sát mi và hai tên kia từ khi bọn mi vừa bước vào lối vào đấu trường mấy giờ trước”. Sư nói, “Mi nghĩ bọn ta là ai, những tên ngốc à?”.

Tim của Hạc chìm xuống. Lẽ ra cô nên khôn ngoan hơn.

“Chúng ta tóm được thằng mắt tròn rồi. Sư rề rà nói, “Hắn thật là ngu ngốc khi đến bàn của chủ cược một mình”.

Hạc há hốc miệng.

Sư hỏi, “Thằng nhóc đội cái mũ ngó ngẩn ở trên kia là thằng em Xà của mi, phải không nào? Ta nhớ mặt hắn từ một cuộc đụng đầu bên ngoài khuôn viên của ngôi chùa Thiếu Lâm đã bị hủy diệt. Giờ thì ta khuyên mi nên chào vĩnh biệt hắn đi. Cũng như mi và thằng nhóc mắt tròn kia, hắn không toàn mạng để rời khỏi đây đâu”.

Hạc chấn động, co rúm người lại. Cô đánh liều nhìn lên Xà và Sư lao đến vung tay vào cổ cô.

Hạc đã ngầm chuẩn bị. Cô có cảm giác Sư đang cố làm cô phân tâm. Cô nhảy qua một bên, nép sát người vào bức tường xây tròn của sàn đấu. Sư phóng vụt qua, hất cô trong gang tấc. Hạc hiểu rằng hắn sẽ không để hất cô trong lần tới. Cô cần một phương cách để chiến đấu với một con báo trên mặt đất.

Lưng vẫn dựa sát vào tường, Hạc cảm thấy những viên gạch thô cứng, khác thường cạ vào nhánh xương vai. Cô nảy ra một ý.

Hạc nhìn ngang qua sàn đấu rồi cố lao nhanh hết sức về phía hai tên lính gác đứng ở lối vào đường hầm đang xem trận đấu. Hai tên lính giành nhau đóng cửa lại. Hạc không có ý định chạy vào đường hầm; cô chỉ muốn Sư nghĩ rằng cô định làm vậy và chạy theo cô.

Quả vậy, Sư lao theo cô, nhanh như chớp.

Khi Hạc đến cửa đường hầm, thì nó đã đóng chặt. Vẫn đang chạy thật nhanh, cô quặt sang phải và tung người nhảy lên không trung, thẳng tới bức tường gạch gồ ghề bao quanh ngưỡng cửa. Hạc duỗi mạnh chân phải ra trước, cong những ngón chân lại, rồi đạp mạnh hết sức vào bức tường bằng bàn chân đó. Cô gập đầu gối lại để thu lấy lực của cú va chạm, rồi nhả lực đó trở lại về phía bức tường bằng cách duỗi thẳng chân ra như một cái lò xo bị nén chặt. Hạc bật ngược lên cao trên không trung, hai cánh tay dang rộng, trong lúc đó Sư vẫn đang lao về phía cô, thấp dưới mặt đất.

Hạc xoay người trên không trung rồi tung cái cùi chỏ xương xấu ra. Nó trúng vào trán của Sư, ngay trên mày trái. Đây là đúng ngay điểm mà Hạc nhắm vào. Cô biết rằng khuôn mặt người ta có vô số những mạch máu đi qua ở giữa cái sọ dày xương và làn da mỏng tang. Cú đánh mạnh ác liệt của cô xé toạc làn da. Máu tuôn xối xả vào mắt của Sư, khiến cho hấn không nhìn được nữa.

Tiêu một mắt rồi, còn một con để tính luôn cho gọn. Hạc buông người xuống đất bên ngoài tầm tay Sư rồi quay lại đối mặt với hấn.

Sư lấy tay áo chùi máu trên lông mày, nhưng cũng không đỡ hơn chút nào. Trước khi hấn có thể chớp mắt hai lần, thì mắt hấn lại đầy những máu đỏ ngầu.

Sư rú lên đau đớn. Đám đông cũng gào lên theo. Một số người hoan hô, trong lúc những người khác thì la ó.

Hạc đánh liều nhìn về hướng của Xà thấy cậu gập người xuống, đối mặt với cái thanh ngang thấp nhất trên rào chắn. Cái chỗ phình ra quanh bụng cậu đã biến đâu mất. Xà đang buộc chặt sợi thừng vào trụ của cái rào chắn!

Hạc ngó lại Sư và Sư tung mình nhảy tới.

Hạc bước tạt ngang, tránh được cú chộp của Sư trong gang tấc. Cô thoăn thoắt lách đi theo hình chữ chi tới mặt đối diện của cái sàn đấu hình tròn, rồi khi đến bức tường cuối thì cô lại tung người lên không. Lần này, cô đạp chân trái vào tường gạch gõ ghề và thực hiện lại chiêu thức cũ, xoay người trên không trung.

Sư không mắc mưu lần nữa. Trong khi Hạc tung cùi chỏ vào con mắt kia của hãn, thì Sư với tay lên chụp lấy cánh tay của Hạc, kéo mạnh cô xuống.

Hạc giữ được thăng bằng và hạ xuống theo chiều chân chạm đất. Cô tung người thật mạnh xuống đất và giật cánh tay thoát khỏi cái chộp tay của Sư.

Trước khi Sư có thể vồ lên cô, Hạc bật dậy rồi lại vọt chạy băng ngang qua sàn đấu lần nữa. Cô hiểu rằng Sư chưa khóa được cánh tay cô, thì điều đó có nghĩa là có lẽ hãn không nhận thức được về chiều sâu. Cô biết rằng sự nhận thức kém cỏi về chiều sâu của hãn là do việc hãn chỉ nhìn bằng một con mắt thôi. Điều đó giúp cô nảy ra một ý nữa.

Khi Hạc tới bức tường sàn đấu, thì Sư theo sát gót cô. Cô phóng tới bức tường y như hai lần trước, chỉ khác là lần này cô đạp vào tường bằng cả hai chân và chuyển hướng lực của mình vào một cú tung người ngược lên cao qua đầu của Sư. Hạc cung hai tay lại thành hai nắm đấm thế mở hạc rồi tung vào chân mày phải của Sư.

Sư chặn được cánh tay phải của Hạc bằng một cú vung hai nắm đấm báo nhanh như chớp. Hãn gạt trúng cánh tay trái của Hạc luôn, nhưng đó chỉ là một cú đấm sượt.

Nắm đấm mở hạc của Hạc vẫn lao tới mặt của Sư. Tuy nhiên, thay vì giáng vào chân mày của Sư như Hạc đã định, thì những đầu của các ngón tay chụm lại với nhau của cô cắm sâu vào con mắt phải của Sư.

Sư thét lên lồng lộn.

Hạc hoàn tất cú nhảy, đáp mạnh xuống bằng hai đầu gối. Cô đứng dậy chùi tay lên áo và nhận thấy cả đấu trường lặng im phăng phắc.

Sư đang quơ cào vuốt mặt, cổ lau máu trào ra trên con mắt còn lành. Hãn gào lên với Lão Thử, “Ta cần nốt con chim này lại! Ta không nhìn thấy nữa. Đốt Vòng Lửa đi!”.

Lão Thử lo lắng vỗ tay, “Xin tuân lệnh!” Hãn ngó về phía cửa vào sàn đấu, “Lính gác đường hầm đâu, bọn mi biết phải làm gì rồi đó!”.

Đám đông điên cuồng hoan hô và đồng thanh hò reo, “LỬA! LỬA! LỬA!”.

Hạc không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cô nhìn Sư bước tới ngay chính giữa sàn đấu và đứng yên. Chờ đợi.

Chương 33

Hạc quan sát kỹ sàn đấu, tìm những dấu hiệu cho biết chuyện gì sắp xảy ra. Cô không thấy gì cả. Cô chỉnh lại sợi dây đeo của cái túi lụa vẫn đang đưa ngang người rồi ngược nhìn lên Xà. Cậu đang nhắm mắt, tai vênh về hướng bàn của hoàng đế.

Hạc nhìn qua bàn của hoàng đế thấy Đường Lang đang ngó Xà chăm chăm. Rất nhiều lính đứng bao quanh hoàng đế và Xi giờ đều giương súng về hướng của Xà.

Hạc ngó qua Hồ Mang. Hồ Mang chu đôi môi dày rồi thối đến Hạc một nụ hôn dài, vẫy chào từ biệt.

Hạc nghe cánh cửa lối vào sàn đấu mở ra, rồi cô xoay lại thấy một một tay thanh niên khuân một cái vạc to bằng đồng. Tiếng vỗ tay vang lên tràn ngập đấu trường. Hạc khó khăn nghe được tiếng anh ta la to lên với mình, “Tránh khỏi bức tường đi!”.

Hạc ngó ra sau tay thanh niên vào đường hầm và thấy hai tên lính gác. Chúng giương súng nhắm thẳng vào cô. Cô quyết định làm theo lời khuyên. Cô thận trọng bước về phía Sư.

“Ta sẽ chưa tấn công mi đâu”. Sư nói với cô, cố ngăn máu chảy từ chân mày xuống tràn vào con mắt còn lành. “Sẽ vui hơn nhiều khi hơi nóng được

bùng lên”.

Tay thanh niên khuân cái vạc bước vào sàn đấu và đám đông vỗ tay hoan nghênh ầm ĩ. Hạc nhận ra rằng họ đang cổ vũ cho tay thanh niên cũng nhiều bằng với cho cái trò hăn sắp làm.

Đám đông bắt đầu đồng thanh gào lên, “HOÀNG LONG! HOÀNG LONG! HOÀNG LONG!”.

Hạc nhìn vào mắt tay thanh niên và lập tức nhận ra rằng đó đúng là anh Long của cô. Tuy nhiên, anh ta không nhận biết cô. Gương mặt của anh không biểu cảm gì cả.

Hạc đứng nhìn trong lúc Long trang trọng đổ một thứ gì trông như là dầu đốt đèn thành một vòng tròn nhỏ sát quanh cô và Sư. Khi Long đổ xong, anh trao cái vạc không cho một trong các tên lính ở ngay trong đường hầm, rồi quay đi và chạy thật nhanh băng ngang qua sàn đấu. Khi đến bức tường đằng xa, thì Long làm như là Hạc đã làm và dùng bức tường gạch gồ ghề và đà chạy của mình để tung cao người lên không trung. Tuy nhiên, thay vì xoay người và tung cùi chỏ ra, thì Long với lên chụp lấy một trong những cây đuốc của sàn đấu đang cháy bùng bùng. Anh giật nó ra rồi đáp chân xuống đất nhẹ nhàng, một tay cầm cây đuốc.

Đám đông cuồng nhiệt vỗ tay như sấm động.

Long giơ cao cây đuốc và đám đông nhanh chóng lặng xuống. Anh tiến đến vòng tròn vẽ bằng dầu rồi dịu dàng nói với Hạc, “Dầu cháy nhanh và dữ lắm, y như đối thủ của em. Em phải khéo léo tránh lửa. Xông thẳng vào hàm của con báo thì tốt hơn là thối lui và bị quay chín như một con gà lôi trên bàn tiệc”.

“Những lời đó thật sáng suốt nhất, Hoàng Long à”. Sư gầm gừ trong khi hăn chùi vôi những vốc máu đầm đìa trên mặt, “Mi thật là hào phóng”.

Long không đáp. Vẫn giữ vẻ vô cảm, anh hạ cây đuốc xuống đầu.

Sư nói, “Khoan đã! Mi gợi cho ta cho một ý hay”.

Long nhắc cây đuốc lên và Sư nhướng con mắt lành của hăn về phía đám đông, “Ai muốn xem ta xén cánh của tên tội phạm này?”.

Đám đông rộ lên tiếng vỗ tay và bắt đầu đồng thanh gào lên, “VUỐT BÁO! VUỐT BÁO! VUỐT BÁO”.

Hạc thấy một ánh chớp to màu bạc lóe lên từ hướng bàn của hoàng đế rồi nghe một tiếng CHOANG! Như có vật gì đó bằng kim loại chạm vào nền nhà của sàn đấu. Sư cúi xuống nhặt cái vật đó lên. Hạc không biết nó là cái gì.

“Này, Lão Thử!” có ai đó la lớn, “Bắt công quá! Ta cược nhiều tiền cho trận này, ta yêu cầu phải công bằng!”.

Hạc nhìn lên thấy người vừa nói là Hà Mô. Hăn đã bước xuống bên rìa sàn đấu, gần bàn của hoàng đế.

Lão Thử hỏi, “Trong đầu mi có cái gì thế hả kẻ kêu đòi công bằng kia?”.

Hà Mô thò tay vào lấy một vật từ trong áo ra, “Cái này!”.

Những người đứng gần hăn cười rộ lên âm ỉ.

Lão Thử cười khểnh rồi nói, “Được lắm, Hà Mô. Nếu mi nằng nặc đòi như thế”.

Hà Mô chồm qua rào chắn và la to với Hạc, “Bắt lấy này!” Hăn ném xuống một vật gì đó trông giống như cái tay cầm bằng gỗ của một thứ vũ khí ngắn. Hạc vươn tay bắt cái vật đang xoay xoay bay tới. Đó là cây đoản côn được khắc chạm của Hầu.

Hạc nắm chặt một đầu của cây đoản côn và nhìn Sư. Hăn đang điều chỉnh cái vật lạ trên bàn tay phải. Giờ thì cô nhận ra nó là một cái găng tay không ngón có bốn lưỡi dao găm dài gắn vào lưng nó. Những lưỡi dao bắt đầu ở ống tay của găng tay và bắt ngang qua lưng của bàn tay, lên các khớp tay, rồi dài ra ngoài chiều dài các ngón tay.

Đám đông tiếp tục hò reo, “VUỐT BÁO! VUỐT BÁO! VUỐT BÁO”.

Hầu ngó lên Xà. Cậu ngồi trên mép ghế, một tai vểnh lên về hướng của cô.

Ngó nghiêng qua bên, Hạc thấy Long hạ thấp cây đuốc xuống. Dầu bắt lửa phùng lên một tiếng thật lớn VUUU!

Hạc nhắm mắt lại vì hơi nóng gắt và ánh sáng được phát ra từ bức tường lửa phùng đến hông cô. Cô liếc nhìn về hướng của Sư thấy hắn vẫn đang lóng ngóng với chiếc găng tay găng vuốt báo.

Hà Mô từ ở trên la lớn, “Còn chờ gì nữa, con bé kia? Tấn công hắn đi!”.

Hạc nghe theo lời mách nước. Cô vụt cây đoản côn mạnh hết cỡ vào bàn tay phải của Sư, nhưng Sư nhanh quá. Hắn rụt bàn tay về, vung chiếc găng móng vuốt ra.

Hạc nhảy lui lại, ngoài tầm nguy hiểm. Tuy nhiên, cô đáp xuống gần bên bức tường lửa bao quanh một cách rất nguy hiểm. Lửa tấp lên cô, cao ngang hông và buộc lòng cô phải bước tới trước. Cái túi lụa ở bụng cô tung ra và cô đẩy nó ra sau lưng.

Sư lại giơ chiếc găng vuốt báo lên và Hạc thả người xuống đất, lăn qua mặt bên kia của vòng tròn lửa đang cháy phùng phùng. Cô giữ yên tư thế quỳ rồi chuôi một đầu cây đoản côn vào trong lòng bàn tay khum lại, xoay cây côn chia xuống dưới để cho chiều dài của nó nằm dọc theo bên trong cánh tay của cô. Cô thấy nó duỗi dài từ trung tâm của bàn tay cho tới bên ngoài cùi chỏ. Hoàn hảo.

Sư lao tới cô, vung chiếc găng vuốt báo giáng thẳng xuống đầu cô. Hạc giơ cánh tay lên và xoay chiều nó để cho chiếc găng vuốt trúng vào cây đoản côn bằng gỗ. Các lưỡi dao cắm sâu vào gỗ, nhưng cánh tay cô không hề hấn gì.

Vẫn đang quỳ, Hạc vung bàn tay nắm thành nắm đấm mở hạc trúng vào chân trước của Sư. Nó cắm sâu vào một huyết đạo nằm trên mặt ngoài của

chân Sư, ngay trên đầu gối. Nó là cũng là điểm mà tay Sát Thủ Thái Lan đã tấn công bằng những cú đá.

Sư rú lên và chân hấn khuyu xuống, nhưng hấn không ngã. Hạc cố giật cây đoản côn ra khỏi những lưỡi dao găm, nhưng Sư giật mạnh cánh tay lại và Hạc thấy cây đoản côn tuột ra khỏi tay cô. Sư giật cây đoản côn ra khỏi chiếc găng vuốt rồi ném nó qua sàn đấu.

Hạc bước lui một bước và đám đông há hốc nín thở. Hạc cảm thấy hơi nóng rồi ngó xuống thấy chiếc túi lụa của cô đã bắt lửa.

Hạc điên cuồng xé giật chiếc túi ra, cầm sợi dây vung tròn nó ra trước mặt. Sư lao tới hung hãn vung chiếc găng vuốt vào Hạc, hấn không thấy gì vì máu từ chân mày chảy xuống ròn ròn. Mũi của những lưỡi dao vuốt bén ngót trúng vào chiếc túi đang cháy rùng rục và những miếng thảo dược khô bay ra khỏi những mảnh cắt trong chiếc túi. Những miếng thảo dược bắt lửa, đổ tủa xuống đầu, cổ và vai của Sư.

Sư bật thét lên, giơ hai tay che khuôn mặt đẫm máu và Hạc vận hết sức ném cái túi lên cao. Cô mặc kệ vài mảnh thảo dược đang bắt lửa làm cháy xém đôi tay trần và đầu, rồi hạ thấp bờ vai xương xẩu xuống, lao mạnh hết sức vào ngực Sư.

Sư ngã bật ra sau và Hạc bám sát theo hấn. Từ bên dưới hấn, cô quét đôi chân đang loạng choạng của hấn ra rồi chộp lấy con hạc ngọc trên cổ giữ chặt trong tay mình. Cô giật phắt nó ra rồi nhảy lùi ra sau.

Sư chạm nền gạch với một tiếng thét hồng hộc máu. Hạc kinh ngạc ré lên lanh lảnh khi toàn bộ trang phục lụa của Sư bùng cháy. Sư quần quai lăn lộn, rồi ngã xuống ngay đơ.

Hạc lắng nghe phản ứng của đám đông, chờ một tràng la ó phản đối. Thay vì vậy, cô nghe ai đó la lên, “CHÁY! ĐẤU TRƯỜNG CHÁY RỒI!”.

Hạc ngược lên thấy khói đang cuồn cuộn vờn lên ở một phía của sàn đấu. Những ngọn lửa sáng rực liếm lên hai cái bàn trước tiên, rồi ba, rồi bốn

cái thật nhanh.

“CÁI TÚI LÀM CHÁY KHĂN TRẢI BÀN CỦA TA RỒI!” một người la lên trong lúc chạy tìm lối thoát.

Người ở khắp đầu trường bắt đầu la khóc và chen lấn nhau và Hạc nuốt nước bọt khó khăn trong khi vội vã cột sợi dây lụa của con hạc ngọc quanh cổ. Cô thấy cái vòng lửa cháy quanh cô vẫn rít lên phùng phùng. Cô phải chờ trước khi cố tự cứu mình. Hạc nhìn qua Xà và đôi mày mỏng của cô nhướng lên. Cậu đang leo xuống sợi dây thừng!

“ĐƯA HOÀNG THƯỢNG RA KHỎI ĐÂY!” một tên lính từ bên trên la lên, rồi Hạc ngó qua thấy nhóm người ở bàn hoàng đế đang bò lên cái sàn nhà xếp thành hàng về phía lối thoát hiểm bên hông. Đôi vai cao vượt của Xi dẫn đầu và Hà Mô đi đoạn hậu. Hai bên của hoàng đế là Đường Lang và Hồ Mang. Hạc thấy Đường Lang ngoái nhìn Xà và cau mặt.

“Mi làm chuyện này!” Lão Thử gào lên, “Lối ở mi hết!”.

Hạc nhìn lên thấy Lão Thử đang đứng ở rào chắn, tay chỉ cô. Đầu hẳn quay đi rồi ngừng lại ở cảnh Xà leo xuống sợi dây thừng. Lão Thử tiến tới Xà. Hạc la lên, “Xà! Nhanh lên! Lão Thử đang đuổi theo em kìa!”.

“Còn bao xa nữa thì đến cuối sợi thừng?” Xà hỏi.

“Còn một thân người nữa”. Hạc hét trả, “Cuối sợi thừng thì còn hai thân người nữa mới đến nền nhà”.

“Tốt lắm”. Xà đáp. Cậu trườn xuống tới cuối sợi thừng rồi buông tay, la lên một tiếng, “Ôoooh!”.

Hạc nhìn lên thấy Lão Thử với tay chụp sợi thừng. Hắn bắt đầu leo xuống.

“Lão Thử đang leo xuống sợi thừng kìa!” Hạc la lên với Xà, “Chạy đi! Chị sẽ đến đó ngay!”

Xà bắt đầu đi lùi lại và Hạc ngó lửa cháy quanh cô. Quá cao để liều lĩnh nhảy qua. Cô quan sát nhanh về phía các lối thoát và thấy những người cuối cùng trong đám đông đang chen lấn chạy ra ngoài. Lửa trên đó đã cháy tới những bức tường đầu trường và những tấm thảm thêu đã bén lửa. Những ngọn lửa liếm các tấm vải dài lên tới các xà mái nhà bằng gỗ, làm chúng cháy luôn. Chẳng bao lâu nữa cả tòa nhà sẽ sập.

“Bọn mi phá tan cái đấu trường yêu quý của ta rồi!” Lão Thử ré lên the thé, “Bọn mi làm ta phá sản! Đừng hòng sống sót mà ra khỏi đây!”.

Lão Thử với chụp đầu sợi thừng và Hạc thấy hấn bấu mũi giày vào những chỗ lõm trên bức tường sàn đấu. Hấn chuyển trọng lượng thân thể xuống hai chân rồi ném sợi thừng lên trời, rồi buông mình xuống nền sàn đấu.

Hạc nhìn sợi thừng bay qua rào chắn, rơi xuống trên bàn. Lối thoát duy nhất của chúng lúc này là cửa sàn đấu và nhiều phần nó có vẻ đã khóa rồi. Hạc nhìn Lão Thử thấy một chùm chìa khóa to được móc qua thắt lưng. Một trong những chiếc chìa khóa đó chắc mở được cánh cửa.

Hạc lùi lại hai bước ngăn rồi quyết định phải hành động thôi. Cô chạy nhanh tới trước, nhảy cao qua vòng lửa còn đang cháy. Cô cảm thấy hơi nóng ở chân, nhưng không bị bắt lửa.

Hạc chạm đất, vọt chạy tới Xà.

Lão Thử sa sả nguyên rùa như một thằng điên khi hấn mò tay vào túi áo, “Sao bọn mi dám vào đấu trường của ta rồi làm chuyện này! Ta sẽ dạy cho mi một bài học, con nhỏ kia! Ta sẽ dạy cho cả hai đứa mi!”.

Hạc tới bên Xà và nắm lấy cánh tay của cậu, mặc kệ con rắn trườn bò bắn loạn bên dưới tay áo của cậu, “Găng lên nhé!” Cô nói.

“Đúng vậy, bọn mày găng lên nhé!” Lão Thử nói. Hấn rút từ trong áo ra một khẩu súng lục rồi lừ đừ tiến tới họ.

Hạc nhìn quanh thật nhanh. Cô thấy cánh cửa sần đầu sau lưng cô và cây đoản côn của Hầu nằm trên sàn nhà trong tầm tay. Cô nhặt cây côn rồi thử đẩy cửa, nhưng như là cô đã lo sợ, nó đã khóa.

Lão Thử cười rộ rồi giương súng lên, “Bọn mi nằm trong tay ta rồi!”.

Hạc nắm chặt cây đoản côn. Cô biết nó không sánh được với khẩu súng, nhưng cô phải cố thử xem. Nếu cô tấn công Lão Thử trước, thì hẳn sẽ bắn cô và có lẽ ít ra Xà sẽ có cơ hội chuồn ra khỏi đây toàn mạng. Cô cần phải nói với Xà về chùm chìa khóa.

Cô thì thầm, “Xà à, Lão Thử có chùm...”

Xà cắt lời, “Có người đang tới”.

“Cái gì...”

Cánh cửa sần đầu bật toang ra đột ngột, đổ ầm vào Hạc và Xà. Hạc lấy lại thăng bằng rồi quay qua ngưỡng cửa. Tay lao công trùm kín bằng bộ đồ bẩn thỉu đang đứng đó.

“Đóng cửa lại, thẳng dọn rác kia!” Lão Thử nói to với kẻ kia, “Hay kể tiếp là mi”.

Tay lao công không nhúc nhích. Hắn cời găng tay ra và Hạc thấy các móng tay của hắn được giữa nhọn hoắt.

Lão Thử nhăn mặt và nhắm súng vào Hạc.

“Thẳng ngốc đó mê việc hơi nhiều”. Lão Thử nói, “Nhưng ta nghĩ rằng không hại gì trong việc để cho hắn thoải mái chơi vui với mi sau khi ta xong việc. Chẳng ai biết rõ hắn làm trò gì với mấy cái tử thi mà hắn mang ra khỏi đây”.

Lão Thử buông ra một tràng cười điên dại và Hạc thấy ngón tay duỗi ra của hắn bắt đầu siết lại bên dưới khẩu súng.

Liếc mắt, Hạc thấy tay lao công cũng di chuyển. Gã bắn thỉu sàng mạnh người qua trái rồi qua phải, như một con rỗng. Cùng lúc đó, hắn thò tay vào

tay áo rồi tung cổ tay ra ngoài thật nhanh, Hạc không thấy kịp.

Đuôi của sợi roi xích dài khác thường vung ra, cái mũi nặng và sắc của nó cắt sâu vào bàn tay của Lão Thử. Lão Thử ré lên và buông khẩu súng và nó chạm đất với một tiếng PĂNG! thật lớn.

“AAAAA!” Lão Thử hét lên, ngã quỵ xuống. Hạc nhìn xuống thấy máu tuôn ra từ một lỗ tròn lớn ở cổ chân hắn.

Cái roi xích quay vòng vòng trên đầu và Xà nói, “Ừng! Tôi có thể nhận ra hắn! Hắn ở đâu?”.

“Ở đây này”. Tay lao công đáp. Hắn lắc đầu thật mạnh và tấm vải liệm rơi ra, để lộ ra một gương mặt rỗng sứt sẹo. Đúng là Ừng.

“Mi!” Lão Thử la to với Ừng, “Mi lại làm khi gì trong đấu trường của ta?”

Ừng rít lên, “Ta đến để giã biệt. Hắn vung cây roi xích ra lần thứ hai và cái mũi nặng của nó quấn vào chùm chìa khóa của Lão Thử. Ừng giật mạnh cây roi làm chùm chìa khóa văng ra khỏi thắt lưng của Lão Thử, bay vào trong tay Ừng. Chiếc áo của Lão Thử mở toang ra và Hạc thấy hắn có một khẩu súng nữa được đeo trên bộ ngực gầy trơ xương của hắn.

“Nhanh lên”. Ừng ở ngưỡng cửa quát với Hạc, “Vào trong đường hầm. Mi đi theo ta”.

Hạc do dự, Đi theo Ừng à? Cô nghĩ.

“Làm theo đi!” Ừng nói, “Trước khi ta đóng sập cánh cửa này lại với cả ba mạng chúng mày!”.

Hạc chớp mắt rồi ngó xuống Lão Thử. Hắn đang thò tay lấy khẩu súng thứ hai.

Ừng bắt đầu đóng cửa.

“Thôi đi”. Hạc nói, rồi đẩy Xà qua ngưỡng cửa.

Hãy giờ xem trước một đoạn

của cuốn sách thứ năm trong loạt truyện NĂM VỊ TỔ SƯ... ỪNG!

ĐOÀNG!

Cậu Ừng mười-sáu-tuổi vận hết sức đẩy cô em ngày xưa tên Hạc của hẳn xuống đất. Hẳn thấy mắt cô mở to khi một viên đạn xé gió bay ngang trên đầu cô. Gương mặt sứt sẹo của Ừng cau lại giận dữ. Hẳn phải cứu mạng cô bao nhiêu lần trong đêm nay đây? Hẳn quay đi đóng sầm cánh cửa trên sàn đấu đang cháy bùng của đấu trường Tề Nam.

Bên trong con đường hầm chính của đấu trường, đôi mắt của Ừng nhanh chóng điều chỉnh với ánh đuốc lập lòe màu vàng cam dọc theo hành lang có tường bằng đá. Hẳn nhìn xuống Hạc, rồi Xà, đứng kế bên Hạc. Qua làn khói từ dưới cửa len vào trong, Ừng thấy Hạc cầm một con hạc ngọc bé xíu trong một tay và cây đoản côn của Hầu trong tay kia. Cả hai món là chiến lợi phẩm của cô lấy được trong đấu trường.

Trong tay mình, Ừng cầm cây roi xích và chùm chìa khóa mà hẳn lấy của Lão Thủ, tay chủ đấu trường đang giương súng.

Đột nhiên Lão Thủ gào lên ở phía bên kia cánh cửa và Ừng nghe tiếng những cây xà gỗ đổ sập. Mặt đất và những bức tường rung chuyển và Ừng biết rằng Lão Thủ - gã Chuột - sẽ không còn gây khó cho chúng nữa.

Ừng nhổ nước bọt rồi xoay người đi khỏi cánh cửa, mặc kệ cơn đau từ những cái xương sườn bị rạn và những vết bầm xương nhiều tuần rồi. Những vết thương dai dẳng là chứng tích của hẳn, do Sư tướng quân tặng cho hẳn khi ở trong tù gần một tháng trước.

Ừng quấn sợi roi xích quanh hông rồi rên lên. Hẳn nắm cổ áo của Hạc, lôi cô đứng lên.

“Đi nào!” Ừng rít lên, chỉ tay xuống hành lang. Hẳn nhìn cậu em Xà ngày xưa, “Mi nữa”.

Hạc bước tới một bước, nhưng Xà không phản ứng. Cậu chỉ ngó Ứng chăm chăm trên gương mặt vô cảm.

Ứng tự hỏi, Xà bị sao vậy? Hắn giơ tay ra vỗ để đánh thức cậu, nhưng Hạc giữ tay hẳn lại.

Hạc nói, “Nó không còn nhìn thấy. Không phải điếc. Nó bị tai nạn”.

“Mù à?” Ứng hỏi, “Vậy thì bỏ nó lại”.

Hạc lắc đầu, “Không”.

Ứng nhún vai, “Tùy cô thôi”. Hắn quay ngoắt rồi đi nhanh xuống hành lang đường hầm, chiếc áo vải thô của người lao công dọn dẹp sàn đấu che đi vết trầy bầm trên thịt bị đánh.

Hạc nói, “Ứng, khoan đã nào”. Cô nắm lấy cánh tay của Xà và bước vội theo Ứng.

Ứng bước chậm lại một thoáng, quan sát hành lang. Hắn không thấy bóng dáng của lính gác phía trước mặt. Hắn chúng đã di tản sau khi đám cháy bắt đầu.

Ứng ngoái nhìn lại thấy Hạc và Xà đang bắt kịp. Chúng trông giống như một đôi trẻ con diện đẹp để đi ăn tiệc, rồi kết thúc bằng một trận đánh nhau. Chiếc áo dài lụa thanh nhã của Hạc bị rách nhiều chỗ và vấy máu từ trận thư hùng dữ dội với Sư tướng quân trong sàn đấu. Chiếc áo xám giản dị của Xà thì lấm lem đủ thứ bụi đất khi lăn dọc theo con đường từ nền sàn đấu đến đường hầm này.

Ứng lại đi tiếp. Hạc và Xà vẫn theo sát hẳn.

“Tại sao anh giúp chúng tôi?” Hạc hạ giọng hỏi ngay.

Ứng đáp, “Cô giải thoát cho ta khỏi nhà tù khi còn ở Khai Phong. Ta đền ơn đó”.

Hạc nói, “Anh đã thực hiện đủ cuộc thỏa thuận của mình rồi. Anh cho tôi tin tức giúp tìm được Hầu”.

Ứng giễu cợt, “Có lẽ cô xem thông tin là một sự trao đổi công bằng cho mạng người, nhưng ta thì không. Các thương tích của ta quá trầm trọng để sống sót nổi ở đó. Cô đã cứu mạng ta và ta vinh dự đền đáp ơn nghĩa này”.

“Nhưng làm sao anh biết được chúng tôi sẽ có mặt ở Tề Nam, trong đấu trường chứ?” Hạc hỏi.

Ứng đáp, “Ta không đến Tề Nam để tìm cô. Ta đến tìm Đường Lang. Ta có một món ân oán để thanh toán với hắn và hắn thì hay lui tới các đấu trường. Ta thấy cô và Xà đang xếp hàng bên ngoài với thằng Mắt Tròn. Ta đoán rằng bọn mi đang theo đuổi việc gì đó và cũng đoán rằng bọn mi sẽ thất bại. Ta thấy đây là cơ hội để đền trả món nợ của mình”.

Ứng rẽ quanh một góc đường. Trước mặt hắn là những dãy xà lim giam các tù nhân được lên danh sách cho trận đấu tối nay. Tất cả xà lim đều trống không, ngoại trừ hai cái. Hồ ngồi trong một cái. Hầu thì trong cái kia.

Hồ gầm lên khi cậu thấy Ứng, nhưng Hầu bắt đầu ré lên, “Ứng! Ứng!”.

Một bên vai của Hầu lấm máu và cậu có một cục u to tướng ở một bên đầu.

Ứng mặc kệ cậu.

Hầu hỏi, “Mi làm gì ở đây? Có phải những chiếc chìa khóa đó trong tay mi?”.

Ứng đi vội qua mà không lý gì đến cậu ta. Hắn bước nhanh hơn.

Hầu gào lên thảm não, “Ứng, gượng đã nào! Quay lại đây đi!”.

Ứng ngoái nhìn thấy Hạc đi thẳng tới những xà lim cùng với Xà.

“Hạc! Hạc!” Hầu kêu ré lên, “Cứu chúng tôi với!”.

Hồ lại gầm lên.

Hạc nói, “Ứng! Làm ơn quay lại. Hầu bị thương nặng. Chúng tôi cần những chiếc chìa khóa đó”.

“Xin lỗi”. Ứng nói, quay đi, “Ta cần chìa khóa cho cửa thoát hiểm”.

Hạc nói, “Hãy cho họ ra trước đã”.

“Không”. Ứng nói, “Trong chùm này có nhiều chìa khóa lắm. Tới chừng ta tìm ra được chìa nào sẽ mở được xà lim của chúng thì chúng ta có thể bị chết vì khói hay thứ gì khác rồi. Ta sẽ không liều đâu”.

Hạc nói, “Tôi sẽ không đi khỏi đây mà không có Hồ và Hầu”.

“Vậy thì món nợ của ta đã thanh toán xong. Vĩnh biệt”.

Ứng rẽ thêm một góc đường nữa rồi bắt đầu chạy. Hãn nghĩ, “Bọn trẻ con ngu xuẩn. Chẳng biết khi nào mới thoát nợ chúng.”

Ứng đến đoạn cuối của lối đi gần đó rồi dừng lại. Đường hầm chia ra làm hai hướng. Một lối dẫn đến một cầu thang đi lên đấu trường, còn lối kia dốc thoải lên về phía một cánh cửa thoát hiểm của tầng trệt. Nếu hãn phải đụng đầu với lính gác hay những người khác đang bỏ chạy khỏi đấu trường cháy rừng rực, thì đây chính là nơi đó.

Ứng nắm chặt chùm chìa khóa để nó không kêu leng keng, rồi ngó quanh góc đường. Khói đang tuôn cuồn cuộn về phía lối thoát hiểm. Điều đó có nghĩa là cửa thoát hiểm để mở, đang hút khói về phía nó.

Ứng lắng tai nghe.

Hãn nghe tiếng bước chân vang lên dưới hành lang về hướng lối thoát hiểm. Có ai đó ho. Một người nói, “Ta không thể tin nổi là mình đang trở lại trong này. Chúng ta nên chờ bên cửa thoát hiểm. Đây là lối thoát ra duy nhất của bọn nhóc đó”.

Người kia nói, “Ta không ra lệnh. Ta chỉ làm theo họ. Ông đô úy bảo quét dọn nhanh những đường hầm, rồi chuồn ra khỏi đây. Xong lúc nào thì mình có thể hít thở khí trời lúc đó. Binh sĩ, hãy chuẩn bị súng ống”.

Ứng nhận ra tiếng lắc cắc không thể làm được khi người ta nạp đạn, một khẩu, rồi một khẩu khác. Hãn có thể hạ được một tên lính có súng, nhưng

ba tên thì không. Nhất là trong tình trạng yếu xìu của hẳn lúc này. Rủi thay, hẳn cần được giúp.

Ứng chạy ngược trở lại thật êm, lăm bằm nguyên rửa vận rủi của mình. Khi hẳn đến gần những gian xà lim của tù nhân, thì hẳn nghe được tiếng Hầu khóc sụt sùi. Hẳn cũng nghe tiếng Hồ giận dữ dẫm vào những chấn song.

Hạc nhìn thấy Ứng trước tiên. Cô mở miệng để nói nhưng Ứng cắt lời cô, “Có ít nhất ba tên có súng đang đến lối này. Chúng định kết liễu chúng ta. Nếu ta thả Hồ và Hầu ra thì bọn mi có làm theo lệnh của ta không?”.

Hồ găm gù, nhưng Hầu nói, “Tôi sẽ làm, Ứng à! Tôi sẽ làm bất cứ điều gì mà anh bảo! Tôi hơi chóng mặt và vai tôi đau, nhưng tôi vẫn có thể chiến đấu được. Giúp tôi thoát khỏi đây đi!”.

“Suyt!” Ứng nói, “Nói nhỏ thôi”. Hẳn trừng mắt nhìn Hồ, “Còn mi thì sao, Mèo Uớt?”

Hồ không đáp.

Hạc nhìn Hồ, ánh mắt lạnh lùng, “Hãy nghĩ cho hợp lý đi, Hồ”. Cô nói, “Không có nhiều thì giờ đâu”.

Hồ lăm bằm, “Được thôi”. Hẳn nhìn trừng vào mắt Ứng.

Ứng đáp lại bằng một nụ cười tự mãn. Hồ dễ phát cáu và non nớt, nhưng ít ra thì cậu luôn sẵn sàng chiến đấu. Hồ sẽ đi đầu.

Ứng chọn trong chùm chìa khóa ra một chiếc, rồi thọc vào cánh cửa xà lim của Hầu. Cánh cửa bật mở.

“Này!” Hầu lải nhải, “Anh bảo là anh không biết chìa nào mở được cửa”.

Ứng nạt ngang, “Đoán mò mà trúng thôi”. Hẳn bước qua xà lim của Hồ và mở cửa ra. Khi cánh cửa bật mở, Hồ hăm hè vào mặt Ứng rồi chen ngang ra.

“Mời mi đi trước, Mèo Ướt”. Ứng nói, “Hãy sẵn sàng những bản năng giống mèo đó để dùng”.

Hồ vọt tới trước.

Ứng theo sau Hồ ngay, còn Hạc trao cây đoản côn cho Hâu. Hâu cười khi khoái chí, “Chị lấy đâu ra món này vậy?”.

“Lấy từ Hà Mô trong lúc chị ở trong đấu trường”. Hạc đáp, “Chị sẽ kể em nghe sau. Em có chắc là em ổn không?”.

“Em ổn”. Hâu và Hạc đi theo, Xà đi giữa hai người.

Chẳng bao lâu sau Hồ dừng lại và Ứng nhìn Hồ nghiêng đầu qua một bên. Mắt của Hồ nhìn trong nơi ít ánh sáng thì rất tuyệt, nhưng tai cậu còn tuyệt hơn. Hồ ngồi xổm xuống và giơ lên bốn ngón tay.

Bốn tên lính gác. Ứng nghĩ. Vậy là năm chống bốn. Dễ như ăn chuối. Hãn ngoái nhìn Hạc, Xà và Hâu, rồi giơ lên bốn ngón tay. Hạc và Hâu gật đầu lại. Hạc thì thầm thông tin vào tai Xà.

Ứng ngồi thụp xuống đất rồi cời sợi roi xích quanh hông ra. Hãn cuộn nó lại trong một tay rồi nhét chùm chìa khóa ra sau thắt lưng. Hãn trườn qua bên Hồ rồi gằn giọng nói rõ bốn từ: “Cọp Dữ Dời Núi.”

Hồ gật đầu một cái rồi cuộn tròn người thành một quả bóng to. Một tiếng giày nặng nề gõ xuống nền nhà ngay trước mặt chúng và Hồ phóng ra, miệng gầm một tiếng vang trời.

“Ồiiii!” Tên lính chỉ huy rú lên đau đớn khi Hồ lao trúng vào bụng hãn. Khẩu súng trường của hãn nổ khi va chạm với một tiếng Lắc rắc!... Xìii... ĐOÀNG!, viên đạn cắm vào bức tường của đường hầm một cách vô hại. Hồ giáng một cú hồ trao vào hàm của hãn, làm hãn im bật.

“Chuyện gì trên đó vậy?” một tên lính hỏi to.

Không một ai đáp.

Ứng dựa lưng vào bức tường đá của đường hầm và thấy dáng của một tên lính thứ hai đang rón rén đi tới chĩa khẩu súng trường vào đầu của Hồ.

Ứng quát lên, “Khi Khùng Đập Ruồi!” và Hầu làm theo lời bằng cách lao tới trước, hung hãn vung cây đoản côn ra. Tên lính thấy Hầu đang lao tới bèn giơ tay lên tự vệ, nhưng hấn quá chậm rồi. Hầu phóng cao lên không trung và giáng cây đoản côn xuống đỉnh sọ của tên lính, vang lên một tiếng rắc thật to. Tên lính quy xuống đất, thẳng cẳng ngay đơ, ngón tay của hấn vẫn còn đặt trên cò súng.

Lắc rắc!... Xìii... ĐOÀNG!

Khẩu súng nổ, cái búa kích hỏa của nó làm cháy thuốc nổ. Viên đạn bay tới trước và món vũ khí không được nắm giữ bay ngược ra khỏi tay của tên lính bất tỉnh. Khẩu súng va mạnh vào một bức tường của đường hầm, trong khi viên đạn cắm phập vào bức tường đối diện làm mảnh vôi vữa rơi xuống như mưa.

Tiêu tùng hai mạng, còn hai mạng nữa, Ứng nghĩ.

Tên lính thứ ba bước lên qua màn khói dày và đứng sững trước cảnh hai thằng nhóc đứng bên hai tay đồng sự của hấn đang nằm ngay đơ cán cuốc. Ứng lợi dụng sự chần chờ của tên lính và tung sợi roi xích ra. Đầu roi nặng quẩn quanh mũi khẩu súng của tên lính nhiều vòng. Ứng giật nòng súng chúc nghiêng xuống và hét lên, “Khi Đánh Cao, Cọp Quất Thấp!”.

Hồ và Hầu đồng loạt ra đòn. Hồ húc hai vai vào hai đầu gối tên lính, cùng lúc Hầu phóng lên không và giáng hai gót chân vào hai gò má tên lính. Tên lính văng ngược ra sau, buông khẩu súng ra để dùng hai tay đỡ cú ngã. Điều đó không cần thiết chút nào, khi tên lính thứ tư kết thúc cú ngã giúp hấn.

Hồ giăng khẩu súng ra khỏi tay tên lính thứ tư và Hầu đưa cả hai tên lính vào cũi mơ bằng cây đoản côn của cậu.

Ứng tháo sợi roi xích ra khỏi mũi súng của tên lính thứ ba rồi quấn nó lại quanh hông. Hãn chỉ khẩu súng vẫn còn chưa bắn mà Hồ đang cầm, “Đưa nó cho ta”.

Hồ găm gù bước lui một bước.

Hạc nhìn Hồ lạnh tanh, “Làm theo lời anh ta đi Hồ”.

Hồ trao khẩu súng.

Ứng quàng một khẩu qua vai và kéo sát khẩu thứ hai ngang qua ngực.

Ứng rít lên, “Theo ta. Dù chuyện gì xảy ra thì cũng không được dừng bước nhé”.

Hầu hỏi, “Chúng ta làm gì...”

Ứng nạt, “Không được thắc mắc!” Hãn quay người bước đi. Hãn nghe tiếng những người kia chộn rộn theo sau.

Khi Ứng đi đến ngã rẽ lúc này mà hãn đã nghe tiếng bọn lính, hãn rẽ qua góc đường mà không ngừng bước. Giờ thì khói bốc dày, vẫn bay cuộn cuộn về phía cửa thoát hiểm. Thật tuyệt. Cửa thoát hiểm vẫn còn mở. Hãn sẽ không còn cần đến mấy chiếc chìa khóa nữa.

Ứng dừng lại và thả chùm chìa khóa xuống, rồi ngó nhanh qua mấy khẩu súng. Các ổ đạn có đầy thuốc súng và đá lửa được khóa chặt vào đúng chỗ đầu búa kích hỏa. Hãn chỉ có thể mong rằng mỗi khẩu có một đầu đạn được nạp vào nòng súng.

Ứng quàng một khẩu súng ra sau lưng, giương khẩu kia lên ngang vai, rồi đi về hướng cửa thoát hiểm.

Table of Contents

[Start](#)